

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

R. AYÇA KAVRAZ

Fakir ve Kırlangıç

İrem Ardiç, yıllardır
birlikte olduğu sevgilisinin ona
evlenme teklif etmek üzere olduğunu
fark ettiğinde derin bir korku hisseder.
Böylece bir süreliğine İstanbul'dan uzaklaşmaya
karar verir. Biraz kafa dinlemek, biraz da yeni eseri
Çimen'i yazmak için rotasız bir şekilde yola çıkar ve
kendini Kaş'ta bulur.

Geçmişte yaşadığı tüm hayal kırıklıklarının üstesinden
geldiğini zanneden İrem, onu seneler önce terk eden Miraç
ile karşılaştığında, bunu çoktan atlattığına ve ona karşı
bir şey hissetmediğine emindir. Ancak işler hiç de onun
düşündüğü gibi gitmeyecektir.

Miraç, neden bu sahil kasabasına taşınmıştır? İrem'i terk
eden kendisiyken, neden ona karşı hâlâ bir şeyler
hissediyor gibi davranmaktadır?

İkinci şansların, yaz kokusu ve Kaş'ın muhteşem
atmosferiyle harmanlandığı bu hikâye,
sizi Çimen'in yazım yolculuğuna ve
affetmeye dair satırlarına
davet ediyor.

@arlemismilenyum

ISBN 978-625-5882-42-4

9 786255 882424

"O, koca bir denizdi, tüm
kıyılarında yüzdüğümü
zannettiğim koca bir
okyanus. Oysa yanılmıştım.
Tatmadığım ne çok koyu ne
çok sahili vardı, terk edilmiş
ne çok kıyısı."

YAYIN NO: 2662
MİLENYUM. 160

Falez ve Kırangıç
R. Ayça Kavraz

Dizi Yönetmem: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Editör: Mührüban Onur
Son Okuma: Nurdan Başalan
Kapak İllüstrasyonu: Sena Tulgar
Kapak Tasarımı: Dılan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Eylül 2025
ISBN: 978-625-5882-42-4
Sertifika No: 43949
R. Ayça Kavraz © 2025

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelievler Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

R. AYÇA KAVRAZ

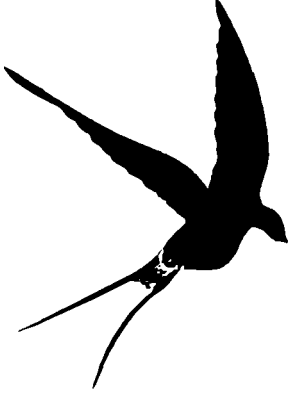
Falez ve Kırlangıç

Düzenleme
Ny.ozlem

*“Bir denizcinin evine dönmesi,
kırlangıçların umurunda olmaz.”**

* Çağın Şengöl - Kırlangıç

Canım Sevgilim Caner'e...
Bu kitap çok uzun bir aşk mektubu,
Kendi Falez'ime;
Atladığım uçurumdan hiç pişman değilim.
Suyun serinliği, güneşin parlaklığı hâlâ nefesimde.
Kırlangıçları bir gün görebilmek, evime dönebilmek umuduyla.
Biliyorsun, seni seviyorum.
Şimdi, gelecekte ve seni hiç tanımadığım zamanlarda bile...

1

KOZAYA VEDA

Yüzmeyi biliyordum.

Çok iyi yüzme biliyordum hem de. Bir kuş olamazdım belki ama rahatlıkla bir balık olabilirdim. Sonsuza dek yunuslarla yüzebileceğimden kesinlikle emindim.

Fakat buna zıt bir şekilde, falezler gözüme korkutucu görünürdü. Oturduğum iskele ucunda bacaklarımı sallarken tam da bunu düşünüyordum. Kıyının biraz ilerisinde, insanlar çok da yüksek olmayan bir falezden peşi sıra atlıyorlardı. Denizin yüzeyine çıktıktan sonra kahkaha atıyor, gülüyorlardı. Birkaç kulaç atıp denizden uzaklaşıyor, hemen sonra geri dönüp kıyıdaki arkadaşlarını davet ediyorlardı.

Eğlenceli görünüyordu.

Ne yazık ki ben o falezden atlayamazdım.

Ne yazık ki ben yeniden o eğlenceli, asi, dediğim dedik ve buyurgan genç kız olamazdım.

Falez uçurumdu, dibi deniz olsa bile uçurumdu. Ve ben kendimi bir uçurumdan aşağı yeniden bırakmayacaktım.

Yani, şöyle diyebilirdik:

İrem Ardiç'in Yapılacaklar Listesi:

- 1- Üzerinde çalıştığın ve asla bitiremediğin, insanların ümidi kesmeye başladığı romanını bitir.
- 2- Etrafı gez. Gezmeyeceksen buraya neden geldin?
- 3- Abinle daha sık konuş, seni merak ettiğini biliyorsun.
- 4- Falezlerden uzak dur. Sonsuza dek.
- 5- Miraç'tan uzak dur. Sonsuza dek.

Kafanızın karıştığını biliyorum. Neler oluyor, değil mi? Size olanı söyleyeyim.

Ondan fazla basılı eseri olan, birçok dizinin senaryosuna imza atmış ve onlarca karaktere hayat vermiş olan İrem Ardiç, sonunda kendi hikâyesini anlatmaya karar verdi.

Hımm, ilginç.

Peki, peki, bir daha araya girmemeye söz veriyorum ve en başa gidiyoruz, sevgili okur.

Kafanızı karıştırmayacak... ya da daha az karıştıracak bir yere.

1 ay önce...

İstanbul'u terk etmeye sıradan bir salı günü, öğlen vakitlerinde karar vermiştim. Yirmi yedinci yaşımın son günleriydi. Sıradan bir haziran günüydü. Yaz geldiği ve sezon bittiği için abimler İstanbul'daydı. Eşi Güneş'le geçen yıl aldıkları evde, pencerenin hemen kenarında oturuyordum.

Yazamıyordum. Bana garip bir şeyler olmuştu. Ben hep yazardım. Yazabilirdim. Bu, hayatımın hiçbir döneminde sorun olarak adlandıramayacağım tek şey olmuştu. Ve şimdi yazamıyordum. Elimde avucumda olan yeteneğim de benden alınmış gibi hissettiriyordu.

Güneş'in iç çektiğini duydum. "Herkesin başına gelebilir. Suratını asma böyle."

Yanımdaki kumral kadına dönüp kızgın bakışlar takındım. Saçları dalgalarla omzuna dökülüyor, ona hoş bir hava katıyordu. Yüzünden şefkat akıyordu. Bal rengi gözleri anlayışla doluydu. *Güneş. Güneş Ardıç.*

Onu yıllar önce, abim ve arkadaşlarının yönettiği tiyatro grubuna yeni oyuncu olarak katıldığında tanımıştım. O günlerde henüz genç bir kadındı, o zamanlar benim şu an olduğum yaştan bile daha küçüktü fakat yıllar güzelliğinden, neşesinden hiçbir şey götürmemişti. Hatta aksine, her gün daha da çiçek açıyordu. Onun yerinde olmayı çok istiyordum. İsteddiği işi yapıyordu, hep istediği gibi turnelerden turnelere koşuyordu ve sevdiği adamla evliydi.

Bu cümlelerin bendeki versiyonu şöyle oluyordu: *İstedğim işi yapıyordum, hep istediğim gibi evden çıkmıyordum ve sevdiğim adamla işler... Yolunda gidiyordu. Yolundaydı yani. Her şey yolundaydı.*

Emir iyi bir adamdı. İyiydi yani. Sorun yoktu.

Zaten konumuz bu değildi.

"Güneş!" diye isyan ettim en huysuz sesimle. "Sen benim yazmadığımı hiç gördün mü? Gördün mü, sen söyle!"

Elini omzuma koyup bana derin ve anlamlı gözlerle baktı. "Evet ama daha önce hiç gerçek bir şeylerden ilham alarak yazdığını da görmedim."

Ona kararsız gözlerle baktım. "Sence sorun gerçekten bu mu?"

Tam karşımdaki tekli koltukta oturuyordu. Bu soruyla birlikte onun da bakışları düşünceli bir hâl aldı. Başını çevirip bir süreliğine sokağı izledi. Ev, Güneş'in hep istediği gibi ağaçlı bir sokağı bakıyordu.

“Bence gerçekten yaşanmış şeylerden esinlenerek bir roman kurgulamak, hayal etmekten çok daha zor olmalı. Destan’ı düşün. Kaçak’ı kendisi bitirememiş bile.”

Cevap vermedim ve düşünceli gözlerle ona bakmayı sürdürdüm. Haklı olabilirdi ama ben Çimen’in hikâyesini yazmaya çalışıyordum. Onların yaşadıklarıyla hiçbir bağlantım yoktu ki.

Güneş, zihnimi okumuş gibi sözlerine devam etti: “Yazmaya çalıştığın olayların içerisinde belki doğrudan yoktun ama... O zamanlar yaşadığın şeyleri, o zamanki kendini hatırlamak istemediğin için yazamıyor olabilir misin?”

Söyledikleriyle içimin sıkıldığını hissettim. Liseyi, lise yıllarımı, ilk aşkı, hissettirdiklerini... Bunları düşünmekten özellikle kaçınırdım. Bazı şeylerin çözümü yoktu çünkü. Canınızı yakar, hayatınızı dağıtır ve mahvoluşunuzu izlerdi o bazı şeyler. Düşünmekle çözüm bulamazdınız. Arkanızda bırakmalı, arkınıza da bir daha bakmamalıydınız.

“Ne yapacağım o zaman? Bunun çözümü ne?”

Güneş hemen cevap vermedi. Fakat bu kez sokağa izlemek yerine bana uzun uzun baktı. “Sana şu âna dek bunu bir kere bile söylemedim. Senin özelin, senin hislerin... Ama her şeye rağmen onu özleyor olmandan ve aklının bir köşesinden çıkaramıyor olmandan korkuyorum. Böyle bir şeyi yok sayarak aşamazsın. Maalesef.”

Miraç Farez.

İşte bunlar, zihnimin kıyılarında yıllardır yasak olan iki kelimeydi. Çünkü ben, bu hayatta bir şeyleri arkamda bırakabilmek için o hiç var olmamış gibi davranmaktan başka bir yol bilmiyordum.

Bu yüzden Miraç ismi ya da o ismi taşıyan adam hiç var olmamış gibi davranmaya devam ettim. “Saçmalama Güneş,” dedim en inandırıcı ses tonumla. Onu mu ikna etmeye

çalışıyordum kendimi mi, bilmiyordum ama aynı tonla ve aynı öz güvenle devam ettim: “Önemsiz bir lise aşkının yazdığım romanı etkilemesi çok saçma olmaz mıydı?”

Oscarlık performans, bravo İrem Ardiç. Tiyatro tutkunu seni.

Güneş inanmadığını belli eden gözlerle bakarken çalan zil, beni bu andan kurtarmak istermiş gibi evin içinde yankılandı ve göğüs kafesimi bir rahatlık hissi kapladı. Güneş kapıya bakmak için kalktığında derin bir nefes aldım. Ömür’ün geldiğini tahmin ediyordum ve Güneş’le bu konuları abim etraftayken hiç konuşmazdık. Bu yüzden rahatlamıştım, eski günleri konuşmak yapmayı istediğim son şey bile değildi.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi bir dakika sonra abim, uzun boyu, delice bakışları ve tüm karizmasıyla salonun kapısından içeri girdi ve beni gördüğüne hiç şaşırmadı. Elindeki tatlı poşetini tatlı bir tebessüm eşliğinde havaya kaldırdı. “Senin de burada olduğunu tahmin ettiğim için fazladan tatlı almıştım.”

Ömür Ardiç böyle biriydi. İstemediğiniz anlarda bile sizi düşünür, daha siz fark etmeden neye ihtiyacınız olduğunu bilirdi. Ben bile bugün buraya geleceğimi bilmiyordum ama sevgili abim yapacağım şeyleri tahmin etmekte bir ustaydı. Bu yeteneğini muhtemelen gençliğim boyunca serseriliklerimi toparlamak için peşimde koşmuş olmasından alıyordu.

Ömür’e minnet dolu bir bakış attım. “Sen bir tanesin.”

Hızla yaklaştı ve beni kollarının arasına aldı. Yerimden kalkmadan ben de ona sarıldım. “Destan’ın yanından mı geliyorsun?” diye sordum başım hâlâ omzundayken.

Geri çekilirken başını onaylarcasına salladı. “Kim hamile Destan’ın bu kadar huysuz olabileceğini tahmin ederdi ki?”

Kıkırdadım. “Aslında bana o kadar da sürpriz olmadı. Kadının normal hâli bile agresif. Şimdi bir de içinde bir tane daha Destan var. Gerisini sen düşün.”

Güneş, Ömür'ün arkasından gülerek bize yaklaştı ve muhabbete katıldı. "Ağrıları hâlâ çok muymuş?" diye sordu elini Ömür'ün koluna yerleştirirken.

Ömür, Güneş'i kolunun altına alırken iç çekti. "Maalesef kendisini hâlâ tam olarak iyi hissetmiyor. Stres yaptıkça kötü oluyor, kötü oldukça stres yapıyor bence. Neyse ki Can sihirli bir değnek değmiş gibi rahat. Yani heyecanlı tabii ki ve Destan kendisini kötü hissettiği için de üzülüyor ama her zamanki çocuksu gerginliği yok. Galiba büyümesi için çocuğunun olması gerekiyormuş."

Güneş onun bu söylediğine gülümsedi ve yemekleri ısıtacağını söyleyerek mutfığa geçti. Ömür ise yanımda birkaç dakika durduktan sonra su içme bahanesiyle karısının hemen ardından mutfığa geçti. Ona kızmıyordum. Güneş'i yeterince özlemiş, onsuz yeterince fazla vakit geçirmişti. Sürekli yanında olmayı istemesinden daha normal bir şey yoktu.

Telefonum bu esnada titredi. Ekran açıldı ve mesaj bildirimini gösterdi.

**Baran Emir Ateş: Akşam güzel
bir yere yemeğe gitmeye
ne dersin hayatım?**

Derin bir nefes aldım.

Ve Güneş'in haklı olma ihtimalini düşündüm kısa bir an için.

Emir, bu hayatta tanıyıp tanıyabileceğiniz en havalı, en karizmatik, en başarılı ve... En doğru insandı. Öyle insanları bilirsiniz. O kadar doğrudurlar ki onlarla ilgili tek bir yanlış getiremezsiniz aklınıza. Emir, doğruluğun vücut bulmuş hâliydi.

Benim gibi İstanbul'da doğup büyümüş, iyi bir lisede okumuş, ülkenin en iyi üniversitelerinden birini bitirmiş ve henüz yirmi sekiz yaşındayken ülkenin en iyi gazetelerinden birinde

genel yayın yönetmeni olmuştu. *En iyi, en iyi, en iyi...* Şu âna kadar elini atıp da başaramadığı hiçbir iş yoktu.

Hâlâ tam olarak anlayamadıysanız, tam bir işkolikti. Bir kere bile işe gitmekten, çalışmaktan, okumaktan şikâyet ettiğini duymamıştım. Bence insan değildi. Bir tür deney robotuydu. Ne deneyi yapıldığından çok emin değildim ama her neyse, emim Emir onu da başarıyla hallederdi.

Ve bu adam beni seviyordu. Kendimi Tanrı tarafından kutlanmış gibi hissediyordum.

Arkadaşları onun, duygusuz ve ruhsuz bir adam olduğunu söylüyordu. Oysa bu adam bana karşı gayet düşünceliydi ve yapması gereken her şeyi yapıyordu. Mükemmeldi yani her şey.

Mükemmel olmalıydı.

Üniversitede tanışmıştık. Neşeli bir yaz günüydü. Üçüncü sınıfa gidiyordum. Küçük bir arkadaş grubum vardı, okuduğum bölümden memnundum ve kalbime gömmeye çalıştığım ilk aşkımı atlattığını düşünüyordum. Emir, ortak bir arkadaş grubumuzun doğum günü partisinde, daha ilk bakışta göze çarpan öz güveni ile bana ağır ağır yaklaşmış ve şöyle demişti: “Bu partiden en az benim kadar sıkılmış görünüyorsun.”

Sıkılmıştım. Partilerden, kalabalık mekânlardan ve tanımadığım insanlardan nefret ediyordum. Doğum günü sahibi çok yakın arkadaşım değildi ve kendimi göstermiş olmamın yeterli olduğunu düşünüyordum. Emir yanıma yaklaşırken, ben içten içe haince kaçma planları yapıyordum.

Yeni insanlarla konuşma konusunda çok iyi olmasam da onun bana yaklaşma şeklinde bir gariplik vardı. Sanki eskiden beri tanışıyormuşuz gibi konuşması işe yaramıştı. “Aslına bakarsan çıkışları kontrol ediyordum.”

“Nasıl yani?”

“Yani diyorum ki, hangi kapıdan çıksam daha az dikkat çekerim, onu kontrol ediyordum.”

Bu Emir’i güldürdü. İnsanları pek de güldüren biri olmadığım için olsa gerek, birini böyle güldürebilmek hoşuma gitti.

“Yani bu işten kaçmadan kurtulamaz mıyız?”

Oyunbaz bir şekilde düşünceli bir ses çıkardım. “Aslında senelerdir partilerden kaçtığım için bu işte uzman sayılırım. Doğum günü kızına veda edip çıkma şansımız da var tabii.”

“Beni de yanında götürmek için ne kadar rüşvet istiyorsun?” Sesindeki haylaz tınıyı sevmiştim. Üstelik senelerdir hiç kimse- nin içimden çıkaramadığı o oyunbaz ve flörtöz İrem’i ortaya çıkardığı için de memnundum. Bu yüzden en sevimli gülümsememi takındım. “Bu sana pahalıya patlayabilir.”

“Ne istersen yaparım,” dedi aynı oyunbaz sesiyle.

Rol yapmaya çalışan hâline güldüm. Herkes tiyatrocı olmazdı tabii. “Sanırım bir kahve için anlaşabiliriz.”

Elini uzattı, “Anlaştık,” dedi.

Elim onun eline ilk kez o gün değdi.

Hayır.

Elim, Miraç’ın elinden başka bir ele ilk kez o gün değdi.

“Yemek hazır!” Güneş’in mutfaktan gelen sesiyle kendime geldim. Ve aniden zihnime doluşan anıları silip atmaya çalıştım kafamdan. Emir’le o günden beri birlikteydik, aramızdaki şey kısa sürede bir ilişkiye evrilmişti. Bir kere bile kavga ettiğimizi hatırlamıyordum. Ve tıpkı Emir’in kendisi gibi ilişkimiz de dünyanın en doğru, en olması gereken ve en... *Enlerin ilişkisiydi işte.* Böyle bir şey var mıydı, ondan bile emin değilim. Ama biz, yolda yürürken herkesin gıpta ile baktığı o çifttik.

Bizi desteklemeyen, güzel göründüğümüzü düşünmeyen tek birisi vardı. Dünya üzerinde tek bir kadın.

İçimi gören bir kadın. Destan Lal.

Çünkü o bilirdi. O anlardı. O, ben anlamadığım zaman bile anlardı.

Emir'i seviyordum. Dünyanın en iyi arkadaşlarından biriydi. Siz konuşurken sizi anlardı, dinlerdi, her ne anlattıysanız çözüme kavuşturmak için elinden geleni ardına koymazdı. Sizinle istediğiniz her filme gelir, istediğiniz her yere gider, yoldaş aradığınızda hep orada olurdu.

Emir'i sevmemek imkânsızdı.

Öte yandan... İnsan fazlasını isterken de kendini kötü hissediyordu. Fakat Emir'i gördüğümde kalbim delice çarpmıyordu. Eve gittiğimde acaba mesaj atacak mı diye meraktan kendimi yiyip bitirmiyordum. Onu başka bir kadınla gördüğümde içinde hiç kıskançlık duymuyordum. Ona karşı derin bir tutku da hissetmiyordum.

Ama ben artık büyümüştüm.

Ve kabullenmiştim.

Aşk diye bir şey yoktu. Tüm romanlarımda anlattığım o his, koca bir yalandı. Ben ve benim gibi duygusal yazarların bir uydurması olmalıydı bu, adı var olup kendisi haince gizlenen his.

Üstelik insanlar aşk gibi kısa süreli ve yanıltıcı bir duygu üzerine bir evlilik ya da hayat inşa etmemeliydi. Mutlu bir hayat kendini güvende hissettiğin, sevildiğini hissettiğin, böyle rahat ve doğru bir ilişki üzerine kuruluyor olmalıydı.

Tüm bunları kendime söylüyordum... Söylüyordum ama öyleyse neden Emir'in bu mesajı üzerine kalbim, ya bana evlenme teklif ederse diye bir yay gibi geriliyordu?

İyi bir gerilme de değildi üstelik bu. Çok, çok kötü bir gerginlikti. Neredeyse koşup kaçmama neden olacak bir gerginlikti.

Bu yüzden mesajına şöyle cevap verdim:

**Abimlerdeyim. Ben de seni
özledim, buradan çıktıktan
sonra sana gelsem nasıl olur?**

Bir süre cevap gelmedi. O, cevap verdiğinde biz çoktan yemek yemiş, birer çay içmiştik ve ben her zamanki, “Ee, bana yegen ne zaman geliyor?” hezeyanlarıma başlamıştım bile.

Yaklaşık bir saat sonra gelen mesaj şöyleydi:

**Baran Emir Ateş: Biraz özel
bir yere götürecektim seni.
Rezervasyon da yaptırmıştım.
Ayarlayamaz mısın?**

Şaşkınlıkla telefona bakakaldım.

Gerçekten evlenme teklif edecekti.

Bu konuda şüphelenmek için birkaç ipucum vardı. Birkaç hafta önce telefonundan yüzüklere baktığını görmüştüm. Benim geldiğimi görünce hemen kapatmıştı ama maalesef yakalanmıştı. Gördüğümü ona çaktırmamıştım ama o zamandan beri içimde bir korkuyla bekliyordum. En ufak hareketine istemsizce anlam yüklüyordum. Annesiyle normalden çok daha fazla konuşuyordu. Normalde yaptığından daha farklı, daha özel planlar yapmaya çalışıyordu.

Telefona ne kadar süre hayret içinde baktığımı bilmiyordum.

Bana kesinlikle evlenme teklif edecekti. Ve ben buna asla hazır değildim.

Evlenmek için yanıp tutuşan, sevgilisi olmasına rağmen hâlâ bir teklif almadığı için üzülen birçok arkadaşım vardı. Aynı arkadaşlarım, bana da sık sık evlenmeyi düşünüp düşünmediğimizi soruyordu. Onları her seferinde bir şekilde geçiştiriyordum çünkü konu evliliğe geldiği zaman Emir’i de tıpkı onlar gibi görmezden geliyordum.

Emir sürprizlerin adamı değildi. Her şeyin planlı, programlı ve kontrol altında olmasını isterdi. Aslında rezervasyon yaptırdığını bile şüpheleneceğimi tahmin ederek söylüyor olmalıydı. Söylüyordu ki bileyim. Söylüyordu ki giyineyim ve bu teklife hazır olayım. Zamanı geldiğinde uygun şaşıрма tepkisini verebileyim.

Savaş ya da kaç! hissiyatımı, vücudumdaki adrenalini, heyecanı ve gerginliği harekete geçiren de tam olarak bu oldu. Hiçbir şey bilmiyorsam bile o akşam onun karşısına çıkıp evet diyemeyeceğimi biliyordum.

Mantıklı bir açıdan bakıldığında hayatımızda hiçbir şey değişmeyecekti, bunu görebiliyordum. Aynı hayatımıza devam edecektik, zaten birbirimizde yaşıyor gibiydik. Evlerimiz çok yakındı, iş çıkışları hep birlikteydik. Çoğu zaman onda kalıyordum, eşyalarımın yarısını onda bırakıyordum. Hatta evlenmek, şu aşamada daha rahat bile olabilirdi; böylece kendi evim ve onun evi arasında garip bir arafta yaşamak zorunda kalmazdım.

Düşüncelerim böyle olsa da duygularım hiç hemfikir değildi. Bu teklifi alacağım için rahatlamam gerekirdi, *lanet olsun*, rahatlamalıydim. Oysa ben, birinin ölüm haberini almış gibi hissediyordum. *Kendimin*.

Ona bir sonsuzluğun sözünü veremezdim. Sonsuza dek onunla olacağımı, onu çok seveceğimi, onunla bir hayat kuracağımı söyleyemezdim.

Onu seviyordum ama bu evlilik, korkunç bir cinayet olurdu.

Mesaja bakarak kalakaldığımı önce Güneş fark etti. Kaşları endişeyle çatıldı. “İrem, canım iyi misin?”

Başıma ona çevirdim. Abim, Güneş’in hemen yanında oturuyordu. Ona bakamıyordum. Kaçmak istiyordum. *Hemen. Şimdi.*

“İyiym,” dedim dalgın gözlerle. Ve sonra, dudaklarımdan, benim bile habersiz olduğum kararım döküldü: “Ama ben gidiyorum.”

Güneş, şaşkınlıkla bana bakakaldı. “*Deja vu* mu yaşıyorum şu an?”

Ömür de bana anlamayan gözlerle bakıyordu. “Eve mi? Daha çok erken, kalsaydın.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim. “İstanbul’dan gidiyorum.”

Konuştukça daha da emin oluyordum. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama kesinlikle gidiyordum.

Bir adamın evlenme teklifini almamak için şehir değiştirmenin biraz büyük bir tepki olduğunun ben de farkındaydım. Fakat biraz sakinleşmeli, kafamı toparlamalıydım. Bugün ona evet diyebileceğim bir noktada değildim ama hayır da diyemezdim. O benim sevgilimdi, yol arkadaşımdı. Yalnızca biraz zamana ihtiyacım vardı. Sonra evime, ona dönecektim.

Dönecektim. Emindim.

“Burada yazamıyorum,” dedim aklıma gelen ilk bahaneyi söyleyerek. “Sakin, sessiz bir yere gitmem gerek. Yazamadıkça da geriliyorum. Siz dâhil herkes bu kitabı bekliyor. İyisi mi odaklanmak için hava değişikliği yapmak.”

Abimin kaşları, söylediklerimden hoşlanmadığını göstermek istercesine daha da çatıldı. İsteddiği zaman yüzü çok korkutucu bir hâl alabiliyordu. *Yıllardır oynamadıkları Kaçak’ta olduğu gibi örneğin.* Ama ben bu ifadesiyle kendimi bildim bileli yüz yüze geliyordum.

“Gitmem lazım, abi,” dedim başka ne diyeceğimi bilemeyererek. “Romanımı bitirip geri döneceğim. Merak etme, sık sık konuşuruz. Ölmüyorum.”

Güneş sitem edercesine baktı. “Şöyle söylemesene! Destan’ın gittiği zamanı hatırladım. Abla kardeş de değilsiniz ama kan bağınız olsa bu kadar benzersiniz! Ne bu kaçma telaşı, anlamadım ki!”

“Ben hiçbir şeyden kaçmıyorum,” dedim yalan söyleyerek.

Gözlerini kısarak bana baktı, içimi gördüğünü ve neyden kaçtığımı bilmese de bir şeylerden kaçtığımı biliyordu. Yine de dik başımı indirmedim.

“Bu kadar endişelenmeyin,” dedim ayaklanırken.

Çantama uzandığımda abimi ikinci bir hayret dalgası sardı. “Hemen mi?”

Başımı bu, sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi aşağı yukarı salladım. “Hazırlanır, iki bilemedin üç saate çıkarım. Nereye gideceğimi bilmiyorum ama haber veririm. Arabayla gideceğim.”

Abim şoktan olsa gerek, hareketsizce bana bakmayı sürdürdü. Böyle durumlarda hep olduğu gibi zihnini ilk toparlayan Güneş oldu. Ben salonun kapısına ilerlerken hızla ayaklandı, arkamdan hızlı adımlarla yetişti. “İrem,” diye fısıldadı, abimin koltukta kalmış olmasını fırsat bilerek. “Bilmediğim bir şey mi oldu? Bir sorun varsa bana anlatabilirsin, biliyorsun, değil mi?”

Güneş ve ben pratikte aynı kişiydik. Oldukça benzer şeyler yaşamış, benzer acıların içinden geçip bir noktada kendimizi bulmuştuk. Onun beni *anlayamayacağını*, en çok da bu yüzden biliyordum.

Güneş, Yağız’ı hiç özlememişti ki. Çünkü Ömür’ü bulmuştu. Güneş, Yağız dönmek istemesine rağmen ona posta koymuştu. Tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi.

Öte yandan ben...

Ona bunu anlatamazdım. Anlamazdı. Aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen bir adamın anısına tutunuyor olmamı anlamazdı.

En iyi oyunculuğumu sergileyerek elimi koluna yerleştirdim. “Sizden ne gizleyebilirim ki?” diye sordum en güven veren ses tonuyla. *Erkek arkadaşımın bana evlenme teklifi etmeye hazırlandığı ve benim de o teklifi almamak için kaçıyor olduğum gerçeği dışında ne gizleyebilirdim yani? Hiç.*

Bana şefkatle baktı. “Abini düşünme. Onu ben yatıştırırım.”

Ona sarıldım ve başım omzunda, kulağına doğru, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Bütün deli oğlanlar ve deliliğin kitabını yazan Destan Lal, sana ve Defne’ye emanet.”

“Eyvah!” diye inledi Güneş geri çekilirken. “Destan çıldıracak!”

Kesinlikle çıldıracaktı ama bunu, kendisinin de gittiği ve beni hüngür hüngür ağlattığı o güne sayabilirdi.

Ömür’ün ağır hareketlerle ayaklandığını hissedince ona döndüm. Yüzü aniden düşmüş, yeşil gözleri kararmıştı. Ne yaparsam yapayım daha iyi hissetmeyeceğini biliyordum, bu yüzden onu ikna etmeye uğraşmadım. İçimi okumuş gibi, bana sarılmak için uzanırken, “Bu,” diye mırıldandı ince bir sesle. “Seni ikna edemeyeceğim o anlardan biri, değil mi? Ne dersem diyeyim, bildiğini okuyacağın o anlardan.”

“Eskiden, gideceğiniz gün okuldan kaçmalarım gibi.”

“Üniversiteyi okumak için şehir dışına gitmen gibi.”

“İlk kez sizinle değil, saçma sapan bir müzikalde oynayarak sahneye çıkmam gibi.”

Ömür güldü ama gülüşü sinirlerinin ne kadar bozulduğunu gösteren bir işaretti. Burnundan derin bir nefes verdi. Beni sıkıca sardı. “Her gün haber vereceksin.”

“Vereceğim.”

“Nereye gittiğini de söyleyeceksin. Bu aile bir Destan vakası daha kaldıramaz.”

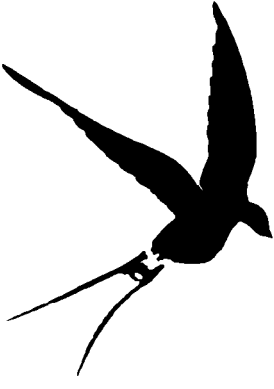
“Söyleyeceğim, abi,” dedim inandırıcı bir sesle. “Söz.”

Kısa bir sessizliğin ardından Güneş’in de bana sarıldığını hissettim ve böylece, ikisinin arasında küçük bir kozaya sıkıştım. Burası güvenliydi, burası evimdi. İkisinin arasındayken, yirmi yedi yaşında kocaman bir kadın gibi değil de yeniden küçük bir genç kız gibi hissettim; mutlu, umut dolu, hayata dair inançları olan o genç kız.

Bu hissin tadını son kez çıkardım ve ikisine de sıkı sıkı, uzun uzun sarıldım.

Düzenleme

Ny.ozlem

Bir planım olmadığını arabaya binip sürücü koltuğuna oturduğumda fark ettim.

Gidecek bir yerim yoktu. Şehir dışında oturan bir arkadaşım ya da yakın olduğum bir akrabamız yoktu... Hem zaten, ben yalnız kalmak istiyordum. Sakin ve şehir içinde olmayan bir yere gitmek en mantıklısıydı.

Öte yandan, Emir'e ne diyecektim?

Bu bir hezeyan ânıydı. Bunun farkındaydım. Bir hezeyan ânına, küçük bir tereddüde, saçma sapan korkulara kapılıp onu yüzüstü bırakamazdım. Gündüz attığı mesaja, bu akşam kesinlikle buluşamayacağımızı ve çok üzgün olduğumu söyleyerek cevap vermiştim. Neler olduğunu açıklayacağıma da söz vermiştim. Bu yüzden akşamın sessizliğinde, bir ağacın altına park etmiş olduğum arabanın içinde otururken derin bir nefes aldım ve Emir'i aradım.

"Güzelim?" diyerek açtı telefonu. "İyi misin?"

"İyiyim, iyiyim," dedim sesini duyunca rahatlayarak. "Ama Destan çok iyi değil de..."

Yalan söylediğim için kendimi şimdiden kötü hissetmeye başlamıştım ama bu his, alışık olduğum tanıdık bir histi. Lise yıllarımda da istediğimi alabilmek için bizimkilere türlü yalanlar uydururdum. Geçmişte kalmış bir İrem'di bu, artık akıllı

uslu bir kadındım ama ok yaydan çıkmıştı bir kere. Belki de bu, evlenmeden önce yapacağım son çılgınlıktı. Bu bahaneye sığınabilirdim özür dilerken.

“Ne oldu?” Telefonda gelen hışırtı seslerinden ayaklandığını hissettim.

“Sakin ol, bir tanem,” dedim sakın bir sesle. “Öyle değil. Çıldırdı, nasıl bir deli, biliyorsun. Kimseyi yanında istemiyormuş, hamileliğinin son günlerini sakın bir yerde geçirecekmiş, kim senin de yüzünü görmeyecekmiş. Ankara’daki dağ evine gitmek istiyor.”

“İrem, saçmalamasın. Ya erken doğurursa?”

Haklıydı. Destan tam yedi aylık hamileydi, ağrıları dışında bir sorunu yoktu, gebeliği de güzel ilerlemişti ama kimse ne olacağını bilemezdi. Destan’ın şehir dışına gitmek gibi bir arzusu yoktu zaten ama olsaydı da bu, dünyanın en saçma işi olurdu.

“Destan, Can ve ben gideceğiz. Doktor ayarladık ne olur ne olmaz diye, dağ evi hastaneye yirmi dakika uzaklıkta. Ancak bu kadarına ikna edebildik deli kadını,” dedim benim de hoşnut olmadığımı belli eden bir sesle.

Emir’in, Ankara’nın şehre uzak yerlerini hiç bilmeyişine sığınyordum. O kadar derslerine odaklı yaşamıştı ki merkezî yerler dışında hiçbir yeri bilmezdi oysa öyle bir dağ evinden şehir merkezine gitmemiz, belki de bir saati bulurdu. Destan sahiden böyle bir çıldırma ânı yaşasa, onu doğmamış yeğenim için yatağına zincirlerdim. Ama Emir’i burada tutacak ve yanıma gelmesini engelleyecek başka hiçbir şey düşünemiyordum.

“Gitmeden seni bir görseydim,” dedi iç çekerek. “Ne kadar sürecektir bu? Sen onları bırakıp birkaç gün kaldıktan sonra dönsen olmaz mı?”

Yüreğim sevgisiyle burkuldu. Bu ilişkiyi kolayca kurmamıştık. Belki büyük kavgalarımız olmamıştı ve birbirimizle hep bir

şekilde uyumluyduk ama biz tanıştığımızda o iş arıyordu, ben ise bu yazarlık işinde tutunup tutunamayacağımı bilmiyordum. Hayatlarımız stresli ve gergindi, yirmili yaşların başında olmanın verdiği gerginlik de cabasıydı. Ama başarmıştık. Hayatlarımızı kurmuştuk. Birbirimize tutunmuştuk. Şimdi bununla yetinmiyor olmanın getirdiği vicdan azabından ölecek gibi hissetsem de rolüme devam ettim.

“Hayatım, bir gidelim, şu kadın bir rahatlasın. Ömür’ü bile istemiyor yanında,” dedim üzerine basa basa. “Durum ciddi yani. Onu toparlayabilirsem daha erken döneriz. Dağ başında kalmamız saçma zaten. Her gün haberleşiriz. Merak etme.”

“Ne zaman yola çıkıyorsunuz?” diye sordu küskün bir sesle. Ama bana gönül koymayacağını biliyordum.

“Şimdi,” dedim. “Hazırlanıyorduk, o yüzden seni bir türlü arayamadım. Gitmeden seni göremediğim için çok üzgünüm.”

Uzun uzun iç çekti. “Biliyorsun, sen nasıl rahat edeceksen... bir fotoğraf yolla da yüzünü göreyim bari.”

Sevgisi içimi ısıtırken gülümsedim. “Atarım tabii. Öpüyorum seni.”

“Seni seviyorum,” dedi.

Bir hüznün dalgası göğsümden yükselirken, “Ben de seni,” dedim ve gözyaşlarının gözlerimden süzölmeye başladığını, telefonu kapattığımda fark ettim.

Gitmeden önce Demirlerin evine uğramayı düşünmemiştim ama şimdi fark ediyordum ki ona veda etmeden gidersem, Destan bana çocuğunu ömür boyu göstermeyebilirdi bile. Üstelik, artık yalanıma onları da dâhil ettiğim için gidip durumu onlara da açıklamam gerekiyordu.

Her şeyi birbirine katıyor gibi hissediyordum ama birkaç saat sonra tüm bunları arkamda bırakacağım için ortalık yansa da umurumda değildi. Zihnim karmakarışık.

Destanların kapısına varmam on beş dakikamı aldı.

Kapıyı Can açtı.

Onları çocukluğumdan beri tanıyordum. Destan, abimin çocukluk arkadaşıydı. Can'ın, şu an Ankara'da olan Mert'le beraber *Çimen*'i kurduğunda ekibe istedikleri ilk oyuncu Destan'dı. Deli kadın, sahiden inanılmaz bir oyuncuydu ve bence oynadıkları ilk oyunlarda yaptıkları sükselerin tamamı ondan kaynaklanıyordu. Oyunun ilk zamanları Destan, hiç tanımadığı bu insanların arasına yalnız giremeyeceğine karar vermişti ve *Çimen*'in tüm hikâyesi işte böyle başlamıştı: *Destan Lal, Ömür Ardıç'ı bir tiyatro grubuna sürüklemişti.*

Can Demir, ekibin kuruluşundan yıllar sonra oldukça yorğun ve biraz da yaşlanmış görünüyordu. Saçı sakalı birbirine karışmıştı, üzerinde siyah bir eşofman altıyla siyah bir tişört vardı. Gülüşü haylaz ve tembeldi. Neyse ki gözlerinin içi gülüyordu. "Oo, Küçük Kızıl gelmiş," diye seslendi içeri doğru. Sonra bana döndü. "Ne duruyorsun, geçsene."

Bir apartmanın beşinci katında, çok tatlı bir evleri vardı. Destan tüm evi canlı renkler seçerek dekore etmişti ve Can da bu seçime hiç karışmamıştı. Gökçe'nin eski kitaplığı, tepesinden sallanan bir sarmaşık ve raflarında aralarına eski kitaplar yerleştirilmiş yenileriyle birlikte onlarca kitapla dolu bir hâlde salonun en hoş köşesinde duruyordu.

Destan Lal, ya da benim kabul etmek istemediğim yeni soyadıyla Destan Lal Demir, kapının hemen yanındaki üçlü koltukta, elinde kumandayla uzanıyordu. Televizyonda bir belgesel vardı ve Destan... ağlıyordu.

Gözlerimi devirirken geçip ayak ucundaki tekli koltuğa oturdum ve bacak bacak üstüne attım. "Bu sefer neye ağlıyorsun, geri zekâlı?"

Sözlerim üzerine iç çekip şikâyet edercesine Can'a baktı. "Şuna bir şey söyle."

Can bana uyaran, hatta yalvaran gözlerle bakarken gözlerimi *ne var* diye sorarcasına ona çevirdim. Herkes naza çekiyordu ama Destan'ın istediğinin bu olmadığını biliyordum. Ben ona bulaştığım için dikkati dağılmış, gözyaşları azalmıştı bile.

“Senin yüzünden çocuk doğurmayacağım be! Şu hâllere düşmeyeyim diye!”

Karnını tutup doğrulurken Can'a huysuzlanmaya devam etti: “Can, şu cadıya bir şey söyle! Şimdi de yeğenin olmayacak diyor...”

“Güzelim, sen ona neden bakıyorsun? Uğraşıyor seninle, sanki bilmiyorsun...”

Destan'ın yanına oturup kolunu kadının omzuna doladı ve başını kendine yaslamasına izin verdi. Sessizliği fırsat bilerek konuyu değiştirdi. “İyi misin? İyi görünmüyorsun.”

Boğazımı temizledim. “Bir konuda yardımınıza ihtiyacım var.”

Destan elinin tersiyle yanaklarında kalan yaşları sildi ve küçük bir anlığına, bebeğini ve hormonlarını unuttu. Ya da en azından böyle görünmeyi başardı. “Sorun ne?”

“Kitabı bitiremiyorum,” dedim abimlere söylediğim yalanı tekrarlayarak. “Biraz uzaklaşıp yalnız kalmaya ihtiyacım var, yazmak için.”

Destan hemen kaşlarını çattı. “Ya o arada bebek doğarsa!”

“Sorun o değil. Öyle bir şey olursa hemen gelirim.”

“İrem,” dedi Destan ciddi bir sesle. “Gidemezsin.”

Oturduğum yerden kalkıp Destan'ın diğer yanına oturdum. Elini avucumun içine alıp gözlerinin içine baktım. “Yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacım var.”

Destan gözlerini kısarak gözlerimin içine baktı ve gerçeği gördü. “Başka bir şey var.”

Söylediğine cevap vermek yerine boğazımı temizledim. “Yalnız kalmak istiyorum ama eğer ona böyle deseydim Emir işi gücü bırakıp peşimden gelirdi. O yüzden ona senin delirdiğini, kimseyi görmek istemediğini ve Ankara’ya gittiğimizi söyledim. Ararsa ya da ne bileyim...”

Konuşmalarımıza pek dâhil olmazdı ama Can araya gireceğini belirtmek ister gibi boğazını temizledi. “İrem, bir sorun yok değil mi? Ne varsa biz hallederiz. Söyle.”

Küçükken okuldan ne zaman kaçsam bana suç ortağı olan tek ekip üyesi Can olurdu. Bir keresinde beni okulun önünden almışlığı bile vardı. Kuralları, insanların katı söylemlerini önemsemezdi. Ona göre önemli olan anı biriktirmektir ve yaptıklarımın kimseye bir zararı olmadığı sürece yaramazlık yapmakta da bir sorun yoktu.

Eğer birini öldürseydim Ömür, bunun ne kadar yanlış olduğundan yakınırdı ve beni yasalar önünde nasıl aklayacağını düşünmeye başlardı. Güneş, en başında adamı neden öldürdüğümü merak eder, problemi kökten çözmeye çalışırdı. Destan, adamı benimle gömer, mevcut tüm kanıtları yok ederdi.

Ama Can, öldürmemiz gereken biri daha olup olmadığını sorardı. Yalnızca benim için.

Ona her şeyi anlatabileceğimi biliyordum. Beni anlardı ve ben ne istiyorsam onu yapardı.

Ama bu benim meselemmiş gibi hissediyordum. Kimseyi bu karmaşaya dâhil etmeyecektim. Emir’e duyduğum sevgiyi ben yeterince sorguluyordum, başkalarının da sorgulamasına izin vermeyecektim. Döndüğümde bizi mutlu bir çift olarak bilmeye devam etmelerini istiyordum, ben dönecektim ve biz evlenecektik.

Yalnızca zamana ihtiyacım vardı.

Bu yüzden, tıpkı Güneş'e yaptığım gibi onu da yatıştırdım. "Saçmalamayın," dedim. "Sizden ne gizleyebilirim? Sadece yazmak için yalnız kalmam gerek ama Emir'i bilirsiniz... Her şeyi bırakır, peşime düşer. Onu çok seviyorum ama biraz zamana ve yalnızlığa ihtiyacım var." Derin bir nefes aldım. "Kitap için," diye ekledim.

"Kitap için?" diye sorarcasına tekrar etti Destan.

"Kitap için."

Destan, benimle ne yapacağını bilemediğini göstermek istercesine başını iki yana salladı. "Yetişkin bir kadın olunca düzelirsin sanmıştım."

"Oo ama üzülme," derken uzanıp yanağını okşadım. "Hepimizin başına gelebilir. Ben de aynı şeyi senin için sanmıştım."

Kızgın bir nefes alıp koluma hafifçe vurdu. "Aman git! Git de rahatlayalım!"

Üç saniye dayandıktan sonra yumuşamış bir sesle, "Tamam ya, merak etme," dedi pes ettiğini göstererek. "Emir'i biz hallederiz. Ama nereye gidiyorsun?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Ama merak etme, abim de çıldırdı. Hatta yarın sabah sana gelip üç saat mızızlanılır."

"Of ya! Zaten başım ağrıyor, kaç yaşına geldik, hâlâ çektiklerime bak... Can bir şey yapsana!"

"Aşkım ama ne yapayım... Yarın bana gelsin Ömür, ben dinlerim."

Destan huysuz bir bakış attı. "Sanki sana anlatır da!"

"Tamam, sen dinliyormuş gibi yap, ben senin yerine dinleyeyim."

Destan kaşlarını çatıp kocasını şöyle bir süzdü. "Gerçekten dinleyip sonra bana özet geçecek misin?"

"Gececeğim, hayatım."

Destan, “Tamam o zaman, olur,” dedi uysal bir sesle. “Hamile bir kadının üstüne bu kadar gelinmez ki canım...”

“Ne yaptık sanki? Sen basıp giderken iyiydi. Ben insan gibi haber veriyorum bak!”

“Ay tamam sus ya! Hayatımızda bir kere kafa dinleyelim dedik, onda da senelerdir kimsenin dilinden düşemiyoruz maşallah!”

“Düşemezsin tabii ki, sence yaptığın mantıklı mıydı? Neyse, hamilesin diye gelmiyorum üzerine...”

Destan, bu suçlamaları kabul etmediğini gösterircesine omuz silkti. Oluşan kısa sessizlikte onun hamilelikten ötürü yorgun ve hafifçe şiş gözüken yüzüne bakıp bu hâlini aklıma kazımaya çalıştım. İki gün bile Destansız kalmaktan nefret ederdim ama bu, ödenmesi gereken bir bedeldi.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. “O zaman ben yola çıkıyorum ve size güveniyorum. Sanmam ama olur da Emir sizi ararsa beni idare edersiniz. Kalbini kırmak istemiyorum.”

Can, başına böyle çoraplar örmeme alışkın bir hâlde, ellerini iki yana açarak onu buna mecbur bıraktığımı gösterircesine başını aşağı yukarı salladı. “Hallederiz. Varınca yaz. Nerede olduğunu da yaz. On kişi, ki biri hamile, peşine düşmeyelim sonra.”

Onlara sıkıca sarıldım ve Destan’ın binbir türlü tembihi arasında evlerinden ayrıldım.

Arabaya bindiğimde, Destan cephesini halletmiş olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes bıraktım ve yola doğru gülümsedim.

Veda etmem gereken biri daha vardı.

Tüm bunlar başladığında, elimizden gelenin en iyisini yapıp hayallerimizi gerçekleştirmiş olsak da bundan on yıl önce kurduğumuz kafe, bugün sahip olduğumuzun yanından bile geçemezdi.

Çimen Kafe

İçeri girmeden önce uzun bir süre üç katlı binanın önünde ışıkları parıl parıl yanan kafeye baktım. Artık ben de buranın bir ortağı olduğum için hem madden hem de manen, her konuda en az Dünya kadar söz hakkım vardı. Şu pencerenin kenarındaki menekşeleri ben istemiştim. Yazının fontunu ben seçmiştim, bahçedeki masaları ben belirlemiştim ve hatta en başında, artık mekânı büyütmemiz gerektiğini ve benim de para koyacağımı ben söylemiştim.

Üsküdar'dan Kadıköy'e giden yolda, Kız Kulesi'ni gören sahilde bir yerdeydik. Bolca krediye girmek zorunda kalmıştık ama burayı bir şekilde satın almayı başarmıştık. Diğer mekân bile, o küçücük ve sokak arasındaki yer bile o kadar çok iş yapıyordu ki zaten buraya taşındığımızda hızla kendi masraflarını karşılamıştı. Büyük ve yeşil bir bahçenin içinde, üç katlı bir evdi burası aslında. İç odalarını yıkmamış, bunun yerine her birini farklı konseptte yerler yapmıştık. Her katta bir kütüphane vardı, tıpkı diğer mekânda olduğu gibi her yer kitap doluydu. Bu kez, odalar sayesinde kurabildiğimiz küçük toplantı odaları, ders çalışma alanları, tamamen sessizliğin zorunlu olduğu alanlar ve bir de normal kafe kısmı mevcuttu. Bahçenin de bir kısmını şemsiyeler, koltuklar ve masalarla düzenlemiş, müşteri kapasitesini epey artırmıştık.

Hâliyle mutfağımız da genişlemişti.

Dünya, artık kafenin içinde pek çalışmıyordu. Bazen, canı sıkıldığında servis kısmına yardım ediyordu ama işin bu kadar büyümesi, kafede amatör çalışanlardan ziyade deneyimli garson ve aşçıların çalışmasını da zorunlu kılmıştı. Bu yüzden sevgili dostum kafeyi yalnızca yönetiyordu artık. Hatta ayak altında dolaştığında aşçılardan azar yiyordu genellikle.

Hangi patron, çalışanından azar yerd ki? Ama o da böyle biriydi işte.

Hem akşam saatleri hem de bir yaz akşamı olduğu için etraf hareketliydi. Dışarıdaki masaların çoğu doluydu ve insanların önünde enfes görünen tatlılar vardı. Benim şahsi favorim, yıllardır *Sevgili Juliet*'ti. Mükemmel, tuzlu ve kıtır kıtır bir hamurun içinde çilek, pastacı kreması ve üstünde de ev yapımı bitter çikolata sosu vardı. Adını ben koymuştum.

Anlıyordum çünkü. Juliet'i. Ve kalbim her kırıldığında bu tatlıdan yiyordum.

Dünya, içeri girer girmez gözüme çarptı. Kafenin girişinden sonra uzun bir hol başlıyor ve odalara ayrılıyordu. Girişte, kasanın ve tatlıların sergilendiği dolabın hemen karşısında iki kitaplık ve önünde büyük, koyu turuncu bir koltuk vardı. Dünya, buraya bayılırdı, gireni çıkanı görebiliyor ve her yere hâkim olabiliyordu. Bacak bacak üstüne atmıştı, gözleri elindeki ince kiaptaydı.

Ona doğru yürüdüğüm esnada bakışları beni buldu ve geldiğimi görünce kocaman bir gülümseme takındı. "Kimler gelmiş!"

Buruk bir tebessümle ona uzanıp sıkıca sarıldım. "Çok iyi haberlerle gelmedim."

Dünya hemen geri çekildi ve yüzüme göz gezdirdi. "Ciddi bir şey yok ya?"

"Oturalım mı?" diye sordum ince bir sesle. "Eski günlerdeki gibi bana cesaret verirsin belki."

Elindeki kitabı masalardan birinin üzerine bırakıp beni karşısına oturttu, kendi de tüm bedeniyle bana döndü ve gözlerinin içine baktı. "Ne oluyor?"

"Sanırım Emir evlenme teklifi edecek bana," dedim inler gibi bir sesle. "Yani sanırım demek fazla hatta. Kesinlikle edecek."

Üzerimdeki şortun ucundan sarkan ince bir iple oynamaya başladım. Bu kadar bilgi, Dünya için yeterliydi. Aslında diğerlerine de söylesem beni muhtemelen anarlardı ama Dünya, farklıydı. Diğerleri burada değilken ve ben kendi dehlizlerimde kaybolmamak için uğraşıp dururken Dünya, en kötü günlerimde bile buradaydı. Her şeye şahit olan tek isimdi.

“Ne yapacaksın?” diye sordu bu yüzden. Bir sevinç gösterisinde bulunmadı ya da bana neden mutlu olmak yerine ağlamak üzere olduğumu sormadı.

Burnumun direği sızlıyordu. Yaşların gözlerime doluştuğunu hissediyordum, başımı geriye yatırıp onları yuvalarına göndermeye çalışmak gibi boşa bir uğraşta bulundum.

“Yani,” dedim burnumdan gelen bir sesle. “Emir’den ayrılmam. Onunla mutluyum. Ondan daha fazla seveceğim biriyle de karşılaşabileceğimi sanmıyorum. Ama eğer bir yolunu bulup engel olmasaydım bugün teklif edecekti. Ve ben, içimde ona evet diyecek güç bulamıyorum... Zamana ihtiyacım var. Aklımı toplamam lazım.”

Dünya, başını anlayışla salladı. “Nasıl vakit kazanacaksın?”

“Çimen’i yazmak için zamana ve yalnızlığa ihtiyacım olduğunu söyledim herkese. Emir, abimlerle zaten tanışmıyor ama Destan’la tanıştıkları için Emir’e, Destan’ı Ankara’ya götüreceğimizi çünkü çıldırdığını ve kimseyle görüşmek istemediğini söyledim. Sonra Destan’a da bunu böyle anlattım... Emir’e yalan söyledim çünkü yazmaya gidiyorum dersem peşime takılır dedim... Off.”

“Her şeyi birbirine kattın yani.”

“Her zamanki gibi.”

Dünya, bir abi şefkatiyle güldü. “Nereye gidiyorsun peki?”

“Güney’e bir yere, sanırım. Bilmiyorum. Fethiye? Kaş? Saatlerce araba kullanmak istiyorum. Sonra da Ruslarla birlikte

Akdeniz'de yüzüp kafamı boşaltmak istiyorum. Sahiden de Çimen'i yazmak için uğraşacağım, bu arada. Biraz daha yazmazsam yayıncım beni kesecek."

"Benden istediğin bir şey var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Burayı idare et. Ortalık çok karışırsa haber ver..."

"Sen bizi merak etme. Kalbinin sesini dinle, İrem."

Engellediğim gözyaşlarından biri, onun bu cümlesiyle aktı. "Kalbimin sesini çalıp götürdü," dedim. Kimden bahsettiğimi biliyordu. "Artık kalbimin sesini duyamıyorum."

Dünya bana yaklaştı ve başımı okşadıktan sonra bir kez daha sarıldı. "Kimse kalbinin sesini çalıp götüremez. Olsa olsa o ses ürkütücü şeyler söylüyordur, sen de duymak istemiyorsundur. Daha dikkatli dinle."

Titreyen dudaklarım ve akan burnumla, rezil bir hâlde başımı aşağı yukarı salladım. "İyi ki varsın, koca adam."

"Sen de iyi ki varsın. Bana canlı konum gönder. Söz, kimseye söylemem. İyi olduğunu bileyim."

Burnumu çektim. "Merak etme, diğerlerine de varınca nereye gittiğimi yazacağım. Destan cadalozu gibi ortadan kaybolmuyorum yani."

Gülüştükten sonra Dünya bana bir peçete uzattı, gözyaşlarımı silmeme izin verdi. Ve sonra, ben sesimi bile çıkarmadan, garsonlardan birinden bol çikolatalı bir *Sevgili Juliet* getirmesini istedi.

Bol çikolatalı Sevgili Juliet'imi, bu hayatta en çok da ikinci abim için minnettar olduğumu düşünerek yedim.

Yola çıktığımda saat dokuza geliyordu. Dünya'yla vedalaşırken biraz daha ağlamış, her şeyin ona emanet olduğunu bir kez daha söyleyerek göğsüne yaslanıp biraz olsun dinlenmiştim. Beni,

İstanbul'u merak etmeme gerek olmadığına dair temin etmiş, arabamın arkasından su bile dökmüştü.

Arabayı İzmit yönüne çevirerek yola başladım. Başlangıçta nereye gideceğimi bilmiyordum ama yolda bunu bol bol düşünebilirdim. İstanbul'a yakın bir yerde olmak istemiyordum. Bu mevsimde de Ege kıyıları yüzmek için biraz soğuk olabilirdi. Bu yüzden daha güneye, Muğla ya da Antalya'ya gitmek istiyordum. Bu yüzden Gebze'ye geldiğimde direksiyonu Bursa yönüne kırdım.

Gece yarısı Bursa yakınlarmdaydım ama durmak istemiyordum. Uykum yoktu, hem gece araba sürmek gündüz araba sürmekten daha keyifliydi. Bursa üzerinden Eskişehir'e, oradan da Kütahya istikametine saparken içimde hiç şüphe yoktu. İstanbul'dan uzaklaştıkça sanki her kilometrede daha da emin oluyordum doğru olanı yaptığımı. Biraz düşünmeli, Emir'i kaybetmemeli ama kendimi de çiğnememeliydim. Ona geri dönecektim. Sadece içimde halledemediğim, görmezden geldiğim meseleleri çözmeliydim.

Gece üç gibi, Kütahya'ya yaklaşmışken mola verip Emir'e, Ankara'ya vardığımıza dair bir mesaj attım. Sahiden Ankara'ya gidiyor olsaydık bu civarda varmış olurduk çünkü. Uyanıktı, hemen çevrim içi oldu.

**Hayatım, biz geldik.
Merak etme.**

**Baran Emir Ateş: Rahatladım.
Dinlen, çok yorulmuşsundur.**

**Uyumayıp beni mi bekledin?
Yarın iş var, uyusaydın.**

**Baran Emir Ateş: Zaten uyku
tutmazdı. Şimdi vardığını bildiğim
için rahatça uyurum. Sen de
hemen yat. İyi geceler.**

Seni seviyorum. İyi geceler.

Cevap vermedi ama mesajım mavi tik de olmadı. Uyuya kaldığını tahmin ettim ve ben de arabanın arkasına geçip bir yarım saat uzandım. Aslında hiç uykum yoktu ama beş saattir araba kullandığım için bacaklarımın tutulmaya başladığını hissediyordum.

Yarım saat sonra kalktığımda saat üçe geliyordu, kendime büyük ve soğuk bir kahve alıp direksiyonun başına yeniden geçtim. İstanbul'dan, hayatım boyunca âşık olduğum bu şehirden kaçmak şimdi neden bu kadar önemli olmuştu, bilmiyordum ama gidebildiğim kadar uzağa gitmek istiyordum.

Yola çıkmadan önce haritadan Kaş ve Marmaris'e baktım. Marmaris'e daha önce hiç gitmemiştim ama Kaş, anılarımda güzel bir yerdi. Ben çok küçükken, annemlerle gittiğimizi hatırladığım ilk tatillerden biriydi ve küçük, eğlenceli bir yer gibi hatırlıyordum.

Rotayı Kaş'a kurdum; Antalya'nın Ege'ye en yakın kıyılarından birine, bu ülkenin en güneydeki sahillerinden birine.

Yolda birkaç mola daha vermem ve hatta sabaha karşı bir iki saat uyumam gerekse de yolu, sabah sekiz gibi tamamlamayı başardım. Ana yoldan Kaş'ın merkezine giden yokuş aşağı bozuk yolu giderken gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum ama sonuçta varmıştım. Maviliğe, bahara ve sakinliğe varmıştım. Burada her şeyden ve herkesten biraz olsun uzak durabilir, her şeyi toparlamadan önce küçük bir soluk alabilirdim.

Ne yazık ki gelmeden önce otel ayarlayacak kadar vaktim olmamıştı.

Bu yüzden arabayı park edebileceğim bir yerde durdurup haritadan otellere bakmaya başladım. Sahil kesimindeki oteller hem pahalı görünüyordu hem de kalabalığın içinde olmak istemiyordum. Sahilden kuzeybatıya doğru uzanan ince bir yolda, orman içindeki oteller hem daha uygundu hem de arabayı oraya doğru sürdükçe fark ediyordum ki etrafı daha sessizdi.

Arabayı caddede ağır ağır sürüp etrafa bakındım. Birkaç büyük oteli geçip ormanın içine doğru girdikçe karşıma butik oteller çıkmaya başladı. İçime sinen bir tanesini görmeyi bekledim ve sonunda dış cephesi orman yeşiline boyanmış, üç katlı küçük bir butik otelin önüne park ettim.

Dikiz aynasından görebildiğim kadarıyla dağılmış görünüyordum. Yüzüm gözüm uykusuzluktan şişmişti, makyajımdan zaten eser kalmamıştı. Üstümde dünden kalan siyah, kısa kollu crop tişörtüm ve bol şortum vardı ama burada kimsenin böyle şeyleri önemseyeceğini düşünmüyordum.

Arabadan inip otelin açık kapısından içeri girdim. Bahçede küçük bir havuz, birkaç koltuk ve örme salıncak ile yemek masaları vardı. Dışarıdan bile iç tasarımın garip bohem tarzı belli oluyordu.

Artık iyice yorulmuş bir vaziyette içeri girdim ve çalışma masasında, bilgisayarın hemen önünde oturan, otuzlarında görünen sarışın bir adamı selamladım. “Merhaba,” dedim. “Boş odanız var mı acaba?”

Adam bana şaşkınlıkla baktı. Neden şaşkınlıkla baktığını başta anlayamasam da söylediklerinden sonra anlam vermem zor olmadı. “Bu mevsimde boş oda bulmak imkânsızdır, maalesef, hanımefendi.”

Çok da şaşırmayarak başımı anlayışla salladım. “Boş odası olabilecek bir yer önerebilir misiniz peki? Çok lüks bir yer olmasına gerek yok...”

“Ama az önce,” dedi lafımı bölerek. “Bir çift, aniden odasını boşaltmak zorunda kaldı. Üstelik koca bir ay için rezerve etmişlerdi.”

Kaşlarımla şaşkınlıkla havalandı. Genellikle şanslı bir insan-dım ama bu bile, benim için fazla olmuştu.

“Oda çift kişilik ama sizin için sorun olmazsa verelim hemen,” dedi. “Tek kişilik odamız yok maalesef.”

Fiyatı da konuştuktan sonra etrafta daha güzel bir otel bulamayacağımı düşünerek odayı tuttum. Ne kadar kalacağımı bilmiyordum ama şimdilik en az iki hafta için kalacağımı düşünüyordum, iki haftayı peşin ödedim ve kalan iki hafta için de başkasına rezerve etmeden önce bana sormalarını rica ettim.

Böylece çalışanların da yardımıyla, yanımda getirdiğim tek valizi odaya çıkardık.

Oda ne küçük ne de büyüktü, açık turuncu duvarları odaya neşeli bir hava katıyordu. Tam ortada büyük, iki kişilik bir yatak, karşısında gardırop ve hemen yanında da tuvaletin giriş kapısı vardı. Köşede küçük bir makyaj masası ve gardırobun üzerinde de bir boy aynası vardı. Tavandan bir sarmaşık sarkıyordu. Sarmaşıkları severdim, oda da genel olarak sevimli bir havadaydı.

Valizimden pijamalarımı çıkarıp hızlıca giyindim ve kendimi yatağa attım. Nasıl olduğunu bile anlayamadan uyuyakaldım ve her şey geride, İstanbul’un derinliklerinde kaldı sandım.

Uyandığımda saat beşe geliyordu.

O kadar uyku sersemiydim ki uzunca bir süre Kaş’ta olduğumun dahi farkında olmadan, gözlerim kapalı bir şekilde uzandım. Aklım başıma, ancak gözlerimi açıp kendi odama benzemeyen bu yabancı odayı gördüğümde geldi. Bambaşka bir şehirdeydim. Bambaşka bir ilçede. Bambaşka bir odada.

Doğrudum ve etrafa boş gözlerle baktım. Ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden işe düş almakla başladım. Uzun ve sıcak bir duş hem zihnimi açtı hem de kaslarımın gevşediğini hissettirdi. Sırtım ve belim çok ağrıyordu ama bir iki gün sonra geçeceğini düşünüyordum. Neden uçakla gelmediğimi bilmiyordum

ama delice araba kullanmak istemiştim. Her şeyden uzaklaşma suçunu kendi ellerimle işlemek istemiştim.

Üzerime bej, kot bir şortla bol, tarçın rengi bir crop giydim. Akşamın serinliğinde dışarı çıkmak istiyordum. Bilekliklerimi ve sürekli taktığım birkaç yüzüğümü parmaklarıma geçirip saçlarımı kuruttum. Pırasa gibi dümdüz olan saçlarımanın şeklini pek sevmiyordum. Bu da yetmiyormuş gibi çillerim seneler içinde artmış, tüm yanağımı ve yer yer gözlerimin etrafını da kaplar bir hâle gelmişti. Burada, güneşte daha da kötü olacağına emin dim. Gözlerim yeşildi ama kirpiklerim açık kı zıl olduğı için onları da sevemiyordum, gözlerim çok küçük görünüyordu çünkü. Burnum küçük ve biçimli, dudaklarım dolgun olsa da yüzümde çillerim ve cam gibi parlayan gözlerim yüzünden bir şeyler yanlış gitmiş gibi görünüyordu bana göre.

Güzel değıldim yani. Tüm bu durumu toparlayan, koyu kı zıl saçlarımanın rengiydi. Beyaz tenimle garip ama benim gözüme bile hoş görünen bir tezat yaratıyordu. Bulunduğum ortamlarda yalnızca bende olan bir şey olmasını seviyordum.

Saatimi de takıp küçük bir çantayla kendimi dışarı attım. Otelden merkeze yürümek en azından yarım saat sürer gibi görünüyordu, bu yüzden arabayla gitmeye karar verdim.

Yollar biraz bozuktu ama zaten hızlı kullanmak da mümkün değıldi. Sora sora çarşının neresi olduğunu buldum ve arabayı bir yokuşun başına park ettim. Her yer çok kalabalık görünüyordu, hazıranda böyleyse temmuz ve ağustosu düşünemiyordum bile.

Hava kararmamış olmasına rağımen çarşı ışıl ışıldı. Meyhaneler ve barlar akşama hazırlanır gibi hareketliydi. Türlü takıcıların önü kalabalıktı, yaşlı amca ve teyzeler iskelede oturup çekirdek çitliyordu. Dolaşan birçok genç grup vardı; güneşten yanmış tenleri ve parmak arası terlikleriyle yürürken konuşuyor, kahkaha atıyorlardı. Neşeli bir yerdi.

Denize girmek için sabırsızlanıyordum ama bu, yarını beklemek zorundaydı.

Çarşı zaten küçüktü, ben de sokaklarını ezberleyene kadar dolaştım.

Saat sekizi geçerken artık biraz yorulmuş, çokça da acıkmıştım. Kısa bir yokuş boyunca dizilmiş meyhanelerden birini seçip rakı balık yapmaya karar verdim. Birkaç duble rakı ile sarhoş olmazdım, hem burada çevirme olacak değildi. Normalde tek başıma içmekten hiç hazzetmezdim ama şu anda istediğim tam da bu değil miydi? Yalnız kalmak, içime kapanmak ve düşünmek.

İçeriden arabesk şarkıların sesinin geldiği, dış cephesi beyaz ve mavilerle bezeli küçük bir meyhanenin önünde durdum. Kapıda, içeri müşteri avlamaya çalışan, ellilerinde görünen tatlı bir amca vardı. “Amca,” diye fısıldadım bu bir sırmaş gibi. “Bak çok uzak bir yoldan geldim, karnım da kurt gibi aç. Doğruyu söyle, balıkların taze mi?”

Temiz yüzlü amca neşeyle güldü. “Bizim patron en çok ona dikkat eder, güzel kızım,” dedi şefkatli bir sesle. “İçeri geç, çeşit de bol.”

Amcanın samimiyetine güvenip içeri adım attım. Sol yanımdan hemen yukarı merdivenler çıkıyordu ama gelen gürültüden, yukarının kalabalık olduğunu anlayabiliyordum. Beni karşılayan garsona bu katta oturup oturamayacağımı sorduğumda beni güleç bir yüzle onayladı ve balkona geçirip tüm Kaş manzarasını gören bir masaya buyur etti.

Bu katta benim dışımda yalnızca bir çift daha vardı. Üst katta manzara muhtemelen daha iyiydi ama bugün, sessizliği tercih edecektim.

35’lik bir rakı ve levrekle birlikte birkaç meze söyledikten sonra gözlerimi kapattım ve Kaş’ın sesini dinlemeye çalıştım. Eskiden kalma bir alışkanlıktı. Birkaç sete gittikten sonra tanıştığım bir ses yönetmeninden öğrenmiştim bunu. Hem

dinlendiriciydi hem de öğretici. Birçok ses birbirine benzeyebildi ve gözlerinizi kapattığınızda, gözleriniz açıkken dikkatinizi çekmeyen birçok ses dikkatinizi çekerdi. Bence, tam olarak bu yüzden *İstanbul'u Dinliyorum Gözlerim Kapalı* diye bir şiir vardı. Şair de bu hileyi fark etmiş olmalıydı.

Denizin sesi duyulmuyordu, dalga seslerini duymak için kıyıya daha yakın olmak şarttı. Birkaç kuşun sesi geliyordu, sabah saatleri olmamasına rağmen ötüyorlardı. Bir kedi, bana yakın olduğunu düşündüğüm bir yerde miyavlıyordu. Üst kattaki konuşma ve kahkaha seslerini hâlâ duyabiliyordum. Rüzgârın sesi... minik, sıcak bir rüzgâr sesi. Saçlarımın uçtuğunu hissedebiliyordum. Etraftan tabak çanak sesleri geliyordu, biri sanırım merdivenlerden iniyordu. Müzeyyen Senar, olacakları bilir gibi, *Elbet Bir Gün Buluşacağız* söylüyordu.

“Abi,” diyordu birisi, “Mutfakta salçamız bitiyor. Gözümüzden kaçmış.”

Bir nefeslik duraksama. Belki bir anlık, belki bir günlük. Belki bir yıllık. Belki de birkaç.

Benim içimde yanan ateş var

Sevgilim ne zaman buluşacağız

“Oğlum böyle şeyleri önceden söylesenize.”

Tanıdık bir ses.

Tanıdık bir nefes.

Kalbim, göğüs duvarımı kuvvetle dövdü ve ben, duyduğum sesin ona ait olduğunu inkâr ettim. Buna inanmadım ve o da beni buna inandırmak ister gibi devam etti sözlerine: “Tamam, yollarım şimdi birini. Bu tabak neden boş, daha dolu...”

Sözleri aniden kesildi, konuşmayı bıraktı. Oysa ben orada, sonsuza dek gözlerim kapalı kalsın ve o da sonsuza dek benimle hiçbir alakası olmayan bir şeylerden konuşsun isterdim. Beni hiç görmesin, benim hiç farkında olmasın ama bana yakın bir yerde,

sonsuzluğa uzanan bir süre boyunca konuşsun dursun isterdim. Ne olurdu ki? Ne çıkardı, yaşayamaz mıydık öyle bir dünyada? Küçük bir kıza masallar anlatsaydı, insanlara kızıp öfkelenseydi, gülüp neşelenseydi.

Oysa o durdu. Sesi kesildi, sanki aynı anda etraf da sessizleşti. İnsanlar gülmeyi, konuşmayı bıraktı. Kuşlar ötmeyi kesti, kedi miyavlamayı bıraktı. Dünya bir enkaz yerine döndü, bir tek rüzgâr esmeye devam etti. Gözlerime yaşlar doldu. Açmadığım gözlerimin önünde, bir oğlanın yüzü belirdi.

Genç bir oğlan. *Henüz on dokuzunu bitirmemiş bile. Kıvrık kahverengi saçları alnına düşüyor. Benden uzun olan boyu yüzünden, ben ancak omzuna gelebiliyorum. Sarıldığımızda ağaç kokusuna benzer ferah bir koku alıyorum. Kaşları kalın, bu yüzden kızdığına çok öfkeli görünüyor ama aslında asla o kadar sinirlenmiyor. Dolgun dudakları gülerken çok güzel görünüyor. Burnu biraz büyükçe ama yakışıklılığından hiçbir şey götüremiyor gözümde. Yanakları öyle dolgun ki her dakika sıkarak sevesim geliyor. Yüzünden iyilik akıyor. Sevgi akıyor bakışlarından.*

Gözlerimi açtığım anda bu hayalin gözümün önünden silinip gideceğini ve yeni Miraç'la tanışacağımı biliyordum. Ben nasıl değiştiysem onun da aynı Miraç olamayacağını biliyordum. O oğlan çocuğunu eskide bırakmak zorunda kalacaktım. Artık büyümüş, hayatına başkalarını almış, kayıplar verip savaşlar kazanmış Miraç ile tanışmak zorunda kalacaktım.

Belki de yanlış duyuyordum. Bu belki de onun sesi değildi.

Ben bu sesi cehennemin dibinde bile tanırdım.

Gözlerimi aralarken kirpiklerimin ıslandığını hissettim. Sesin geldiği yöne doğru bakışlarımı çevirdim, tam olarak olduğunu düşündüğüm yerde duruyordu. Gözleri, gözlerimin içindeydi. Onu durduran şey bendim, konuşmaktan benim varlığım alıkoymuştu onu.

Şaşkınlıktan açılmış gözleriyle, şok içinde bana bakıyordu. Sol eli, elinde birkaç tabakla birlikte havada kalmıştı, beni görünce kalakalmış gibiydi. Benim bakışlarım ona dönünce yutkundu ama ne göz temasını bozabildi ne de hareket edebildi.

Ben de felç olmuş gibi hissediyordum. Onu, beni terk ettiği günden beri görmemiştim. Kafedeki o günden beri, beni daha bir gün önce tatlı yediğimiz o masada bir başıma bırakıp gittiği o günden beri... Sosyal medya hesaplarına hiçbir suretle bakmamıştım ve koca İstanbul'da, bir kere bile karşılaşmamayı başarmıştık.

Bu onu, sekiz yılın ardından ilk görüşümdü.

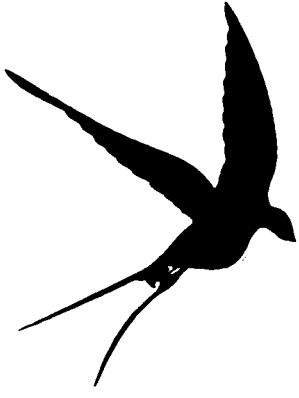
Saçları kısacıktı. Dalgalı olduğu belli oluyordu ama lise yıllarındaki gibi hoyrat bir şekilde uzamalarına izin vermemişti. Onu hiç şimdiki gibi kirli sakallı görmemiştim, yüzüne serseri bir hava katmıştı. Üstünde rahat bir şort ve tişört vardı, boyu elbette hatırladığım gibiydi ama omuzları genişlemiş, teni güneşten yanıp kavruk bir renk almıştı.

Böyle bir şeyin mümkün olacağını hiç düşünmemiştim ama zihnimin hatırladığından çok daha yakışıklı görünüyordu.

Dönüp dolaşıp gözlerini yeniden bulduğumda, kahverengi gözlerinin hâlâ gözlerimde olduğunu gördüm.

Gözlerine yeniden bakmam bir ışığı yakmış, bir alevi söndürmüş, bir adımı aniden atmış gibi Miraç kendine geldi ve elindeki tabakları yanındaki genç çocuğun eline tutuşturdu.

Gözleri gözlerime kenetlendi, söndüğünü sandığım bir yangın ben hiç bilmeden, bir köşesinden fitillendi.

3
CARMINE

Gözlerimizin buluştuğu o sonsuzlukta, birbirine bakarak kalakalmış iki heykele dönüşeceğimizi zannettim. Kaslarım sonsuza dek kilitli kalacak ve ben, bu sonsuzlukta ve onsuzlukta bir başıma, gözlerinin içinde boğulacağım zannettim.

Ama o, bu hareketsizliği bozdu. Gözlerini gözlerimden ayırmadan üç geniş adımda yanıma ulaştı, masanın tam karşısına durdu. Ayağa kalkmak istiyordum ama kendimde bu gücü bulamıyordum. Bacaklarım titrerdi, sesimi bulamazdım.

“Sen...” dedi, o da sesini bulamıyormuş gibi duraksadı. Boğazını temizleyip yeniden denedi: “Burada...” Ama cümlesini tamamlayamadı.

Yutkundum. Yakından, böyle akşam güneşinde öyle çok... *Öyle çok.*

Sandalyeyi işaret ettim. “Otursana,” dedim tek nefeste. Aklıma gelen tek kelime buydu; özlemimi, yakınında olma isteğimi, şaşkınlığımı toplayıp hepsini sığdırabildiğim tek kelime buydu.

Karşıma geçip oturdu. Sanki bu çok normalmiş gibi, aradan birbirimizi görmediğimiz uzun yıllar geçmemiş gibi, ben onun kim olduğunu artık bilmiyormuşum gibi oturdu karşıma. Gözlerinin kenarına bana tanıdık olmayan çizgiler eklenmişti, arkadaş olmak istiyordum onlarla. Göz bebeklerine hiç bilmediğim

bir bilgelik ve yorgunluk çökmüştü; bir yaşanmışlık hâli, yetişkinlik. Misafir etmek istiyordum o ifadeyi haneme.

“Ne işin var burada?” diye sordum, onun sormadığı soruyu sorarak. Kendimi çoğu zaman hızlıca toparlardım ve bu konuşan da tiyatrocü sesimdi. Gerçek İrem içimde bir yerlerde çığlık atıyordu, onu bir zindana kapatmıştım.

Burukça gülümsedi. “Burası benim,” dedi. Benim konuşmuş olmam onun rahatlatmış gibiydi. “Ben burada yaşıyorum.” Öne eğildi, gülümserken ne kadar güzel olduğunu düşünmeye çalıştım. “Asıl senin burada ne işin var?”

Bunca yıl, onun İstanbul’dan taşınmış olabileceğini hiç düşünmemiştim. Benim için o hep İstanbul’daydı. Birbirimize çok yakın ama bir şekilde çok da uzaktık.

“Şehirde boğuldum biraz,” dedim aklıma gelen ilk yalanı söyleyerek. “Dinlenmeye geldim. Bir de yazmaya...”

Miraç’ın yüzündeki tebessüm genişledi. Ona böyle gülmesi gerektiğini kim söyleyecekti?

“İsmini kitapçılarda görüyorum,” dedi. Ona kitaplarımı okuyup okumadığını sormaya cesaret edemedim, o da söylemedi. *Anlattığım tüm öyküleri çok severdin, diyemedim. Yazdıklarımı da severdin.*

Gülümsedim sadece. Başka ne yapacağımı bilemedim.

Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. “Nerede kalıyorsun,” diye sordu yumuşak bir sesle. Sorusuna kısa bir süre cevap veremedim çünkü gözlerim, masanın üzerinde ellerini birleştirmek için öne doğru eğildiğinde sıyrılan gömleğinin altından koluna kaydı. Orada, sağ kolunun hemen iç tarafında küçük bir siyahlık vardı. Küçük bir kuş. *Bir kırlangıç.*

“Dövme yaptırmışsın,” dedim şaşkınlıkla. Onu hiç dövme yaptıracak biri olarak düşünmemiştim.

Bileğine, sonra da bana baktı. Daha net görebilmem için bileğini hafifçe çevirdi. “Kırlangıç,” diye fısıldadı.

Anlamını sormak istedim. Anlamını öğrenmek. Onu da sordum. Bunu yerine, “Carmine’de kalıyorum,” dedim. “Tatlı bir yer.”

Bir an için bana bakakaldı. Soluk, manasını anlamadığım bir ses tonuyla, “Kırmızı demek,” dedi.

“Efendim?”

“Kırmızı demek, Carmine. Koyu kırmızı. *Neredeyse* kızıl demek. Ama kırmızıya daha yakın. Saçların gibi. Saçlarının rengi.”

Yanaklarıma ateş bastığını hissettim.

“Tasadüf olmuş,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek, yine.

Bir sessizlik oldu. İkinci bir yaz meltemi esti geçti, saçlarım havalandı. Yanımızda duran, henüz açmadığım rakıyı açıp, “Öyleyse bir duble iç benimle,” dedim. “Yaşımız küçüktü, bir kere bile birlikte içmemişsinizdir.”

“Eski günlerin hatırına?” dedi.

“Eski dostlar gibi,” diye mırıldandım incecik bir sesle, duyup duymadığını bilmeden.

Ben rakıyı doldurdum, o da üzerine su ekledi. Karşısında oturmak için bolca cesarete ihtiyaç duyduğumu düşünerek büyük bir yudum içtim ve yanan boğazımı önemsemedim.

“Ee,” diye mırıldandım sonra. “Nasıl oldu da Kaş’a taşındın?”

Buruk bir tebessümle arkasına yaslandı. Uzunca bir süre gözlerime, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi baktı. En sonunda derin bir nefes aldıktan sonra cevap verdi: “Antalyalıyız zaten, biliyorsun ki...”

Başım la onayladım. “Merkezde küçük bir eviniz de vardı.”

“Aynen... Babam rahatsızlandı biraz, öyle olunca annem memlekete dönüp kendi ailesine yakın olmak istedi.”

Kaşlarım istemsiz bir şekilde çatıldı. Kemal amcayı çok se-verdim. Miraçların evine ne zaman gitsem onu küçük mutfak balkonunda sigara içip gazetesini okurken bulurdum. Gazete yoksa bir kitap ya da bir bulmaca olurdu elinde... hep gülerdi yüzü. Miraç, babasına o kadar çok benzerdi ki ona baktığımda Miraç'ın ellili yaşlarına bakıyormuşum gibi hissederdim.

Endişeyle öne eğildim. “Şimdi nasıl?”

Cevap vermeden önce uzun, çok uzun bir süre gözlerime baktı. Bir ağacın gövdesini andıran o dik bakışının küçük bir anlığına kırıldığını gördüm. “Geçen yıl zatürreden kaybettik,” dedi en sonunda.

Kemal amcayı en son seneler önce görmüştüm. En son, mezuniyetimizde görmüştüm hatta. Daha dün izlediğim bir filmin sahnesi gibi berrak ve canlı hatırlıyordum. Siyah jilet gibi takım elbisesini giymiş, tüm gün peşimizde koşup durmuştu. Annemlerin evindeki eski odamda hâlâ masanın üstünde duran fotoğrafımızı o çekmişti: Miraç'la birbirimize yaslanmıştık; o, kolunu omzuma dolamıştı. Başımızda kepler, sırtımızda bordo cübbe-ler, elimizde diplomalarla kadrja gülümsüyorduk.

Yaşadığım en güzel günlerden biriydi hâlâ.

“Çok üzgünüm,” dedim gözlerim dolu dolu. “Başın sağ olsun.”

Belli belirsiz başını salladı, konu hakkında çok da konuşmak istemiyor gibi bir hâli vardı. Bu yüzden üstüne varmak yerine, hiç de önemli bir konu değilmiş gibi, “Ekin nasıl, neler yapıyor?” diye sordum. “Seninle mi ayrıldık onunla mı, bilmiyorum, o da birden kesti iletişimi. Senelerdir hiç görüşemedik.”

Miraç söylediklerime şaşırmadı, belli ki farkındaydı. “Onlar Antalya Merkez’de annemle birlikte. Ekin hukuk okudu, şimdi bir büroda çalışıyor.”

Duyduklarıma şaşırarak gülümsedim. Ekin’in hukuk okumayı bir kere bile düşündüğünü hatırlamıyordum ama böyle şeyler sanırım zamanla değişiyordu. “Keyfi yerinde mi?” diye sordum.

“Yani... Ben uzakta olduğum için kendimi biraz daha hızlı toparlayabildim. Ama o sürekli annemle... Annem de babam vefat ettiğinden beri çok zorluyor onu. Biraz yıpranıyor ama annemi yalnız bırakmak da istemiyor.”

“Umarım gitmeden onu da görebilirim,” dedim.

Onu sahiden özlemiştim ama gönül koymadığımı söylesem, yalan olurdu. Miraç’la ayrılığımız beni aniden yakalamıştı, beklediğim bir şey değildi ama olmuştu. Etrafımda aldatılan, ayrılıp barışan birçok yetişkinle büyüdüğümünden miydi, bilmiyordum ama bu durumu bir tür olgunlukla karşılamayı başarmıştım. Fakat Ekin konusunda ne yazık ki aynı şeyi söyleyemezdim. Abisi benden ayrıldı diye en yakın arkadaşımı da kaybetmek zorunda mıydım gerçekten? Fakat o, Miraç’ın benden ayrıldığı günden sonra mesajlarıma günler sonra cevap vermeye, bir süre sonra da cevap dahi vermemeye başlamıştı.

Kopmuştuk. Kitaplarım basılmaya başlanana dek doğru düzgün bir sosyal medyam olmadığı için bana uzak olan, hikâyesini bilmediğim sosyal medya gönderilerinden bile öğrenememiştim neler yaptıklarını. Zaten onlar da doğru düzgün kullanmazlardı sosyal medyayı.

“Belki gelir bir ara,” dedi Miraç, kalan rakısını tek seferde yutarken. “Hafta sonları kaçamak yapar bazen.”

O arada yemeğim geldi. Tabağı önümde düzeltirken, “Sen aç değil misin?” diye sordum.

Başını iki yana salladı ama az önce konuştuğu garsonu bir baş işaretiyle yanına çağırdı. “Soner, bize birkaç meze daha getir misin? Bir küçük daha getir, içeriz bugün?”

Son cümleyi bana dönerek, sorarcasına söyledi ve ben bu masaya, yalnızca bir ya da iki kadeh diye düşünerek oturdum. Ona bakar bakmaz unuttum. Başım la onayladım, bu masadan kalktıktan sonra onu bir daha ne zaman görebilirdim ve onunla bir daha ne zaman böyle oturup uzun uzun konuşabilirdim, bilmiyordum.

O kendine bir duble daha doldururken ben balığın tadına baktım. Kapıdaki beyefendi haklı olmalıydı, patronları bu konuya çok ihtimam gösteriyordu belli ki. Balık çok tazeydi.

Patronları nasıl olmuştu da karşımdaki adam olmuştu, merak ediyordum.

Ama o, soru sormakta benden önce davrandı. “Anlat bakalım,” dedi.

Hafifçe gülerken kaşlarımı çattım. “Neyi anlatayım?”

“İşte,” dedi. “Anlat... Neler yapıyorsun, anlat. Anlat bir şeyler. Seni dinlemeyi özlemişim.”

Seni dinlemeyi özlemişim.

Bir nefes koyuverdim, yılgın ve ne yapacağını bilemeyen bir nefes. Bu kuyuya düşemezdim, biz bunları konuşuyor olamazdık. Bana bunu söyleyemezdi, hayatımda biri vardı, bana evlenme teklifi etmeyi bekleyen biri... Üstelik beni özleyemezdi de. Benden ayrılan o değil miydi?

“Başlarda zordu,” diyerek başladım durgun bir sesle. Ne anlatacağımı ben de bilmiyordum ama ben de anlatmayı özlemiştim. Ona anlatmayı, onun anlayacağına güvenmeyi.

“Ayrıldıktan sonra... bilmiyorum, aniden oldu. Beklemiyordum, bence her şey iyi gibiydi. Mutsuz olduğunu, gideceğini hiç sezememişim. Hâliyle zor oldu toparlanmam ama bizimkiler

rahat bırakmaz, biliyorsun... Günün sonunda kendimi biraz daha iyi hissedene kadar kimse peşimi bırakmadı.”

Yüzümde buruk bir tebessümle, Kaş'ın akşam manzarasına bakarak konuşuyordum. Oturduğumuz balkondan sahilin ışıkları, iskele ve ilerisinde de karanlık kara parçaları seçiliyordu. Sahilde birkaç dondurmacıyı ve kafeyi görebiliyordum. Denizin üzerinde süzülen birkaç gemiyi... uzaklarda bir kara parçası, varla yok arası...

Daldığımı fark edince gözlerimi Miraç'a çevirdim. Bana bakıyordu, gözlerime, sadece bakıyordu ama göz bebeklerindeki duygu yoğunluğu canımı yakıyordu. Konuşmaya devam edeyim diye yalvarırcasına bakıyordu, susmayayım diye sanki bir uçurumun kenarında direniyordu.

“Sonra... üniversiteyi bitirdim işte. Ankara'da. Ayrıldığımız yıl çok fazla yazmaya başlamıştım. Hepsi bölük pörçük, hiçbir umurumda değildi. Delirmiş gibi yazdım yani, tüm üniversite boyunca. Bittikten sonra İpek çok ısrar etti, tanıdığı birkaç yayıncıya en azından göndermem konusunda. Sonrası zaten... bilmiyorum, kontrolümden çıktı. Yazdığım şeyler artık bana değil, başka insanlara ait...”

“Ekip nasıl?” diye sordu, neredeyse telaşlı bir sesle. “Herkes iyi mi?”

Genişçe gülümsedim. Keşke onların ne kadar iyi olduğunu görebilseydi. “Bir gün ziyaret et, bir oyunlarına gel. Herkes çok mutlu olur... Ömür ve Güneş İstanbul'a yerleştiler ama kışın turnelere devam ediyorlar tabii. Destan hamile!” dedim, son cümleyi garip bir neşeyle dillendirmiştim. “Hiç beklemiyorduk, bence onlar da beklemiyorlardı. Kız olacak, yedi aylık... Can çok daha iyi, sanırım baba olmak ona iyi gelecek. Mert ve Defne Ankara'ya yerleşti. Mert, Defne'yi çevresinden koparmak istemedi, bizim için yeterince çok şey yaptın deyip durdu... Oyunlarda eskisi kadar oynamıyor, daha çok yönetmen koltuğunda.

Zaten bizimkiler de oyunlardan ziyade, yeni oyuncular yetiştirmeye odaklandılar. İstanbul'da küçük bir yer açtılar, Defne sayesinde... Sonra o iş epey büyüdü. Artık oyunlara biraz az zaman kalıyor.”

Ne kadar çok konuştuğumu fark edince aniden sustum. “Anlatacak ne çok şey varmış...” diye mırıldandım.

“Daha çok anlat,” dedi, *o da anlatacak mıydı?*

“Başka ne var, emin değilim... Kafeyi değiştirdik, ben de ortak oldum bu kez. Dünya başında yine ama mekânı epey büyüttük, Üsküdar sahile taşındık. Liseliler kadar üniversiteliler de geliyor artık. Ben de orada yazmayı seviyorum, Emir bile çalışırken rahat ediyor ki o dışarıda çalışırken kolay kolay rahat etmez.”

Ne dediğimi fark edince aniden sustum. Bilerek söylememiştim ama Emir'den bir noktada bahsetmek zorundaydım, hayatımda kimse olmadığını düşünmesi uygun olmazdı. Hem zaten, *başka birinden hoşlandığını* söyleyerek ilişkimizi bitiren o değil miydi? Bana karşı hiçbir şey hissetmiyor olmalıydı artık. Sorun olmazdı.

Yine de, “Emir, erkek arkadaşım,” diye ekledim, kırık dökük bir sesle.

Rakısını bir kez daha fondipledi. Kaçınıcı bardağı böyle kafasına diktiğini sayamamıştım ama iyi görünüyordu, çakırkeyif bile değildi henüz.

Başını, anladığını göstermek ister gibi salladı. “O neler yapıyor?” diye sordu ama sesinde ufak bir alay sezmekten alamadım kendimi. Belki de benim hayal gücümdü.

“O da bir gazetede genel yayın yönetmeni. Biraz yoğun çalışıyor ama işini seviyor.”

“Seninle gelmedi mi?”

Sorusuyla ona bakakaldım. Tabii, doğal olan, tatile birlikte çıkmamız olurdu ama aramızın bozuk olduğunu düşünmesine

izin vermeyecektim. En yalancı yüzümü takındım, gözümü bile kırpmadım. Alayla güldüm. “Komik aslında, neredeyse peşime düşecekti ama zor tuttum. İşleri çok yoğun, burada olsaydı içi rahat etmezdi. Ben yazmaya geldim buraya, kitabımı yazmakta zorlanıyorum da...”

Bakışlarında küçük bir an için gördüğüm hayal kırıklığı kısa sürede kayboldu, öyle ki yine, hayal gördüğümü düşündürdü bana. “Ne hakkında yazıyorsun?”

“Bu seferki diğerlerinden biraz farklı. Yazdıklarım hep kurgu, gerçekten olmuş şeylerden ilham almayı hiç düşünmemiştim. Ama Destan’ın hamile kaldığı gün bu kurgu düştü aklıma... Küçük yeğenim büyüdüğünde ya babası ve annesi hikâyelerini ona doğru düzgün anlatamazsa? Biraz masalımsı, biraz da trajik şeyler yaşadılar... Hatta yaşadıkları bile bir tiyatro oyununa benziyor bana sorarsan. Onları anlatmak istedim, yalnızca onları değil, tüm ekibi... Çimen’i yani. Nasıl oluştuğunu ve nasıl devam ettiğini.”

Bana takdirle baktı ve fikri beğendiğini göstermek istercesine gülümsedi. “Peki, neden yazamıyorsun?”

Ona, Güneş’in teorisinden bahsetmedim. *Bana seni hatırlattığı için, sanırım*, diyemedim. Bunun yerine, “Sanırım aynı anda birden fazla insanın hikâyesini anlatmaya çalışmak, bir kişiye odaklanmaktan daha zormuş... Bir de bunların gerçekten yaşanmış olması var tabii. Ve ben hepsini tanıyorum. Kendi sesimi yok ederek yazmaya çalışıyorum ama olan her şeye ben de üzüldüm, ben de sevindim, ben de kızdım... Zor oluyor hâliyle. Sanırım o yüzden.”

Bana anlayışla baktı. Destan kaybolup gittiğinde ve ben bunu telefonda duyduğumda beni sakinleştirebilen tek kişi o olmuştu. Onun omzunda ağlamıştım ve onun omzunda durulmuştu gözyaşlarım. Bana dilediğim kadar ağlayabileceğimi söylediği o günün anısı hâlâ taptazeydi.

“Buranın ne faydası olacak ki o zaman? Bundan kaçamazsın.”

Senden kaçamadığım gibi mi?

Kendimden kaçmak için çıkmıştım aslında bu yolculuğa, şimdi fark ediyordum. Ne yazık ki nereye gidersem gideyim, kendimi de götürmek zorundaydım. Öte yandan Miraç’ı da yanımda götürmek zorunda kalacağımı hiç tahmin etmemiştim. Onca şehir içinde, onca tatil beldesi... Yolların beni buraya getirmiş olmasına inanamıyordum; buraya, bu adamın karşısına. Gözlerinde gördüğüm aksime inanamıyordum.

Birazdan ağlayarak uyanacağım bir rüyaydı bu belki de.

“Sanırım bizimkilerden kaçmanın faydası olur diye düşündüm,” dedim, bir kez daha yalan söyleyerek. “Yakınlarında olunca beni etkilemeye devam ediyorlar. O yüzden yalnız kalmak istedim, Emir de gelmek için çok ısrar etti ama bu yalnız başıma yapmam gereken bir şey.”

Seni arkamda bırakmak, yalnız başıma yapmam gereken bir şeydi. Sen neden çıktın ki karşıma?

Bu düşünceyle bardağımı ben de tek yudumda bitirdim. Saymayı unutmuştum ama sanırım bu üçüncüydü ve biraz olsun yavaşlamam gerekiyordu. Bu noktada genellikle çakırkeyif olmaya başlardım.

“Peki, sen anlat şimdi de...” dedim, konuyu kendimden uzaklaştırmak isteyerek.

Alayla güldü ve ellerini saçlarından geçirdi. “Anlattım aslında,” dedi ve biraz daha içti. Hep böyle çok içip içmediğini merak ettim. “Biz ayrıldıktan kısa bir süre sonra Antalya’ya taşındık bizimkilerle. Babam rahatsızlanınca annem duramadı İstanbul’da. Ekin, Antalya’da tercih yaptı, ben okulu aksıya aldım... O dönem çalışmaya başladım burada. Babam çalışmayınca benim idare etmem gerekti. Burası da amcamındı,

senelerdir onun için çalışınca, benim gibi oldu artık. Çocuğu olmamış hiç... *Benim başka evladım yok, neyim varsa Ekin ve senindir*, dedi.”

Yüzündeki gülüş acıydı. Yutkunmakta zorlandım. “Peki o...”

Sözlerimi bitiremesem de Miraç anladı. “Yok, Enver amcam hayatta. Sadece yoruldu artık, kafası almıyor buranın gürültüsünü. O da merkeze geri döndü, zaten evleri vardı... Ben de burayı yürütüyorum, arada bir yanlarına gidiyorum... Öyle. Bizde çok aksiyon yok.”

Babasının vefatından özellikle kaçındığının farkındaydım ama bu konuda o kendisini konuşmaya hazır hissedene kadar onu zorlamayacaktım.

Ne diyeceğimi bilemeden etrafa bakındığım kısa bir sürenin sonunda, “İrem,” dedi. Adımın, onun dilinden ne kadar uzun zamandır dökülmediğini fark edince göğsümün, göğüs kafesimin, etimde ve derimdeki tüm hücrelerin kırılıp döküldüğünü hissettim. “Geçmişte ne olduysa oldu, hayat da bizi belli ki bambaşka yerlere atmış, bir kere bile yollarımızı birbirine çıkarmamak için yemin etmiş gibi gizlemiş bizi birbirimizden. Ama ben bugün seni buraya çıkaran tüm yollara, yazamadığın o kitaba, uykusuz gecelerine... hepsine minnettarım. Seni gördüğüme çok sevindim. İyi ki geldin.”

Hiçbir zaman hislerini ifade etme konusunda ketum bir insan olmamıştı ama içmiş olmasının da bu kadar rahat konuşmasında etkisi olduğunun farkındaydım. *Ben de minnettarım, hepsine*, demek isterdim ama benim kafam henüz o kadar gitmemişti ve zihnimde neon ışınlarla EMİR harfleri yazıyordu.

Bu yüzden cevap olarak sadece tebessüm ettim. Balığımı bitmişti, o da bir dubleyi daha çoktan içmişti. “Ben artık kalksam ayıp mı olur?” diye sordum. “Yol yorgunluğu yeniden vurmaya başladı, uyusam iyi olacak.”

Başını iki yana salladı. “Nasıl istersen. Buranın kapısı sana her zaman açık, *Sevgili Juliet.*”

Tatlının adını Miraç koymuştu. Ben ne zaman üzülsem o tatlıdan yediğim için Dünya, tatlıya benim isim vermemi istemişti, menüye öyle yazacaktı. Düşünüp durmuş, yaratıcı bir isim için çabalamıştım. Ben bulamasam da Dünya öylesine bir isimle geçiştirmek yerine, yeni menüyü bastırmak için beklemişti.

Bir gün yine kafede oturuyor, sınava çalışıyorduk. Miraç tam karşımda oturuyor, rahat gözlerle önündeki geometri sorusuna bakıyordu.

Biraz önce sipariş verdiğimiz tatlılarımız geldiğinde Miraç kitabını kapamış, “O tatlıya hâlâ bir isim bulamadın mı sen?” diye sormuştu.

Hayal kırıklığı dolu bir yüzle başımı iki yana sallamıştım.

Yüzüne muzip bir tebessüm yerleşmişti. “Sevgili Juliet olsun,” demişti. “Herkes bu tatlıyı sevsin, ben de seni seveyim, *Sevgili Juliet.*”

Bana bazen böyle seslenirdi. Hediye aldığı anda, notuna bazen böyle yazardı. İlk çıktığımız randevu bir Shakespeare oyunu olduğu ve uzun uzun Romeo ve Juliet konuştuğumuz için aramızda bir şey hâline gelmişti.

Ben de kabul etmişim. O tatlı için Dünya’ya, isminin Sevgili Juliet olmasını istediğimi söylemişim. Miraç’ın o gün yediği tatlıya ise, *Sevgili Romeo*, yazmasını rica etmişim.

Sevgili Juliet.

Maalesef ben artık onun Juliet’i değildim, o da benim Romeo’m olamazdı. Hem bunu Miraç, yıllar önceki genç Miraç bile bilge bir şekilde açıklamamış mıydı? O Moda Sahili’nde, hafif bir rüzgâr eşliğinde otururken söyledikleri kulağımda çınladı: “İlk aşkların çok tutkulu, çok büyük ve çok güzel olabileceğini ama bunun, yaşanan aşkın insanlara her zaman iyi geldiği, onları

mutlu ettiği ve daha iyi bir yere götürdüğü anlamına gelmeyebileceğini düşünüyorum.”

Olan da tam olarak bu değil miydi?

Bu yüzden bir kere daha, onu yanıtsız bıraktım. Ben çantamı almak için hamle yapınca, “Saçmalama,” dedi. “Burada hesap ödeyecek değilsin.”

Bunun genelgeçer bir şey olabileceğine dair şüphelerim vardı ama bu seferlik bunu kabul edebilirdim. “O zaman ben gidiyorum,” dedim ama ayağa kalkar kalkmaz hafifçe sendelediğim için masaya tutunup durmak zorunda kaldım.

Benim belki de iki katım içmesine rağmen o, benim aksime çok rahat bir tavırla ayağa kalktı ve “Seni ben bırakırım,” dedi. “Araban nerede?”

Etrafı çok iyi bilmediğim için beceriksizce tarif ettim.

“Uzağa bırakmışsın. Gel, benimkiyle gidelim.”

Kolumdan tutarak yürümeme yardımcı oldu, mesafeli bir tutuştu bu. Fakat ayağa kalkınca fark etmiştim ki zihnim biraz uyuşmuş, biraz da rahatlamıştı. Tüm benliğimle ona yaslanmak istiyordum, hatta beni kucağına alıp götürebilirdi mümkünse.

Neyse ki dışarı çıkana kadar bunları teklif etmemeyi başardım.

Benimki, dediği şey, motordu. Onu hiç dövme yaptıran bir tip olarak hayal etmediğim gibi, motor süren bir tip olarak da hayal etmemiştim. Galiba hayat, insanları hiç tahmin etmeyeceğiniz yerlere götürüp, hiç tahmin etmeyeceğiniz insanlar hâline getiren garip bir şeydi.

“Motor mu sürüyorsun?” diye sordum şaşkınlığımı gizlemeyerek.

“Kaş’ta rahat oluyor,” derken elindeki kaskı başıma yerleştirdi ve ipini, benim uğraşmama izin vermeden bağladı. Elleri, yanaklarıma değip geçti.

Motoruna bindi ve ben de arkasına oturana kadar bekledi. Tişörtünden hafifçe tutunarak arkasına oturdum ve sırtına yaslanıp orada uyuyakalmamak için ciddi bir çaba verdim. *İşte, sakinleşebileceğim bir yer. Her şeyi unutabileceğim bir yer. Tam istediğim gibi.*

Neyse ki ben bunu yapmadan Miraç, motoru çalıştırdı ve yokuş aşağı sürmeye başladı. Korktuğum gibi hızlı ve agresif hareketlerle sürmüyordu. Hatta... Tanıdığım, bildiğim Miraç gibi sürüyordu motoru, dikkatli ve olabildiğince yavaş. Yine de açıkta olduğum için saçlarım omuzlarımı dövüyordu ve gözlerim sulanıyordu.

Küçük bir tümseğin üstünden biraz hızla geçti ve korkarak ona sarıldım. Karın kasları, elimin altında gerildi ve sırtı dikleşti. Şurada bir saniye dinlensem, ne kaybederdim?

Hayal ettiğim gibi, ona daha da yaklaştım ve bedenimi sırtına yasladım. Başımı sol omzunun hemen arkasına, sokakları görebilmek için yan bir şekilde yasladım ve tuttuğumun farkında olmadığım soluğumu bıraktım. Sanki bu soluğu, onun beni bıraktığı o kafeden, sekiz yıl öncesinden beri içimde tutmuştum da ancak şimdi rahatlayarak bırakabilmişim ciğerlerimden.

Ellerimi onun karnında birleştirdim ve bu kısacık ânı kendime vermeye karar verdim. Yarın uyanabilir ve bunların hiçbirini hatırlamıyormuş gibi yapabilirdim.

Rüzgâr yüzümün açıkta kalan kısımlarına vurup geçerken, Kaş'ın sokaklarını görmüyordum. Gördüğüm, eski günlerimizdi. Gözümün önünden mutlu anıları atamıyordum. *Çimen*'de oturduğumuz ve üçümüz birlikte ders çalıştığımız zamanları. Tiyatroya gittiğimiz ve el ele oturduğumuz günleri, okuldan kaçıp sinemaya gittiğimiz o inanılmaz yağmurlu günü... Sokaklarda delicesine ıslanmıştık ve beyaz gömleğim sıırılsıklam olup üzerime yapıştığı için bana bir ceket almak zorunda kalmıştık. Gecenin bir vakti, altında dans edip gülüştüğümüz o ağacı atamıyordum

gözlerimin önünden. Ben elinin altında, kendi etrafımda dönerken attığı kahkahayı silemiyordum kulaklarımdan.

Geldiğimizi, ancak Miraç motoru durdurduğunda fark ettim. Küçük kozam çatırdayarak kırıldı ve kendime izin verdiğim o küçük an, geride kaldı. Ellerimi çektim önce, sonra kendimi.

Motordan indim, kaskı açmak için uğraştım ama ellerim doğru noktayı bir türlü bulamadı. Miraç, o yamuk gülüşüyle motordan inip kaskı kolayca çıkardı ve motoruna bıraktı. Tekrar bana döndüğünde, yüzünde şefkatli bir tebessüm vardı. Her şeyin farkında olduğunu gösteren bir tebessüm, bu andan daha fazlası olamayacağımızı bildiğini gösteren küçük, bilge, elindekiyle yetinen bir tebessüm...

Eliyle izin almadan saçlarımı düzeltti ve küçük bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Eğildi, hiç çekinmeden ve tereddüt etmeden yanağıma bir andan daha uzun sürmeyen, küçük bir öpücük bıraktı. Tenim, o çocuksu öpüşle ısındı ve kızardığımı hissettim.

“Kendine iyi bak, Sevgili Juliet.”

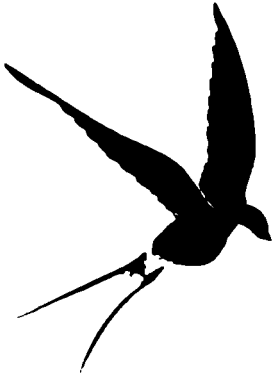
Söylenebilecek çok şey vardı, söylemek istediğim çok şey. Hepsi, bu gece belki de milyonuncu kez yuttum ve zihnimin gerilerine attım. Küçük bir tebessümle bir baş selamı verdim ve ben içeri girene dek beni izlediğinin farkında olarak otele yürüdüm.

Kendimi odama girene dek tek parça tutabilmek için tüm kaslarımı kasarak, var olan tüm gücümü kullanarak odama giden yolu hızla yürüdüm. Ancak içeri girmemle kapıyı kapatıp yere çökmem bir oldu. Bacaklarım beni taşıyamayacak kadar titriyordu.

Ne zaman çok içsem ağlardım. Bir hüznün kaplardı kalbimi, uzun uzun ağlardım; sakince ama durmaksızın.

O gün çok içmemiştim aslında.

Yine de uykuya dalana dek gözyaşlarımı durduramadım, ağlamaktan başka hiçbir şey bilmiyormuşum gibi ağladım. Uzun uzun, sakince ama hiç durmadan.

Ertesi sabah beni uyandıran, delicesine zonklayan başımın ağrısıydı. Kafam demir kadar ağırdı, her yerimin ağrıdığını hissediyordum.

Hava tamamen aydınlanmıştı. Güneş ışıkları, kapalı olan perdelerden içeri girmek için çabalıyordu. Uyku mahmurluğunu üstümden atmaya çalışırken midemin de bulandığını fark ettim. Başlangıçta bu mide bulantısının sebebini anlayamasam da dün akşama dair anılar zihnime doldukça her şey daha anlamlı bir hâl aldı.

Midem öyle çok bulanıyordu ki ayağa bile kalkamadan oracıkta kusacağımı düşündüm. Yutkundum ve midemi bastırmaya çalıştım. Genellikle bir kere kusmaya başladığım zaman durmam çok güç olurdu.

Çok sık akşamdan kalan bir insan değildim ama rakı beni hep çok kötü etkilerdi. Üstelik dün sarhoş olacak kadar içmemiştim bile. Oysa şimdi başımın ağrısından duramıyordum. Bu yüzden ne zaman rakı içsem bir daha içmemeye yemin ederdim.

Kendimi çok sarsmadan doğrulmaya çalıştım. Doğrulur doğrulmaz mide bulantımın arttığını hissetsem de yatmaya devam ettikçe daha kötü olacağımı biliyordum. Böyle zamanlarda bana en çok duşa girmek ve soda limon içmek iyi gelirdi. Dünya'nın öğrettiği bir taktikti bu, ne zaman akşamdan kalma

olsam mızızlanmak için onun kafesine gittiğimden, bana bunları öğretmek zorunda kalmıştı.

Derin bir nefes aldım ve kendimi zorlayarak düşündüklerimi aynen hayata geçirdim. Duvardan destek alarak ayağa kalktım, kendime dengemi bulabilmek için biraz zaman verdim, biraz bekleyip yürüyebileceğime ikna olduğumda banyoya doğru ağır aksak adımlarla yürüdüm ve kendimi soğuk suyun altına attım. Buz gibi hissettiren su, saçlarımdan ve sırtımdan süzülmeğe başlar başlamaz kendimi azıcık da olsa daha iyi hissettim.

Dün akşamın anıları tekrar zihnime doldu, suyun altında gözlerimi açmayı reddederek öylece durdum. Miraç'ın yüzü gözlerimin önüne geldi; gülüşü, bakışı, beni yanağımdan öpüşü. Yaşların gözlerime dolduğunu hissettim, mide bulantımın arttığını. Duvardan destek aldım.

Bir gerçek vardı ki dün akşam her ne kadar kendime izin vermiş olursam olayım, ben bir daha asla dün akşamki İrem olamazdım. O, bundan yıllar öncesinden kalmış bir şeyin hayaletini taşıyan küçük bir izdi. Meyhanedeki İrem, uzun yılların ardından Miraç'ı yeniden gören İrem, onunla gülüp sohbet eden İrem başka bir evrende kalmalıydı. Başka bir evrende hayatımda Emir olmayabilirdi. Ve hatta başka bir evrende İrem, Miraç'ın onu soğuk bir kış günü o kafede, başka bir kadın için terk edişini hazmedebilirdi. Hatta belki bunu affedebilirdi bile.

Ne yazık ki ben, o İrem değildim.

Ben bambaşka bir İrem'dim. Hayatındaki adamla gayet mutlu olan İrem'dim. Hayatındaki adamı kaybetmek istemeyen İrem'dim. Kaybetmeyecektim de.

Dün akşam, Miraç ve onunla yaşadığımız her şey geride kalmalıydı.

Güzel bir akşamdı. Ama o kadarla kalmalıydı.

Ama beni yanağımdan öpüşü. Yanaklarıma bir an için değip geçen dudakları. Anımsadığım dudakları, anımsamamak için her gün yeni bir savaş vermek zorunda kaldığım dudakları.

"Kendine iyi bak, Sevgili Juliet."

Neden öyle demişti ki? Beni bırakan oydu, bana karşı bir şeyler hissediyor ya da beni özliyor olamazdı. Neden böyle söylemişti ki? Bu haksızlıktı, zihnimin kıvrımlarına böyle sızması haksızlıktı.

Midemden yükselen bir hisle, bulantımın gittikçe arttığını hissettim ve aynı anda başım dönmeye başladı. Duvardan destek alarak suyu hızlıca kapattım ve herhangi bir yere oturmaya ihtiyacım olduğunu fark ederek duştan dışarı bir adım attım.

Hava sıcak olmasına rağmen ıslak vücutla duştan dışarı çıkınca titremeye başladım ve başım da eş zamanlı olarak iyice dönmeye başladı. Banyo, etrafımda bir o yana bir bu yana savrulurken yere düşüp başımı çarpmaktan korkarak yere çöktüm. El yordamıyla, askıda olan havlumu bulup üzerime aldım ve derin nefesler alarak bu ânın ben bayılmadan geçmesini ümit ettim.

Daha önce yalnızca bir kere bayılmıştım ve o da tıpkı şimdi olduğu gibi bir rakı akşamı sonrasıydı. Belli ki benim bu merede tövbe etmem gerekiyordu, çok fazla içmediğimde bile geldiğim hâl gözler önündeydi zira.

Baş dönmem yavaş yavaş azaldı ve elimin ayağımın uyuşukluğu geriledi. Etrafı daha net görmeye başlarken zihnim beraklaştı ve bilincimi tamamen kaybetmekten ya da başımı bir yere vurmaktan kurtulduğumu düşünerek rahat bir nefes aldım. Yine de tamamen doğrulmaya cesaret edemedim, etraftan destek olarak odaya geçtim ve üzerime ilk bulduğum şeyleri giyerek kendimi pikenin içine attım.

Bugün için etrafı biraz daha gezmeyi ve sonrasında da yazmayı hayal etmiştim ama yalan olmuştu. Akşama kadar kendimi toparlarsam şanslı sayılırdım.

Etraf az önceki kadar dönmese de yattığım yerde başım bir ton hissettiriyordu ve midem öyle çok bulanıyordu ki her an kusabilirmiş gibi hissediyordum. Bu yüzden hafifçe doğruldum ve baş ucumdaki telefonla resepsiyonu aradım.

Karşıdan, girişte hep oturan adama ait olduğunu düşündüğüm bir ses duyuldu. “Buyurun?”

“Merhaba,” dedim çatallı sesimle. “Ben 206 numaradan arıyorum da... biraz rahatsızlandım, aşağı inemiyorum. Mide bulantısı için ilaç var mıdır acaba?”

“Çok geçmiş olsun. Olması lazım, bakıp getirelim. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?”

“Bir de yapıyorsanız soda limon çok iyi olur. Teşekkür ederim.”

Telefonu kapattıktan sonra gözlerimi kapatarak söylediklerimin gelmesini beklemeye başladım. Emir’i aramam, iyi olduğumu haber vermem ve içini rahatlatmam gerekiyordu. Ömür’ü aramam ve onu naza çekmem gerekiyordu. Güneş’le konuşmam gerekiyordu ama ona Miraç’ı nasıl anlatabilirdim, bilmiyordum. Anlatamazdım. Destan’ı aramam ve hâlâ doğurmadığından emin olmam gerekiyordu.

Tüm bunların arasında bir de Çimen’i yazmam gerekiyordu.

Ben zihnimde yükselmeye başlayan gerginlik hissini yatıştırmaya çalışırken kapının vurulduğunu duydum. Yataktan kalkabilecek gibi hissetmediğim için, “Gelebilirsiniz,” diye seslendim kapıya doğru.

Küçük bir sessizlik oldu. Hemen ardından duymayı beklediğim son ses, “İrem,” dedi. Bekledi ama cevap vermedim, hatta sesimi duymasın diye pikenin içinde bir ceset kadar hareketsiz yatmaya devam ettim.

“Benim,” dedi ben cevap vermeyince. “Miraç,” dedi, sanki sesini tanımazmışım gibi. “Müsait misin, gelebilir miyim?”

Kaş'ta nereye gitsem bu adamla mı karşılaşacaktım ben? Kapımın önünde ne işi vardı tam olarak?

Bu soruyu ona sormaya karar vererek hafifçe doğruldum ve "Gelebilirsin," dedim. Miraç kapıyı aralarken ona sahte bir gülüşle bakmak istedim ama bu şekilde fazla duramadım ve dirseğimden destek alarak hafifçe doğrulmanın bile beni ne kadar zorladığını fark ederek kendimi yatağa bıraktım.

Miraç bunu görünce elindeki bardağı komodinin üzerine bıraktı ve iki koca adımda yatağımın yanına ulaştı. Diz çöktü ve benimle aynı hizaya geldi. "Neyin var?"

Ben iki duble rakı içtik diye bu hâllere düşerken onun bu kadar iyi görünmesi haksızlıktı. Üzerine tam oturan beyaz bir tişört giymiş, gümüş zincir bir kolye takmıştı. Dalgalı saçlarını kendi hâline bıraktığı için karmakarışık görünüyordu ama o karmakarışıklık bile bana çok tanıdık geliyordu. Defalarca kucağımda yatarken okşadığım saçlarına şimdi bu kadar uzak olmak can yakıcıydı.

Ona boş boş baktığımı fark edince zihnimdeki düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. "Rakı midemi hep bozar," diye özetledim. "Asıl senin burada ne işin var?"

Gülüşü yamuk ve umursamazdı. "Otelin ortağыым," dedi.

"Kırmızı demek, Carmine. Koyu kırmızı. Neredeyse kızıl demek. Ama kırmızıya daha yakın. Saçların gibi. Saçlarının rengi."

Artık olayların akışını takip edemiyordum. Nasıl bir oteli olabilirdi, ayrıca nasıl olurdu da ben Kaş'taki bunca otel içinde burada kalmaya karar vermiş olabilirdim? Bu kadarı da fazla olmuyor muydu? Yollar bağlanıp beni buraya mı getirmişti sudden? Romantik kitaplar yazan biri için bile bu kadar tesadüf fazlaydı.

Hiç konuşmamama rağmen bakışlarımdaki soru işaretlerini görmüş olacak ki, "Amcamın meyhaneyi bırakırken tek şartı

yatırım yapmamdı,” diye açıkladı. “Har vurup harman savuracağımdan korkuyordu, ben de onun desteği ve bolca krediyle burayı kurdum. Kurduk yani.” Anlamsız konuştuğunu fark ederek kaşlarını çattı. “Aman İrem, mevzu bu mu şimdi? Çok mu kötüsün, hastaneye gitmek ister misin?”

Bana bebek gibi davranmasına sinirlenerek kaşlarımı çattım. Emir de dâhil hayatımdaki kimsenin bana böyle davranmasından hoşlanmazdım. “Sağ ol,” dedim net bir sesle. “Ama iyiyim. Sadece midem bozuldu. Soda ve ilaç yeterli, dinlenirsem geçer.”

Araya bir sınır çizmeye çalıştığımı anlamış gibi baktı. Onun mesafeli bakışında boğulduğumu hissetsem de doğrusunun bu olduğunun bilincinde, içimde hiçbir pişmanlık hissetmedim. Benimle eskisi gibi olamazdı, bunu biliyor olmalıydı.

“Burada kalmamı ister misin?” diye sordu, bu kez daha çekingeni bir sesle. “Daha kötü olursan nasıl haberimiz olacak? Bizimkilere de söyleyeyim de sana yiyecek bir şeyler getirsinler... Su da bırakalım buraya...”

Araya girerek, “Miraç,” dedim. “İyiyim. Bana küçük bir çocuk gibi davranmayı bırak.” *Ben artık o kız değilim, bırak artık.*

“Daha kötü olursan nasıl bileceğiz?” diye sordu tekrar. Bunun mantıklı bir soru olduğunu inkâr edemezdim.

Hafifçe doğruldum. Daha iyi hissediyordum, bu kez doğrulduğum için ölecekmiş gibi hissetmemiştim. “Şimdi ilacımı içiyorum,” dedim onu ikna etmeye çalışmaktan yorgun düşmüş hissederek. Dakikalardır elinde tuttuğu ilacı aldım ve göstererek baş ucumdaki suyla birlikte yuttum. “Sodamı da içeceğim,” dedim kesin bir sesle. Bardağı elime alıp yatak başına yaslanarak oturdum. Beynim zonkluyordu ama bunu ona çaktırmayacaktım. “Sana arada bir mesaj atarım. İçin rahat eder. Tamam mı?”

Yılgın bir nefes verdi. Bana daha fazlasını kabul ettiremeyeceğine ikna olmuş bir şekilde, “Numaram aynı. Duruyor, değil mi?” diye sordu.

“Duruyor ama ben değiştirdim. Sana mesaj atarım,” dedim daha fazla ısrar etmemesine rahatlayarak. Onu yanımda istemek en büyük hakkımdı.

“Ünlü bir yazar olunca tabii,” dedi alay edencesine. “Numaranı değiştirmek zorunda kalmışsındır.”

Olayın bununla hiçbir alakası yoktu, yine de bir şey söylemedim. Miraç, cevapsızlığımı bir yenilgi gibi kabullendi ve diz çöktüğü yerden ayağa kalktı. “Ne zaman istersen ara. Akşam vaktine kadar oteldeyim. Sonrasında meyhanede olsam da gelirim.”

Onu başımla onayladım ve getirdiği soda limondan bir yudum alırken gidişini izledim.

Kapıyı arkasından örtmesiyle odada tekrar tek başıma kaldım ve sessizliğin tadını çıkarmaya çalıştım.

Miraç’ın numarası telefonumda *Miraç Farez* olarak kayıtlıydı. Eski telefonumda *Romeo* diye kayıtlıydı ve yanında siyah bir kalp emojisi vardı. Ayrılacak bile ismini değiştirmemiştim ama telefonumu değiştirirken ve rehberimi düzenlerken bu ismi artık değiştirmem gerektiğine karar vermiştim. Ayrıldıktan iki yıl sonraydı.

O zamandan beri profil fotoğrafına hiç dikkat etmemiştim, hiç açıp WhatsApp’ına bakmamıştım.

Bir süre o sakinlikte sodamı yudumladıktan sonra telefonumu elime aldım ve ekranın ışığını tamamen kıstıktan sonra uygulamayı açtım. Başım hâlâ ağrıyordu ama soda ve ilaçla birlikte bulantımın hafifçe gerilediğini hissediyordum. Ani hareketlerde bulunmadığım sürece baş dönmem de yoktu. Birkaç saat daha dinlendikten sonra tamamen iyi olacağıma emindim.

Rehberimde aşağı indim ve M harfine geldiğimde durup profiline girdim.

Profilinde küçüklük fotoğrafı vardı. Daha önce gördüğüm bir fotoğraftı bu, görür görmez gözlerim doldu ve kalbim acıyla kasıldı. Kemal amca, tanıdık o eski balkonunda ve o eski sandalyesinde oturmuş, bacak bacak üstüne atıp kucağına küçük Miraç'ı almıştı. Küçüklük fotoğraflarında hep olduğu gibi saçları fazla uzun ve bukle bukleydi. Küçükken onu bir kız çocuğu zannettiklerinden bahsederdi hep, bu fotoğrafı görünce insan nedenini anlıyordu. Küçük Miraç kameraya kahkahalarla gülüyordu, babası kameraya değil, Miraç'a bakıyordu. Eğilmiş, oğlunun kulağına belli ki komik bir şeyler fısıldıyordu.

Durumunda hiçbir şey yazmıyordu, bunun yerine tek bir kuş emoji'si vardı.

Kırlangıç.

Bunun da babasıyla ilgili bir şey olup olmadığını merak ediyordum, öyle olmalıydı.

Ona mesaj atmam gerektiğini fark ederek mesajlaşma kısmına döndüm.

Selam. Hâlâ hayattayım.

**Miraç Farez: Sevindim.
Daha iyi misin?**

Evet.

Miraç Farez: Peki.

Uyuyacağım. Merak etme.

Miraç Farez: Peki.

Kendimi gülümserken yakalayınca şaşkın gülüşü yüzümden hemen sildim. Lise ikideyken, yeni arkadaş olmaya başladığımız dönemde elimde *Aynı Yıldızın Altında*'yı* görmüş, okumak istemişti. Ona ödünç verdiğim ilk kitap buydu ve sonrasında çok

* Aynı Yıldızın Altında (*The Fault in Our Stars*), John Green'e ait bir romantik dram kitabıdır. -ed.n

ünlü olan, hatta filmi bile çıkan o kitabın en ünlü repliğini hâlâ hatırlıyordum.

Belki de peki, bizim sonsuza dek'imiz olur.

Başımı iki yana salladım ve zihnimde dolaşan tüm düşünceleri uzaklaştırarak Emir'in en üstte sabitli olan adına tıkladım.

Hayatım, ben uyandım ama çok
yorulmuşum. Tekrar uyuyorum,
seni akşam arayacağım.
Öpüyorum.

Emir genellikle mesajlarımı hemen görmezdi, özellikle de çalışırken. Muhtemelen bir süre cevap yazamazdı bu yüzden beklemeden telefonu kenara bıraktım ve söylediğim gibi pikenin altına girip uyumaya çalıştım.

Yine nevrime dönerek uyandım çünkü bu kez de hava kararmıştı. Korkarak, çok korkarak uyandım ve aniden doğruldum. Bu ani hareketim üzerine başım zonkladı ve elimi hızla şakağıma gördüm.

Son kırk sekiz saatte sürekli uyumuşum gibi hissediyordum. Bu, yalnızca yol yorgunluğu ya da birkaç duble rakının eseri olamazdı. Herhâlde vücudum, uzun zaman sonra şehrin ve işlerin o karmaşasından uzaklaşınca sistemi kapatma kararı almıştı.

Telefonu elime alıp mesajlara baktım. Abimden, Destan'dan, Dünya'dan ve Emir'den birkaç mesaj vardı. Miraç hiçbir şey yazmamıştı, bunca saattir uyuduğumu düşünüp beni hiç merak etmemiş miydi?

Tabii ki etmeyecekti. En başında merak etmesi hata olurdu zaten.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra Emir'in mesajlarını açtım.

**Baran Emir Ateş: Tamam hayatım.
Uyanınca yaz.**

**Canım uyanmadın mı hâlâ?
Uyanır uyanmaz ara.**

Hızlıca arama tuşuna bastım çünkü beni merak edip Destan'ı ya da Can'ı araması iyi olmazdı. Daha ikinci günden işleri karıştırmaya gerek yoktu.

İlk çalış bitmeden telefon açıldı ve karşıdan aşına olduğum ses duyuldu. "Hayatım, iyi misin?"

"İyiyim, iyiyim," dedim telaşla, merak etmesini istemeyerek. "Çok yorulmuşum, nasıl bu kadar uyuduğumu ben de anlamadım. Ama şimdi iyiyim."

"Destan nasıl?"

"O da iyi..." diye yalan söyledim. İyi olduğunu umuyordum ama bunu birazdan öğrenecektim. "Sen nasılsın?"

"Bıraktığın gibi," dedi sıkıntılı bir sesle. "Ama seni özledim tabii."

"Ben de seni özledim," dedim, söylediğimi kastederek. Hatta hemen şimdi toplanıp İstanbul'a dönesim vardı ama hazır olmaktan oraya dönemeyeceğimi biliyordum.

Bir süre daha iş yerinden ve gündelik şeylerden konuştuktan sonra telefonu kapattık. Sonrasında çılgın bir telefon trafiği başladı.

Destan iyiydi. Ağrıları devam ediyordu ve hayattan nefret ediyordu ama en azından sağlığı ve bebek iyiydi. Doktor doğumun zamanında olmasını bekliyordu, o yüzden onu düşünmeme hiç gerek yoktu, bunlar Sarı Cadı'nın sözleriydi. Ben elbette ondan bu kadar uzakta olduğum her gün onu düşünecektim.

Abime, Kaş'ta olduğumu ve iyi olduğumu söylediğimde rahatlamış bir nefes verdi. Sanırım sahiden, gittiğimde iletişim kurmayacağımdan ve nerede olduğumu söylemeyeceğimden

korkmuştu. Güneş'in sesi arkadan geliyor, nasıl olduğumu sorup duruyordu. Akıllarının bende kalmasına gerek olmadığına dair onları temin ettikten sonra annemlerle de yaklaşık olarak Ömür'le yaptığım konuşmanın aynısını yaptım ve herkes bittiğinde derin bir nefes aldım.

İşin çileli kısmı bitmişti. Buraya gelmiştim, tüm yolu bitirmiştim. Herkesin içini rahatlatmıştım. Artık sahiden sakinleşebilir, Çimen'i yazmaya odaklanabilir, biraz olsun kafamı topladıktan sonra İstanbul'a dönüp evlenme teklifine evet diyebilir ve hayatımın kalanını başarılı, mutlu bir genç kadın olarak geçirebilirdim.

İçimin neden sıkıldığını anlayamıyordum.

Böyle durumlarda hep yaptığım gibi Dünya'yı aradım. İlk çalışta açtı. "Nerelerdesin bakayım?"

Telefonu herkes gibi bu soruyla açması beni güldürdü. "Kaş'tayım. Sen nasılsın?"

Telefonun diğer ucunda anlam veremediğim kısa bir sessizlik oldu. Hemen ardından sorumu es geçerek, "Kaş mı?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı. "Ne oldu ki?"

"Çok..." Bir duraksama daha. "Uzağa gitmişsin de. Ondan. Destan da var ya... Neyse bir şey olursa uçağa atlar gelirsin. Nasıl oralar?"

Bu ani ruh değişimine anlam veremesem de üzerinde durmadım. "İyi..." diye geveledim ağzımın içinde. Sınırlarımı çizmek için yalan söylemekte sakınca görmüyordum, bilmelerini istemiyorsam kimsenin Emir'le ilgili şüphelerimi bilmesine gerek yoktu örneğin. Ama eskiden beri, bir tek Dünya'ya yalan söyleyemiyordum. Ya o bir şekilde anlıyordu ya da benim içimden gelmiyordu. Ama bu kez, buraya kadar gelip Miraç'la karşılaştığımı ona bile söyleyemeyecek gibi hissediyordum.

“Emir’le konuştun mu?” diye sordu bu kez.

“Evet, herkese haber verdim. Sen nasılsın, yengem ne yapıyor?” *Yengem*, diye kinayeye bahsetmeye bayılırdım ondan. Bana hâlâ komik geliyordu.

“İyi, iyi, burada bir sıkıntı yok, merak etme.”

Ona Miraç’tan bahsetmek istedim ama yapamadım. Biraz daha konuştuktan sonra, her zaman ne söylemesi gerektiğini bir şekilde mutlaka bilen Dünya, telefonu kapatmadan önce, “İrem,” dedi. “İstedğin kadar düşün ama kalbinin sesini dinlemeyi unutma.”

Hep daha mantıklı olanı yapmaya çalışan, duyguları üzerine çok da düşünmeyen, Miraç’ın lisedeki ilgisini dahi fark etmesi için aradan aylar geçmesi gereken bir insan olduğum için onun bu uyarıyı yapmasını bir yanım anlıyordu. Ama diğer yanım cılız sesli, benim genellikle dinlemeyi reddettiğim yanım onun bana bir şeyler söylemeye çalıştığının farkındaydı. Bu farkındalığın üstünü örttüm, her şey yeterince karışıktı. İşin içine *kalbimin sesini* karıştırmanın lüzumu yoktu.

Vedalaştıktan sonra telefonu kapattık. Saat dokuza geliyordu. Kaş’ın sokakları dün akşamki gibi canlanmış olmalıydı. Notlarımı ve bilgisayarımı götürebileceğim sakın bir kafe olup olmadığını merak ediyordum.

Hazırlandıktan sonra eşyalarımı küçük laptop çantama sığdırıp alt kata indim. Girişteki masada yine aynı adam oturuyor, bilgisayardan bir şeylere bakıyordu. Miraç, otelin *ortacı* olduğunu söylemişti, bu adamın diğer ortak olup olmadığını merak ediyordum. Öylesine bir görevliye pek benzemiyordu.

Güneşten yanmış kavruk teni ve alnına düşen siyah düz saçlarıyla yakışıklı bir adamdı. Miraç’ın yumuşak yüz hatlarının aksine sert bakışları ve çıkık elmacık kemikleri vardı. İnce dudaklarını bükmüş, bilgisayarına bakmaya devam ediyordu.

Gözlerini bana hiç çevirmeden, “Daha ne kadar orada durup bana bakacaksınız?” diye sordu.

Ancak o zaman, girişin ortasında durmuş, dik bakışlarla onu süzdüğümü fark ettim. Utanarak elimi saçlarımdan geçirdim. “Kusura bakmayın,” dedim. “Miraç’ın bahsettiği diğer ortak olup olmadığınızı düşünüyordum.”

Bu, bakışlarının bana dönmesine neden oldu. “Ben de sizin, fotoğraflarda gördüğüm genç kız olup olmadığınızı merak ediyorum ama gözümü dikip size bakmıyorum.”

Umursamazca söylediği bu sözler beni güldürdü. Doğrallığını sevmiştim. Elim uzatıp, “İrem,” dedim.

O genç kız olduğuma kanaat getirmiş gibi gülümsedi ve başını bir kez salladı. “Ege ben.” Ayağa kalkıp elini uzattı. “Diğer ortak benim, evet.”

“Memnun oldum,” dedim elini sıkarken. “Buralarda çalışabileceğim bir yer var mı?”

“Çalışmak mı?” Bana delirmişim gibi baktı. “Hanımefendi. Kaş’tasınız.”

Onun açısından durumun ne kadar garip göründüğünü fark edince güldüm. “Biliyorum ama ben biraz kafa dinlemeye ve projemi bitirmeye geldim buraya. Gündüz belki yüzerim.”

Bana yine, *sen bir delisin ama keyfin bilir*, der gibi baktı. Kısa bir süre düşündükten sonra, “*Telegraf* var. Eğer sesten rahatsız olmazsanız tatlı bir kafe, kahveleri de çok güzeldir.”

“Yürüyerek çarşı ne kadar sürer peki? Arabam orada kaldı da.”

“Yirmi dakika ancak sürer ama isterseniz ben bırakırım sizi.”

“Yok, yok,” dedim. “Yürümek iyi gelir. Teşekkür ederim.”

Ege’yi arkamda bırakarak yola düştüm. Yol, ormanın içinde uzanıyordu ve böyle yollarda yürümeyi hep rahatlatıcı bulurdum. Sakin ve düşünceli adımlarla, etrafı izleyerek çarşıya doğru ilerledim.

Miraç meyhanede olmalıydı, ondan biraz olsun uzak kalabileceğim için mutluydum. Belki de birkaç gün burada kalmayı denemeli ama çok rahatsız olursam sonrasında başka bir yere geçmeliydim. İki haftayı otele peşin ödemiştım ama otel Miraç'ın olduğuna göre herhâlde bu konuda bana bir kolaylık sağlardı. Kalkan'a gidebilirdim ya da Ölüdeniz'e. Yalnızca biraz sakinliğe ve yalnızlığa ihtiyacım vardı, ilk aşkıma görmeye değil.

Gitmeden Ekin'i görmeyi çok istiyordum ama ona mesaj atacak cesaretim ne yazık ki yoktu. Arkadaşlığımız sönüp giderken, o son zamanlarda mesaj atan hep ben olmuştum ve Ekin de cevap vermeyen, geçıştiren taraf olmuştı. Arkadaşlığımız belki de benim Miraç'la sevgili olmam şartına bağılıydı, değer verdiği bir arkadaştan ziyade abisinin sevgilisiydim. Yalnızca benimle iyi geçinmeye çalışıyordu ama abisiyle ayrıldığımız andan itibaren bu zorunluluk ortadan kalkmıştı. Aksine inanmak istiyordum ama durum böyle olmasaydı hâlâ arkadaş olmaz mıydık?

Benimle kafeye gelmek için ısrar ettiğı o ilk günler gözümün önüne geldi. Bu arkadaşlığı başlatan oydu; Ekin olmasaydı ben küçük kozamdan çıkmayı sonsuza dek reddedebilirdim. Onun ısrarı öyle yoğun ama her nasılsa aynı zamanda öyle rahattı ki ben bile kapılıp gitmiştim. Birlikte kafeye yürüdüğümüz ve Dünya'nın duvarları boyamasına, yeni aldığı mobilyaları yerleştirmesine, kitapları dizmesine yardım ettiğimiz günlerin anısı hâlâ kalbimde bir yuvaydı benim için. Çok üzüldüğümde, çok dertlendiğimde, çok özlediğimde sığınmaya kaçtığım bir oda. Dağınık ve henüz yerleşmemiş o ilk kafenin ortasında pizza yiyip kahkaha attığımız zamanlar.

Bazılarında Miraç da vardı ama çoğunda yoktu. Miraç'la dışarıda görüşürdük, Ekin ise kafenin ilk hâlinin her anısında vardı neredeyse. Şimdi o eski dükkâna gitsem, kahkahalarımızın duvarlardan hâlâ yankılanmasından korkardım.

Ona yazamazdım. Benimle arkadaş olmak istemeyen birini buna zorlayamazdım.

Artık pek fazla arkadaşım yoktu. Yetişkin dünyasında arkadaş edinmek çok zordu; gençlik zamanlarındaki gibi dertsiz tatasız değildi hiç kimse. İki insanın bir araya gelip birer bardak kahve içmesi için bile vakit yaratmak çok zordu. En yakın arkadaşım da sevgilim de Emir'di yıllardır. Her derdimi, tasamı o dinler ve mutlaka bir çözüm bulurdu.

Aklımı toplayıp İstanbul'a döndüğümde her şey çok güzel olacaktı. Endişe etmeme gerek yoktu.

Arabamı dün park ettiğim yerde bulduğumda içim rahatladı ama çarşıda oturacağım için arabaya binmek yerine navigasyona *Telgraf* yazdım. Yürüyerek üç dakika uzağımda görünen kafeye vardığımda rahatlayarak içeri girdim.

Yumuşak renk tonlarıyla bezeli, rahatlatıcı bir havası vardı. Sarı ışıklar ortama loş bir hava katıyordu, yazmak için güzel bir yere benziyordu. Masalara bir göz attım ve kimsenin geçmediği, gözden uzak, en köşedeki masaya sevinçle yürüdüm. Aradığım sessizlik tam olarak böyle bir şeydi. Ortamın gürültülü olması sorun değildi; burada beni kimse rahatsız etmezdi.

Kendime soğuk bir latte söyledikten sonra masaya kuruldum. Genellikle almam gereken notlarımı tabletime alır, küçük laptopumla da yazardım. Düzenli bir yazar olduğumu söylemek güçtü; notlarımın yarısı orada, yarısı burada olurdu. Yazdığım şeyleri de okurların okuyacağı sırayla değil, aklıma gelen sırayla yazardım. Sonra sıraya dizerken eksik kısımları tamamlar, bir şeyler ekler ve çıkarır, yazdıklarımı bir bütün hâline getirirdim.

Çimen henüz elli bin kelimeydi ve daha yazmam gereken bir bu kadar daha olay olduğunun farkındaydım. Can ve Destan'ın hikâyesini kolayca yazmıştım. Destan, hafızası da gayet güçlü olduğu için çoğu şeyi detaylıca anlatmayı başarmıştı. Can'ın ağzından laf almak daha zordu, eski ve zor günleri hatırlamak

istememesi de çok olağandı ama o bile, annesinin öldüğü gün de dâhil olmak üzere, her şeyi anlatabildiği kadarıyla anlatmıştı.

Öte yandan, Güneş ve Ömür'ü bir türlü yazamıyordum. Güneş, bazı noktalarda gözleri dola dola her şeyi detaylıca anlatmıştı, tabletimde sayfalarca notlar vardı. Notlar olmasaydı bile, onun yaşadıklarını unutabileceğimi zannetmiyordum.

Biz hâlâ lisedeyken ve Miraç'la aramızdaki her şey henüz yeniyken, Dünya'yla birlikte Çimen'in yeni oyununu izlemeye Ankara'ya gitmiştik. O gece, Can'ın eski evinde tadı berbat olan pizzayı yerken ve Güneş'le Destan karşında hüngür hüngür ağlarken içimi bir sıkıntı kaplamıştı.

Herkes, Güneş'le birbirimize çok benzediğimiz konusunda hemfikirdi, özellikle de Destan. Güneş de tıpkı benim gibiydi; fazlasıyla içine kapanıktı, dünya ve insanlar çok da umurunda değildi ve sabahtan akşama kadar kitap okumak dışında bir şey yapmak istemiyordu. Sonra, onun bu kendine dönüklüğünü kıran bir şey olmuştu: Yağız'la tanışmıştı. Ve Dicle'yle, hâlâ en yakın arkadaşı olan kadınla. Onunla olduğu yıllar boyunca tek pürüz, Yağız'ın, Güneş'in Çimen'e katılmasını istememesiydi. Çok fazla şehir dışında olacağını düşünüyor, uzak kalmak istemiyordu. Tek sorun, Güneş bunu kabullendikten aylar sonra Yağız'ın onu aniden, hiçbir sebep göstermeden terk ediyordu.

Onu kozasından çıkaran adam, kanatlarını kırmaya hiç çekinmemişti. Öyleyse neden kozasından çıkarmıştı ki? Orada güvende ve huzurluydu.

Bunun nasıl hissettirdiğini bilmiyor olmayı çok isterdim ama biliyordum. Bu hikâyeyi dinledikten sonra Miraç'a usulca anlatmış, aynısının başımıza gelip gelmeyeceğini sormuştum. Bana, hayallerimin peşinden gitmeme hiçbir zaman engel olmayacağını söylemişti.

Haklıydı, hayallerimin peşinden gitmeme engel olmamıştı. Ona, Ankara'da okumak istediğimi söylediğimde bir an

bile yüzünü asmamıştı. Yaratıcı yazarlık, senaryo ve oyunculuk dersi almak istiyordum. Bu dersleri almak istediğim hocalar Ankara'da yaşıyordu. Mert'in bu insanlarla iletişime geçecek bağlantıları vardı ama hem okuyup hem de bu dersleri almak için zamana ihtiyacım vardı. Orada yaşıyor olmalıydım.

Miraç bir an için bile tereddüt etmedi, bir gün dahi kalıp kalamayacağımı sormadı. Bunu sürdürebileceğimize de emindi üstelik, uzak mesafe önemli değildi. O ilk vedamızı unutamiyordum; herkesin içinde, otobüs kalkana dek onun omzunda ağlamış, gelebildiğim her an geleceğime söz vermiştim. O da öyle yapmış, alnımdan ve yanağımdan uzun uzun öpmüştü. Abimin rahatsız bakışlarını önemsememişti bile.

Yeni yılı görememiştik. Gidişat farklı olsa da vardığımız yer Güneş'le aynıydı, sürdürememiştik. Birkaç ay sonra, yanında olduğum için gayet mutlu olduğum bir İstanbul sabahında beni yıllarımızı geçirdiğimiz o kafede terk etmişti. "*Seni aldatmadım,*" demişti. "*Ama başka birinden hoşlanıyorum. Hiçbir şey olmadan ayrılmak en doğrusu.*"

Başka bir şey söyleseydi savaşırdım. Uzak mesafeyi yapamadığını söyleseydi savaşırdım. Daha sık gider gelirdim, onu daha sık misafir ederdim. Belki geçiş yapmayı bile düşünürdüm ama o, *başka biri var* demişti.

En nihayetinde, haklı çıkan kendisi olmuştu. İlk aşklar böyleydi, sanırım.

Güneş'in Çimen'e katıldığı zamanları, grupla ilgili şeyleri yazmak kolaydı. Ama iş Yağız'la ya da Ömür'le ilgili kısımları yazmaya gelince ellerim kasılıyor gibi hissediyordum. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Ömür'ün onu ilk kez gördüğü o günü yazmak istiyordum ama elim bir türlü varmıyordu; Ömür, abim olmasına rağmen varmıyordu. *İlk aşkı ne olacaktı?* Aralarındaki fark neydi? Destan'ın bir ömür Can'ı sevmesiyle, Güneş'in Yağız'ı bırakıp

Ömür'e deliler gibi âşık olmasını sağlayan şey neydi? Bunu anlayabildiğim gün, sanırım ancak o zaman bu kitabı tamamlayabilecektim.

Güneş haklı olmalıydı. Bu kitabı sahiden de Miraç yüzünden yazamıyordum. Belki de buraya gelmemin, bunca tesadüfün sahiden de bir sebebi vardı. Belki de onu ancak bu şekilde tamamen arkamda bırakabileceğim için yollar beni buraya çıkarmıştı.

Saat gece yarısına yaklaşırken birkaç sayfa ancak yazabilmişim, onlar da Güneş ve Ömür'e ait değildi. Hikâyedeki en mutlu kısımlar belki de onların olmasına rağmen o sahneleri yazmak öyle güçtü ki ne zaman denesem, sinirden oturup ağlayacak noktaya geliyordum.

Toparlanıp arabama yürüdüm ve otele geçmeye karar verdim. Bazen yazdığım kadarını okumanın yardımı dokunuyordu ama bunu otelin bahçesindeki salıncakta yapmayı planlıyordum.

Miraç'ın motoru ortalıkta görünmüyordu, onun henüz gelmediğini düşünerek rahatladım ve okumak için tabletimi açarak salıncağa yerleştim. Otelin bahçesi bomboştu, havuzun sesi dışında bir ses duyulmuyordu. Ege'nin içeride, yine aynı masanın başında olduğunu görebiliyordum ama kimseyle muhabbet edecek hâlim olmadığı için içeri geçmeden kendi başıma oturmaya karar verdim.

Yazdığım kadarının iyi olduğunu düşünüyordum. Okurken bir yandan olayları ve yazdıklarımı sıraya diziyor, ekleme çıkarmalar yapıyordum ama genel olarak hikâyeye ortaya çıkmış gibi görünüyordu. *Güneş ve Ömür dışında.*

Bunu düşünürken duyduğum motor sesiyle başımı kaldırdım ve otelin bahçesinin önündeki park alanına Miraç'ın girdiğini gördüm. Motoru aheste aheste park etti ve motordan inmeden kaskını çıkardı. Orada olduğumun farkında mıydı, bilmiyordum ama bir süre boyunca motordan inmeden durdu;

sırtı bana dönük, yüzü karşıya bakıyordu. Sırtı, düzenli nefes alış verişleriyle kalkıp iniyor, saçları hafif rüzgârda sallanıyordu.

Motordan inip arkasını döndüğünde bakışları benimkiyle karşılaştı ve yüzüme birkaç saniye bakakaldı. Yorgun görünüyordu, bakışlarında bir şeyin kırgınlığını gördüysem de o ifade silinip gitti ve yerine yine o kaygısız ifade yerleşti. “Uyanmışsın.”

“Evet,” dedim, iletişimde olmak için o kadar ısrar etmesine rağmen hâlimi hatırlımı sormak için yazmadığını hatırlayarak. “Tamamen iyiyim,” diye ekledim, ilgisini üstümde istemediğim için.

“Sevindim,” dedi ve kaskını motora astıktan sonra beni es geçerek otele girdi. Uzaktan, Ege ile selamlaştıklarını duydum. Yakın arkadaşlar mıydı yoksa yalnızca ortaklar mıydı, merak ediyordum ama bu soruyu da *Miraç’la ilgili asla öğrenemeyeceklerim ve ona asla soramayacaklarım* isimli listeme eklemek dışında yapacak bir şeyim yoktu.

Birkaç dakika sonra elinde bir laptop ve bir defterle dışarı çıktı. Sol tarafta, karşımda kalan yemek masalarından birine oturup eşyalarını yerleştirmeye başladı. “Ne yapıyorsun?”

Bana kısa bir bakış attı. “Akşamları dil çalışıyorum.”

“Neden ki?”

Omuz silkti. “Burada faydalı oluyor. Hem seviyorum dil öğrenmeyi.”

Ben bilmiyordum, yani dil öğrenmeyi sevdiğini. Onunla ilgili başka neleri bilmiyordum acaba?

Önümdeki işe odaklanmaya çalışarak okuma yapmaya devam ettim. Uzun bir süre sessizlik içinde çalıştık. Ama sonra Miraç’ın dudaklarından, beklemediğim bir cümle döküldü: “Bana böyle davranma.”

Ona kötü davrandığımı düşünmüyordum, hatta aslında bence ona herhangi bir şekilde *davranmamıştım*. Yerimde bir

robot olsa ancak bu kadar duygusuz davranabilirdi. “Nasıl?” diye sordum bu yüzden.

“Böyle. Bu yüz senin yüzün değil, biliyorum. Anladım, sevgilin var. Anladım, yaklaşmayacağım, tamam. Ama her şeyi bitiren bendim zaten, İrem. Bir şeyleri tersine çevirmeye çalışmıyorum. Telafi edemeyeceğim şeyler oldu, telafi etmeye de çalışmayacağım. Ama en azından arkadaş olabiliriz.”

O âna dek Miraç’a öfkelendiğimi hiç hatırlamıyordum. Ayrılırken bile ona kızamamıştım. Beni aldatmamıştı; başka birine karşı bir şeyler hissederken bile ilk beni düşünmüş, önce bana söylemişti. Ayrıldıktan sonra birçok kez Dünya’ya iyi olup olmadığı sorduğunu da biliyordum. O zaman bile benim iyiliğimi düşünmüştü, her şeyden önce arkadaşlık biz. Aşk bitebilirdi ama bazı sevgilerin bitmeyeceğini bana karşımda duran adam öğretmişti.

Ama orada o akşam, ona ilk kez öfkelendim. Kalbim, nereden kaynaklandığını anlamadığım yakıcı bir hisle dolup taşıtı. Kalkıp ona vurmaya başlamak için kendimi tutmam gerekti.

Yani sorun değildi, öyle mi? Yanımda, yakınımda duracak ve bana karşı hiçbir şey hissetmemeyi başarabilecekti. Benimle yalnızca arkadaş olabilecekti.

Ben bile onun yanında dururken hislerimi tam olarak kapatamıyordum. Başka birine âşıktım, mutlu bir ilişkim vardı. Evlenecektim neredeyse. Tüm bunlara rağmen onun yanında kalbim ne kadar farklı bakarsa baksın ne kadar değişmiş olursa olsun, eski günlerin anısıyla titremeden duramıyordu.

O ise ulu bir çınar kadar sağlam hâlde yanımda duracak ve benimle hiçbir şeymişiz gibi konuşabilecekti, öyle mi? Sadece arkadaş gibi.

Belki de yolu buydu.

Belki de onunla vakit geçirmeli, ona ne kadar da yanıldığını göstermeliydim. Kendime ne kadar değiştiğimizi ve onun hayatımın aşkı olmadığını göstermeliydim. Geçmişte iyileştirmek yerine göz ardı ettiğim bir yarayı kanatmalı, içindeki irini akıtmalı, ardından yaraya dikiş atmalı ve onu iyileşmeye bırakmalıyım. Böylece içim rahat bir şekilde İstanbul'a dönebilir, hayatıma devam edebilir ve kitabı yazmayı bitirebilirdim.

Belki de.

Mert hep, benden korkulması gerektiğini söylerdi. Diğerleri bunu anlamazdı ama Dünya da hep onaylardı onu. "Problem çok masum görünmesinde," derdi Mert. "İçine kapanık, sessiz, sakın birine benziyor. Hiç kimse umurunda değilmiş, hayatın getirdiklerini de garip bir dinginlikle kabullenirmiş gibi görünüyor. Ama damarına basıldığında öyle hırslanıyor ki insan inanmıyor."

Güneş'le birlikte, Yağız'ın babasıyla konuşmaya gittiğimiz gün geldi aklıma. Tamamen delirmiş görünen o hâli. *Damarına basıldığında, kimsenin tahmin etmeyeceği şeyleri adım atmak kadar kolaylıkla yapan o çıldırmış hâli.*

Haklılardı. Güneş'le birbirimize çok benziyorduk.

Çenemi kaldırdım. Yüzüme sakın, ılımlı bir tebessüm yerleştirdim. "Yapabilir miyiz sence?" diye sordum. "Arkadaş olabilir miyiz?"

Ona olumlu bir yanıt vermemi beklemediğini, bir umutla parlayan gözlerinden anladım. "Neden olmasın ki? Her şeyden önce arkadaş değil miydik?"

Bir an düşünür gibi durdum. Sonra, "Tamam," dedim. "Anlaştık. Madem yollar beni buraya getirdi, arkadaş olalım."

Sevinçle başını salladı ve işine döndü. Gerçekten mutlu olduğunu görebiliyordum.

Oysa korkmalıydı.

Ona olan kırgınlığımın gün yüzüne çıkmasına bir kez bile izin vermemiştim, bir kere bile içerlememişim ona. Oysa şimdi, her şey ortaya serilmişti. Elimde avucumda titriyordu öfkem.

Ben gider gitmez başka birinden hoşlanmıştı. Beni öylece, hiç düşünmeden bırakmıştı. Hayatına devam etmiş, arkasına bir kere bile bakmamıştı. Oysa bir zamanlar bana âşıktı, yüzüne bir kez olsun bakabileyim diye yapmadığı kalmamıştı.

Aniden eşyalarımı topladım ve ayaklandım. “İyi geceler,” dedim sevecen bir sesle. “Sabah görüşürüz.”

Odama yürürken kaşlarımın çatılmasına ve adımlarımın agresif bir hâl almasına engel olamamıştım.

Bakalım bu duygusuz hâlini, ben hemen yanında ona *arkadaşı gibi* davranırken de sürdürebilecek miydi?

5
GÜNEŞİ
AKSAK YALIYAR

E rtesi sabah uyandığımda sinirim geçerek uyanacağımdan korkmuştum ama hayır, yakıcı öfke aynı yerinde duruyordu. Ben onun yanında öyle rahat olamıyorken onun arkadaş olabileceğimizi düşünmesi canımı yakıyordu. Evet, kendime itiraf ediyordum ki canımı çok yakıyordu. Ve bu haksızlıktı, onda yaprak oynamazken benim yıkılmış hissetmem haksızlıktı.

Ben de onu yıkardım öyleyse. Kendisi kaşınmıştı. Bunu yıllar önce hak etmişti zaten, gözümün içine bakarak başka biri olduğunu söylediğinde hak etmişti.

Emir'le konuşmayı bilerek erteledim ve özenle hazırlandım. İntikam kadar keskin bir eyeliner ve gloss. Ten makyajı yapmadım, Miraç'ın çillerimi sevdiğini biliyordum. Koyu kahverengi şortumun ve bej askılımın içine siyah bikinimi giydim, bugün yüzmeye gitmek istiyordum.

O aralar okuduğum kitabı da yanıma alarak aşağı indim. Neşeli hissediyordum çünkü artık sahiden de bunları arkamda bırakabilmem için onunla karşılaştığımıza inanıyordum. Belki biraz yorucu olacaktı ama tüm bunların sonunda evime, aileme, Emir'e dönecektim. İçim artık onun anısıyla acımayacaktı.

Aşağısı gördüğüm en kalabalık hâlindeydi. Buraya geldiğimden beri ilk kez kahvaltı vaktinde aşağı inebildiğimi fark ettim.

Otelin sakinleri bahçedeki masalarda oturuyor, neşe içinde kahvaltı ediyordu. Aralarda tek tük Rusça konuşmalar duyuyordum ve bahçede de Rus olduklarına emin olduğum birkaç sarı çocuk dolaşıyordu.

Ortamın şenlikli olduğunu görmek keyfimi daha da yerine getirdi ve gülümseyerek tek başıma oturabileceğim bir köşeye geçtim. O sırada otelin arka kapısından çıkan genç bir oğlan beni fark etti ve elindeki tabakları sahiplerinin oturduğu masaya bıraktıktan sonra kibar bir ifadeyle yanıma geldi. “Kahvaltı istersiniz, değil mi?”

“Lütfen.”

“Yumurtanız nasıl olsun?”

“Onunki kayısı kıvamında olsun, Mehmet.”

Miraç’ın arkamda olduğunu o zamana dek fark etmemiştim. Sesini duyunca arkama dönüp ona gülümsedim. “Günaydın.” *Oyun başlasın.* Hemen sonra Mehmet’e döndüm. “Aslında kayısı kıvamında yemiyorum artık. İyi pişerse sevinirim, sulu olunca midemi bulandırıyor da.”

Mehmet, bu garip ve uzun açıklamamın sebebini anlamasa da başıyla onayladı ve mutfak olduğunu tahmin ettiğim yerin kapısından girdi. Miraç ise bu esnada karşıma geçti ve tam karşımdaki sandalyeyi tuttu. “Oturabilir miyim?”

“Tabii ki, otur lütfen.”

“Rahat uyuyor musun, oteli sevdin mi?”

Öfkeden bütün gece bir o yana bir bu yana döndüğümü bil-mese de olurdu. “Yataklar çok rahat. Otelin de bohem havasına bayıldım. Kim tasarladı?”

“Ege’nin mimar bir arkadaşı.”

Gözlerimi kıstım. Bu arkadaşlık konsepti iyi de olmuştu, artık istediğim kadar soru sorabilirdim. “Ege’yle arkadaşsınız o zaman?”

“Amcamla babası ahbap. Öyle tanıştık aslında ama yakın arkadaşız, evet. Buralarda ondan başka arkadaşım yok hatta.”

Gülümsedim. Cevap vereceğim esnada telefonum çaldı, ekranda *Baran Emir Ateş* yazısı göründü.

“Kusura bakma,” diyerek telefonu elime aldım. Dün olsa, bu telefonu açmaktan çekinebilirdim. Onu üzmemekten korkardım ya da durumun garip olmasından. Ama kendi kaşınmıştı, arkadaşlık biz, öyle değil mi?

Başıyla beni onayladı ve gözlerini uzaklara dikti. Telefonu neşeli, hevesli bir sesle açtım: “Alo, hayatım?”

“Canım, nasılsın? Sesin iyi geliyor.”

“İyiyim, canım. Sen nasılsın?”

“İyiyim. İşler yoğun, yoksa gelmek istiyorum. Böyle olmuyor.”

“Kaç kere söyledim sana, sakın benim için gelme. Sonra gazete birbirine giriyor. Söz veriyorum, kısa zamanda döneceğim.”

Sıkıntılı bir nefes verdi. “Döndüğünde, çıkamadığımız o akşam yemeğine çıkarız.”

İçim titredi, bir an bile teklemeden cevap verdim: “Tabii,” dedim. “Romantik olacağına söz vermiştin.”

“Söz. Sen gel de. Tabii, Destan’ın da kötü olmasını istemem ama...”

“Merak etme,” dedim. “Her şey yoluna girecek. Yakında döneceğim ama daha geleli iki gün oldu. Bana biraz zaman ver.”

Neşeyle güldü. “Sen her şeyi halledersin.”

Ben de güldüm. “Doğru. Bana güven.”

“Gitmem lazım, toplantıya çağırıyorlar. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, hayatım. Öpüyorum.”

Emir’le klasik bir konuşmamız böyle olurdu. Hayatımızda yolunda gitmeyen hiçbir şey yoktu, yalnızca gündelik sorunlarla

uğraşırdık. Onun iş yerinde bir baskı hatası olurdu ve çıldırırdı, benim kitaplarımdan birinin edisyonunda problem olurdu ve çıldırırdım. Birbirimizle dertleşirdik, üzülerdik, sinirlenirdik ama büyük sorunlarımız hiç olmazdı. İkimizin de ailesi sağlıklıydı, maddi durumu iyiydi. Bir sorun yoktu.

İlişkimizin en çok da bu kadar konforlu oluşunu seviyordum, bir kere bile kavga etmemiştik. Emir, kavga etmesi zor biriydi, bana özel değildi bu. İnsanların karakterlerine ve değişik duygu durumlarına hızla uyum sağlardı. Ona göre, her şeyin bir açıklaması vardı ve sabırla bunu duymayı beklerdi.

Harika biriyle birlikteydim yani.

Bunları düşünürken daldığımı fark edince gözlerimi kırptırdım ve Miraç'a baktım. Gözleri, etrafta kaygısızca dolaşıyordu; telefonda konuşmamdan azıcık bile etkilenmemiş görünüyordu.

Kahvaltım gelince ne kadar aç olduğumu fark ederek yemeye başladım ve Miraç da bana döndü. "Kitabına bakabilir miyim?"

Bingo. Bazı şeyler değişmezdi.

Elimle *tabii* dercesine işaret ettim ve ben zeytinlerden birini ağzıma atarken onun kitabı inceleyişine baktım. Kaşlarını çatmış, elinde kitabı evirip çeviriyordu. *Her Kalp Kırılır**'i okuyordum ve Miraç'ı böyle elinde kitaplarımdan biriyle görmek liseye dönmek gibiydi. Gözlerimi kapatsam sıramda oturduğuma yemin edebilir, sınıfın kokusunu alabilirdim.

Kitabı açtı, birkaç sayfasını okudu. Alnının kırıştığını ve kitabın ilgisini çektiğini görebiliyordum. İlginç bir girişi vardı, ben de ilk okuduğumda bu tepkiyi vermiştim.

"Okuduktan sonra bana verir misin?"

* Her Kalp Kırılır (*Heart Bones*), Colleen Hoover'a ait bir romantik dram kitabıdır. -ed.n

O eski, liseye yakın kafede kitap okuyordum çünkü henüz Dünya'nın bir kafesi yoktu. Dünya'yla tanışmıyorduk bile belki de. Fakat bir yanım artık eve gitmem gerektiğini biliyordu, Ömür'ün eve gelme saati yaklaşıyordu. Karnım da acıkmaya başlamıştı, kitabı yerine bırakmak ve sonrasında eve dönmek için ayaklandım. Belki daha sonra devam edebilirdim, okuduğum kadarıyla hoşuma gitmişti kitap.

Dalgın bir hâlde yürürken bir engele çarptım ve başımın acısıyla aniden durdum.

Hayır, bir engele değil, birine.

Karşımdaki çocuk bana kıyasla oldukça uzundu ve omzunun sert kısmı alnıma gelmişti. Yine de önüne bakmayan ben olduğum için özür dilemeyi düşünerek gözlerimi kaldırdım ve onu gördüm. Kahverengi gözlerini, her zamanki yumuşacık bakışlarını.

Miraç.

"Özür dilerim," dedim telaşla.

Yerde duran iki kitabını ona uzattım, kendiminki alırken, "Ben de önüme bakmıyordum," dediğini duydum.

Doğrulduğumda kitaplarını göstererek, "Teşekkürler," diye ekledi.

Omzumu silkip gülümsedim, yanından geçip gitmek için hareket ettiğimde Miraç, beni şaşırtarak bir adım kenara kaydı. Şaşkın bakışlarım arasında elimdeki kitabı işaret etti. "Ne okuyorsun?"

Bir adım geri çekilip yüzüne baktım. Bir cevap beklediğini, belki de sohbeti ilerletmek istediğini anlıyordum ama ben istemiyordum. İnsanlardan uzak, kitaplara yakın olmak dışında bir arzum yoktu.

"Aynı Yıldızın Altında," diye kısaca yanıt verdim, uzatmamasını umarak.

"Bir ara herkesin elindeydi. Okuduktan sonra bana verirsin, değil mi?"

“Benim değil ki. Şimdi yerine koyacaktım. Belki daha sonra alırım,” diyerek onu geçiştirdim ve hemen yanından geçerek kitabı aldığım yere geri götürdüm.

“Tabii,” dedim yıllar öncesinin anısını ezip geçerek. “Bitmek üzere zaten.”

Beni başıyla onayladı ve ben kahvaltımı ederken kitabı okumaya başladı. Bunun paralel evrenlerden birinde rutinimiz olabileceğini düşündüm. Orada, biz hiç ayrılmamıştık ve ben tüm bu otel kurma süreçleri boyunca onun yanındaydım. Şimdi bana yabancı olan bu yerin her köşesinin öyküsünü biliyordum. Eve sürekli yeni kitaplar alıyor, altını çizerek okuyordum. Miraç da benim okuduklarımı okuyor, hep yaptığı gibi farklı bir kalemle sevdiği cümleleri çiziyordu. O bitirdikten sonra kontrol ediyor, bıraktığı notları okuyordum.

Başka bir evrende kahvaltımı ederken onun kitap okuyan manzarası, tanıdıkta.

Burada, yıllardır görmediğim bir yangındı.

Kahvaltımı bitirdiğimde o hâlâ kitabı okuyordu. “Bugün ne yapacaksın?” diye sorarak dikkatini üzerime çektim.

Kahve bakışlarını gözlerime dikti. “Akşama kadar işim yok. Genellikle aylaklık ederim.”

“O zaman bugün beni gezdir biraz. Kaş’a daha önce hiç gelmedim.”

Bakışları değişmese de şaşırdığını biliyordum. Bu kadar hızlı adım atmamı beklemiyor olmalıydı, bu kadar rahat olmamı. Haklıydı, hiç rahat değildim, beni bir savaşın ortasında bıraksalar daha rahat olurdum.

Ama ben iyi bir yalancıdan öte iyi bir oyuncuydum.

O cevap veremedi gözlerim parladı ve aklıma gelen fikri unutmamak için telefonumu çıkararak not almaya başladım. Kitabın hangi sahneyle açılacağına karar vermiştim ve bu,

kesinlikle Güneş'in repliği idi. *Ben iyi bir yalancıdan öte iyi bir oyuncuydum.*

"Kusura bakma," dedim notlarımı tamamladığımda. "Kırtapla ilgili bir şey geldi de aklıma. Not almazsam unutuyorum."

"Kaş'ı gezmek vakit kaybı olmayacak mı?" diye sordu çatık kaşlarla. "Buraya yazmak için geldiğini sanıyordum."

"Evet ama buraya kadar gelmişken etrafa bakmayayım mı? Akşamları yazabilirim, birkaç gün gezdikten sonra gündüzleri de odaklanırım."

"Tamam o zaman," dedi gülümseyerek. "Nereleri gezmek istersin?"

Omuz silktim. "Patron sensin. Çarşı dışında bir yeri görmedim."

Kısa bir an düşündü. "Kaş'ın içinde gezilecek çok fazla yer yok ama antik tiyatroya ve mağaraya gidebiliriz. Adanın en ucunda güzel restoranlar var, gün batımı güzel oluyor. Oraya gidebiliriz. Bir de yol yapmak sorun değil dersin yakındaki birkaç yere daha gidebiliriz."

"Olur," dedim tasasızca. "Bugün yüzsek mi sadece? Sahilde biraz dinlenelim. Sezonu açayım."

"Tamam," dedi uyum sağlayarak. "Ama su hâlâ biraz soğuktur, haberin olsun."

Müthiş bir olgunlukta, *Ben senin serin sularında yüzüyorum, Kaş ne ki?* dememeyi başardım ve gülümsedim. "Toparlanıp çıkalım o zaman," dedim.

"Anlaştık. Sen hazırlanınca aşağı in, ben de evden eşyalarımı alıp geliyorum."

"Senin evin nerede ki?"

Neşeyle güldü. "Yan evde, Ege'yle birlikte kalıyoruz."

Gösterdiği yere baktım. O gösterene kadar dikkatimi çekmemişti ama yoldan görünmeyen, ormanlık alanın daha içinde

kalan müstakil bir ev vardı. Dış cephesi otelle neredeyse aynıydı. Böyle bir yerde yaşamak nasıl bir histi acaba?

Benim eve olan bakışlarım arasında, hazırlanıp geleceğini söyleyerek otelin arkasına doğru yürüdü.

Ne yaptığımı çok da düşünmemeye çalışarak plaj çantamı hazırlamak için yukarı çıktım.

Arabamın ve motorunun ortasında dikiliyorduk. Güneş, yavaş yavaş tepeye çıkıyordu ve ben de sıcağın altında olmaktan memnundum.

Kaşlarımı çatarak elimi belime koydum. "Arabayla gitmek daha mantıklı."

Gözlerini devirdi. "Yarım saat park yeri aramak istiyorsak, mantıklı tabii. Motorla gidelim işte."

"O şeye bir daha binmem," derken kollarımı bağladım.

"Saçmalama, İrem, hızlı kullanmıyorum."

Onunla kavga etmek istemiyordum ama motora binmek de istemiyordum. Haklıydı, hızlı kullanmıyordu, keşke sorun hızlı kullanması olsaydı. Ona bir savaş açmışken bu savaşta kendim yenilmek istemiyordum, sorun buydu.

"Arabayla gidelim," diye tekrar ettim. Araya girmesine müsaade etmeden devam ettim: "Beş dakikadan daha fazla park yeri ararsam akşam yemeğini ben ısmarlıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Sen dibini görmediğin sulara böyle fevri atlamazdın," dedi garip bir sesle. Ama aynı zamanda arabamın yolcu koltuğuna yönelmişti bile.

Atlamazdım, nefret ederdim öyle durumlardan. Ama beş dakikadan uzun süre park yeri arasam bile arabamla gitmek istiyordum ve akşam yemeği de yemek zorunda kalırsak bu işime gelirdi. Ne kadar çok vakit geçirirsek hata ettiğini göstermem o kadar kolay olurdu.

Benimle arkadaş kalamayacaktı. Benim için çıldıracaktı ve ben de onu çıldırırken acımadan izleyecek, arkamda bırakacaktım.

Belki yirmi yedi yaşındaki olgun bir kadının planından ziyade bir liselinin planına benziyordu ama... Bu, harika bir plan olduğu gerçeğini değiştirmiyordu işte.

Bu küçük savaşı kazanmış olmanın verdiği keyifle, neşe içinde arabama bindim ve yola koyuldum. Nereye gideceğimizi Miraç tarif edeceği için ona kısa bir bakış attım.

Eliyle düz gitmem gerektiğini işaret etti. “Kaş’ta çok fazla plaj yok. Ama var olanlar çok güzel. Seni en sevdiğim yere götüreceğim, işletmelerden ve insanlardan uzak. Ne zaman yüzmek istesem oraya giderim, sen de bayılacaksın.”

Bahsettiği yere geldiğimizde arabayı kolayca park ettim çünkü çarşının içinde değildik. Söylediği gibi, kimsenin olmadığı bir yerdi, hatta o göstermese yoldan ileri doğru uzanan küçük patikayı asla fark etmezdim.

Akşam birlikte yemek yemek zorunda kalmadığımız için biraz hayal kırıklığına uğramış bir hâlde plaj çantamı alıp arabadan indim. Gösterdiği patika yokuş aşağı yöneliyor gibiydi, güzel bir sahile vardığını umuyordum.

İki ya da üç dakika yürüdükten sonra vardığımız alan, bir doğa harikasıydı. Bir yamacın kenarındaydık, deniz masmavi parlıyordu. İleride, Kaş’ın Ege’ye doğru uzanan son parçası ve uçsuz bucaksız gökyüzü uzanıyordu.

Ortada ne yazık ki bir sahil yoktu. “Miraç,” dedim sıkıntılı bir sesle. “Denize nereden gireceğiz?”

Bana anlamayan gözlerle baktı. “Burada işte,” dedi. “Çok yüksek değil, şu sol tarafta da insanların yaptığı merdivenler var.”

Falez. Burası bir falezdi. *Yalıyor.*

Yalıyarın ucuna dek gelip aşağı baktım. Çok yüksek görünmüyordu, en fazla iki metreydi ama ben bunun yarısı bir yükseklikten bile atlayamazdım.

Yüzmeyi biliyordum. Çok iyi yüzme biliyordum hem de. Bir kuş olamazdım belki ama rahatlıkla bir balık olabilirdim. Sonsuza dek yunuslarla yüzebileceğimden kesinlikle emindim.

Fakat buna zıt bir şekilde, falezler gözüme korkutucu görünürdü. Ayaklarımın ucundaki uçurum hissinden nefret ediyordum; düşecek olmaktan, düştüğüm yerin derinliğini, dibini bilmemekten. Sonsuza dek denizin dibine doğru yol almaktan korkuyordum, boğulmaktan. Kıyıya bir daha çıkamamaktan.

Biraz ileride, insanlar çok da yüksek olmayan başka bir falezden peşi sıra atlıyorlardı. Denizin yüzeyine çıktıktan sonra kahkaha atıyor, gülüyorlardı. Birkaç kulaç atıp kıyıdan uzaklaşıyor, hemen sonra geri dönüp kıyıdaki arkadaşlarını davet ediyorlardı.

Eğlenceli görünüyordu.

Ne yazık ki ben falezden atlayamazdım.

Miraç'ın yanında olmak da bu faleze benziyordu işte; dibini, derinliğini hiç bilmiyordum. Eğlenceli görünüyordu ama boğulacaktım. Orada, o falezin başında denizi izlerken bunu bir kere daha anladım.

Ne yazık ki ben, yeniden o eğlenceli, asi, dediğim dedik ve buyurgan genç kız olamazdım.

Falez uçurumdu, dibi deniz olsa bile uçurumdu. Ve ben kendimi bir uçurumdan aşağı yeniden bırakmayacaktım.

"Miraç," dedim, kesin ve net bir sesle. "Beni doğru düzgün bir sahile götür."

"Ne?"

"Falezlerden nefret ederim. Beni kumu olan, denizin yavaş yavaş derinleştiği bir yere götür."

Bana anlamayan gözlerle baktı. “Sen yüzme biliyorsun,” dedi kendini doğrulamak ister gibi.

“Biliyorum,” dedim. “Ama atlamayı sevmiyorum. Denize yürüyerek girmek istiyorum.”

Gözleri hayal kırıklığıyla doldu. “Sen eskiden bu kadar huy-suz değildin.”

Yüzümü buruşturdum. “Hadi ya. Sen de bu kadar buyur-gan değildin.”

Bana öfkeli bakışlarla baktıysa da bir şey söylemedi. Elini beline yerleştirip, “O zaman seni İnceboğaz’a götüreyim,” dedi. “Ama ben nefret ediyorum oradan. Şurada bir kere yüzsem olur mu?”

Ona yalandan olduğu belli olan öfkeli bakışlarla baktım ama aslında, beni götürmeyi kabul ettiği için mutluydum. Kısa bir süre düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra ellerimi *ne yapalım* dercesine iki yana açtım ve başımla onu onayladım.

Ben böyle yapar yapmaz küçük, mucizevi bir an yaşandı. Miraç küçük, haylaz bir çocuk gibi genişçe gülümsedi ve kısacık bir an için, o eski Miraç oluverdi. *Toy. Neşeli. Yüzüne kırışıklıklar eklenmemiş, sakalları daha yeni yeni terleyen Miraç.*

Benim Miraç'ım.

Fakat bana bahsettiği o kısacık ânın hemen ardından tişör-tünü çıkarıp bana uzattı ve beni şaşırtarak, bir an bile bekleme-den yamacın ucuna koştu.

Ve atladı.

Korkuyla, çığlık atmamak için kendimi kasarak ben de ya-macın ucuna koştum ve onun denize battığı âna yetişebildim. Balıklama atlamıştı, girdiği yerde deniz köpürüp dalgalanı-yordu. Onun, küçük ve haylaz bir oğlan gibi güldüğü o an ne kadar kısa sürdüyse denizin yüzüne çıkana dek beklediğim sa-niyeler de o kadar uzun sürdü. Bekledim, bekledim, bekledim.

Suyun yüzeyine çıkana dek yaşlanıp altmış yaşına vardım sandım, elim göğsümde bir sonsuzluğun dinmesini bekledim.

Sonunda, suyun yüzeyine çıktığında yüzünü iki yana sallayarak saçlarını iki yana savurdu ve sular etrafa sıçradı. Şampuan reklamlarındaki havalı aktörlerden birine benziyordu. Dalgalı olduğu için kısa gibi görünen saçları suyla buluşup düzleşince kulaklarına degecek kadar uzamıştı.

Yüzünden sular damlarken geriye doğru hafifçe yattı ve başını kaldırarak gözleriyle beni buldu. Hoş bir manzaraydı, güneş ışıkları beyaz teninde ve kahve gözlerinde parlıyor, beni de aydınlatıyordu. Öyle güzel görünüyordu ve öyle neşeyle gülüyordu ki içimdeki korkuya rağmen, o falezden atladı diye korkuyla dolan yüreğime rağmen, dolu gözlerime rağmen kahkahalar atarken buldum kendimi. Gülerken bir damla, ben hiç anlamadan ve Miraç görmeden sol yanağımdan aşağı süzüldü.

“Emin misin?” diye seslendi aşağıdan. “Su çok güzel.”

Başımı iki yana salladım. “Buradan atlayamam.”

“Yüzme biliyorsun!”

“Bunun onunla bir ilgisi yok!”

“Yükseklik korkun da yok!”

“Bunun onunla da bir ilgisi yok!”

Ne olduğunu duyamadığım bir şeyler mırıldandı ve benimle uğraşmayı bırakıp yüzerek daha derin olduğunu açıkça gördüğüm yerlere ilerledi. O, birkaç tur atarken ben de yamacın kenarına oturup ayaklarımı sallandırıdım.

Ellerimle geriye doğru yaslanıp yüzümü gökyüzüne kaldırdım ve gözlerimi kapattım. Buna hakkım yoktu belki ama bu küçük ânın tadını çıkarmayı denedim. Burada, bu yamacın kenarında mutluydum. İçim, tüm eksikliklere ve yokluklara rağmen garip bir huzurla doluydu. Biten her şeye, olamadığımız her şeye, sahip olamadığımız o pembe düş dünyasına rağmen...

Huzur. Burada bir şey düşünmeme gerek yoktu. İstanbul'da hayat tüm hızıyla devam edebilirdi, arabalar bir o yana bir bu yana yetişmeye çalışabilirdi, trafikte kornalar çalabilirdi, Ömür, tiyatro evindeki bir sorunu istediği kadar kafasına takabilirdi. Can ve Destan istediği kadar tartışabilirdi, yayınevimi yazmaya çalıştığım kitap için istediği kadar ısrar edebilirdi ve son olarak Emir, hayatına bir şekilde bensiz devam edebilirdi. O küçük anda, o küçük yarımada ben kimsenin kız kardeşi, kızı, sevgilisi, müstakbel eşi, yazarı olmak zorunda değildim. *İrem.* İrem'dim, yalnızca İrem olabilirdim.

"Yani buradan atlamaya korkuyorsun ama burada böyle uzanmaya korkmuyorsun, öyle mi?"

Gözlerimi hızla açtım. Farkında olmadan uzanmıştım, ayaklarım hâlâ yamacın ucundan sarkıyordu. Miraç, sudan çıkmıştı, sırtına havlu atmıştı ama çıplak göğsünden damlalar akıyordu. Fit görünüyordu, burada yüzmek için bol bol vakti olmalıydı. Durduğu yerden yüzüme gölge düşürüyor, güneşimi kapatıyordu. Güneşim oluyordu.

Ne düşündüğümü fark edince kaşlarımı çattım ve düşündüklerimi hiç düşünmemişim gibi yapma yoluna bir kere daha baş koydum. Biz o dünyada yaşamıyorduk. Ben ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum ve o da bana karşı, benimle arkadaş olabilecek kadar kayıtsız ve duygusuzdu. *İşte aklıma devşirmem gereken bazı gerçekler.*

Yattığım yerden kalkacak gücü kendimde bulamadım. "Güneşimi kapatıyorsun," dedim.

Bir süre başımda dikilerek güneşimi kapatmaya devam etti ve bana manasını çıkaramadığım, güneş vurmadığı için karanlıkta kalan gözlerle baktı. En sonunda derin bir nefes aldı ve havluyu saçlarını kısaca kurularıp yanıma uzandı. Ayaklarını tıpkı benim gibi uçurumun kenarından sarkıttı, başı benden biraz

daha yukarıya denk gelse de omzu, uzatsam başımı yaslayabileceğim kadar yakınıma kondu.

Çıplak vücudu kirlenecekti, saçları toz toprak olacaktı. “Yaramaz bir çocuk gibisin,” dedim hafif bir gülüşle.

O da keyifsizce güldü. “Birazdan tekrar denize girerim nasılsa,” diye açıkladı.

Aramızda büyüyüp genişleyen bir sessizlik oldu. Gökyüzünde kuşlar uçuyordu, yalıyara vuran dalgaların sesi üzerime bir dinginlik çökmesine neden oluyordu. Sakinleştiğimi, her şeyi arkamda bıraktığımı hissediyordum.

“Yorgun görünüyorsun,” diye fısıldadı. Onun sesini duyana dek kapandığını fark etmediğim gözlerimi açtım.

“Aslında yorulmadım hiç,” dedim. “Yol kısaydı.”

“Hayır,” diye fısıldadı tekrar. Neden fısıldadığını bilmiyordum. “Yorgun görünüyorsun. Seni gördüğüm ilk andan beri.”

Haklıydı. Yorgun hissediyordum ama beni neyin yorduğuna dair bir fikrim yoktu. Onun, içimi bu kadar net görüyor olmasından da nefret ediyordum. Onu ilk gördüğünde titreyen kalbimi de fark etmiş miydi? Onun sevdiği, onu seven İrem Ardıç’ı içimde bir yere, kimsenin göremeyeceği kadar dip kuyuda bir zindana attığımı da görüyor muydu? *Kimsenin görmediği o haylaz İrem’i gözlerimin içinde görüyor muydu? O İrem’i hatırlıyor muydu?*

“Yani...” diye mırıldandı ben cevap vermeyince. “Tanıdığım en burnunun dikine giden, en cesur kadınlardan birisin ama bir falezden atlamaya korkuyorsun, öyle mi?”

Dudaklarımı büzdüm. “Bilmediğim bir şeyin içine atlamak gibi geliyor. Denizden korktuğumdan değil ama su çok sığ olabilir, çok derin olabilir, dibinde köpek balıkları yüzüyor olabilir... Yavaş yavaş derinleşen bir suya temkinli adımlarla girmek daha güvenli hissettiriyor.”

“Nasıl düşündüğünü anladım ama sence de mantıksız değil mi? Yürüyerek girdiğin bir denizde de köpekbalıkları olabilir ve bunu sahilden göremeyebilirsin.”

Kaşlarımı çattım. Agresif bir sesle cevapladım: “Ben mantıklı demedim zaten. Böyle hissediyorum dedim.”

Dudaklarından anlayışlı bir gülüş daha döküldü. “Çimen’den bahsetsene bana,” dedi derinden gelen, mayışmış bir sesle.

Burada böyle yatmaya devam edersek başımıza güneş geçeceğini düşündüm ama bunu ona söylemedim. Belki de kendi içinde başa saran bir sonsuzluğa hapsolurduk ve sonsuza dek bu güneşin altında uzanmamız gerekirdi. Şikâyetçi olmazdım.

Ne dediğini anlamayarak, “Bahsettim ya,” dedim. “İşte Destan hamile...”

Sözümü bölerek başını iki yana salladı. “Hayır, kitaptan bahset bana. Çimen’den.”

Onun bu arzusu, içime nedenini bilmediğim bir sıkıntı düşürdü. Miraç onu tanıdım tanıyalı kitap okumak isterdi, yani kitabı merak etmesi o kadar da şaşırtıcı bir şey değildi. Ama ona neyi nasıl anlatabilirdim, bilmiyordum. Üstelik genellikle, kurguladığım kitaplar sayfalarla buluşana dek onlardan hiç kimseye bahsetmezdim. Emir’e bile. Ne zamanki zihnimdeki kurgu sayfalarla birleşirdi ancak o zaman insanlar da nasıl bir şey olduğunu bilirdi.

Öte yandan Miraç hayatımdan çıkmamış olsaydı muhtemelen aklıma gelen her kurguyu ilk dinleyen kişi olurdu.

Derin bir nefes aldım. “Yani... Nasıl anlatabilirim, bilmiyorum aslında. Destan’ın hamile olduğunu ilk öğrendiğimde geldi aklıma. Bir yeğenim olacaktı. Elbet bir gün olacaktı bu ama sonunda o günlere gelmiştik... Aile büyüyordu. Ve günü geldiğinde Can ona hikâyelerini anlatmaz. Destan da sadece kendi açısından anlatabilir. Çoğumuz Güneş ve Yağız ne yaşadı, tam

olarak bilemiyoruz bile. Ömür'ün, Güneş'e en başından beri yakın olduğunu biliyor muydun mesela? Yıllar öncesinden? Yani onlarca hayalî kurguyu anlatıp kendi aileminkini tarihe gömüyormuşum gibi hissettim. Herkesi aldım karşıma... Herkesle özel olarak görüşeceğim, bana her şeyi anlatacaksınız dedim." Duraksadım, o günü hatırlayınca kahkaham elimde olmadan dudaklarımdan kaçtı. "Miraç, keşke orada olup onların o yüz ifadesini görebilseydin. Herkes çıldırdı. Can'ı ikna etmek üç ayımı aldı. Kardeşi Gökçe'nin vefatı öyle trajikti ki bu konu hakkında konuşmak, seneler geçmiş dahi olsa onu çok zorladı. Doğmamış çocuğuna ne halalık ne de teyzelik yaparım diye tehdit ettim de ancak öyle kabul etti... Korkunçtu ama çok da komikti."

"Adamı niye öyle şeylerle tehdit ediyorsun sen de?"

Gülmeye devam ettim. "O da uyuzluk etmeseydi."

Bana yandan, öfkeli bir bakış attı. "Yaşadıkları kolay değildi."

Omuz silktim. "Kimse kolaydı demiyor. Ama anlatması onun için de iyi oldu, öyle olacağını da biliyordum. İstedigimi elde etmek için sonuna kadar giderim, bilirsin."

Kendi kendine bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini anlayamayacağım kadar küçük bir mırıltıydı. "Peki şimdi ne yazıyorsun?" diye sordu sonra.

Gözlerimi kısarak gökyüzündeki bir buluta odaklandım. "Can ve Destan'ın tüm kısımları tamam. En zor anları bile."

"Ama?"

"Ama Güneş ve Ömür'ü yazamıyorum. Olaylar temelde onların etrafında döneceği için, onları yazmadıkça daha ilerisini de yazamıyorum. Sonu onlarla bağlayacağım."

"Hımm," diye küçük bir ses çıkardı ve bu, ona dönmeme neden oldu.

“Ne?” diye sordum.

Başımı yana çevirmiş, cevap vermesini bekliyordum. O ise aramıza çiçek gibi ektiği sessizlikte gözlerini ağır ağır kırpıştırarak gökyüzüne bakıyordu.

“Ne?” diye tekrar ettim, cevap alamayınca. İkinci kez aynı soruyu dillendirişim yüzünün bana dönmesine, gözlerinin gözlerime odaklanmasına neden oldu. Kaşları çatıldı.

“Biz yok muyuz kitapta?”

Kaşlarım çatıldı. Yoktuk. “Olaylarla bir alakamız yok...” diye açıkladım, ona mı kendime mi açıkladığımı bilemeden. “Konu bütünlüğünü tamamen bozarız.”

Söylediklerime inanmadığını belli edercesine sağ kaşı havalandı. “Kendi anlattığın hikâyede akışı bozamazsın, İrem. Sen onların bir parçasısın.”

“Kitaptaki her şey mutlu sonla bitiyor,” diye yeni bir argüman sundum. “Bizim sonumuz mutlu değil.”

Söylediğime önce şaşırdı, sonra gözlerine bir hayal kırıklığı yerleşti. Derinden gelen, buğulu bir sesle, “En mutlu yerinde bitir sen de bizi,” dedi. “Kimse bilmesin.”

Gözlerimin dolduğunu hissedince bakışlarımı yeniden gökyüzüne çevirdim. Belki de iki hikâyeyi birlikte anlatmak, bana iyi gelebilirdi. Belki kitaptaki bir mutlu son, bana iyi gelebilirdi. Belki de onu arkamda bırakmanın bir yolu da buydu.

Belki de okura, birbirine çok benzeyerek başlayan öykülerin farklı sonlara ulaşabileceğini göstermenin bir yoluydu bu. Belki de ikimiz de lisede bir ilişkiye başladık, ikimiz de o ilişki sayesinde kabuğumuzdan çıktık ve sonra da hayallerimizin peşinde düştük diye ikimizin de hikâyesi mutsuz bir sona sahip olmak zorunda değildi.

Okura bunu nasıl anlatabilirdim ki?

Bu, inanmadığım bir şeydi. Benzer öykülerimiz, benzer şekillerde nihayete ermişti. Demek ki başkalarının tecrübelerini, öykülerini de cebimize katmalıydık. Güneş'in öyküsünü dinlediğim gün Miraç'la bir şeylerin yürümeyeceğine karar vermiş olsaydım, sonrasında kalbim hiç kırılmazdı.

Sonuna kadar gitmeyi tercih etmiştim. Bir kere olsun kalbimin sesini dinlemiştim.

Sonundaysa elimde avucumda bir kalbim bile kalmamış gibi hissetmiştim.

En mutlu yerinde bitir sen de bizi. Kimse bilmesin.

"Gerçek bir hikâye anlatıyorum," dedim katı bir sesle. "Bu, okura haksızlık olur."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Öyle ince bir fısıltıydı ki doğru duyduğumdan şüphe ederek tekrar ona döndüm.

Başka bir şey söylemedi, ben de cevap vermedim. Cevap verseydim, onu affettiğimi söyleyemezdim. Affetmediğimi ise söylemek istemiyordum.

"Ona ne oldu?" diye sordum. Cevabını yıllardır merak ettiğim bir soruydu. Belki de hâlâ görüşüyorlardı.

"Kime?" diye sordu kafası karışmış bir hâlde.

"Beni başka biri için terk etmiştin. Ona. Hâlâ görüşüyor musunuz diye hep merak etmişimdir."

Başlangıçta ses etmedi ama hâlâ ona dönük olduğum için yüzündeki alaycı tebessümü yakaladım. Kaşlarım çatıldı.

"Görüşmüyoruz." Başka bir açıklama bekledim ama onu da yapmadı. Zorlamayı düşündüm ama Miraç'a anlatmak istemediği bir şeyi anlattıramayacağımı biliyordum.

Bu yüzden, "Hadi!" derken kendimi geriye doğru ittim. "Kalk, artık yüzmek istiyorum!"

Ondan önce doğruldum ve ayaklarımın üzerinde dengemi bulur bulmaz elimi ona uzattım. Bir *deja vu* hissine kapıldım,

az önceki ânın tam tersini yaşıyorduk. Güneşini kapatıyor muydum, bilmiyorum ama bu açıdan ben onu, tam olarak ve olduğu gibi görebiliyordum. Koyu gözlerine odaklanmamak için büyük bir çaba harcayarak ona gülümsedim. Bu tatilde böyle kavgalara, böyle atışmalara yer yoktu.

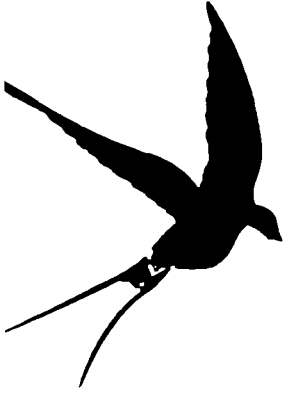
“Hadi,” diye tekrar ettim bir kez daha.

Bana rahatsız edici, yoğun bakışlarla bakmaya devam etti. Ben de inadımı bırakmadım ve ona ısrarcı bakışlarla bakmaya devam ettim.

Bir dakikanın sonunda pes etti, elimden tutup kalktı ve yere attığı eşyalarını kaldırıp önümden arabaya yönlendi.

Ardında bir süre kaldıktan sonra peşinden koşturarak ben de arabaya geçtim. Böyle anların yaşanmamasının imkânsız olduğunu biliyordum ama bu yarayı kaşımamaya ant içmiştim. İyileşmeyecek yaraları kanatmaya, kapanmış hesapları açmaya gerek yoktu. Onunla güzel vakit geçirecek, belki onu gittiğine pişman edecektim ama o kadardı.

Ben, içinde onun olduğu bir hayata dönemezdim.

6
UKDE

Miraç haklıydı.
Hikâyeye bizi de eklemem gerekiyordu.

Bunu anlamam uzun sürmemişti. Aynı günün akşamında elime klavyeyi alıp bizi yazmaya çalıştığım ilk anda, zihnimin nerede hapsoldüğünü anlamıştım.

Toparlandıktan sonra Miraç bizi başka bir sahile götürmüştü. Kaş'ın diğer kıyısındaki limana bakıyordu ve söylediğine göre adı, *İnceboğaz*'dı. Suyu harikaydı. Yavaş yavaş derinleşiyordu, masmaviydi, hâlâ biraz serindi ama umurumda değildi. Yüzmeyi öyle çok özlemiştim ki yüzmek, uzun zamandır sarılmadığım bir arkadaşla sarılmak gibi hissettirmişti.

Miraç sahilde uzanıp uyuklarken kıyı boyunca yüzmüş, güneşin tadını çıkarmıştım. Neden başımda beklediğini bilmiyordum ama umursamıyordum da. Pekâlâ gidip ben yokken rutin hayatında neler yapıyorsa onlarla ilgilenebilirdi ama bunun yerine, suya hiç girmemesine rağmen sahilde uzanıp beni beklemeyi tercih ediyordu. Ara ara çaktırmadan ona bakıyordum ama onu hiç bana bakarken yakalayamamıştım. Yani benimle ilgilenmiyordu da... Kiraladığımız şezlongun altında, bu dünyada hiçbir derdi tasası yokmuş gibi uzanıyordu. Bazen uyuyordu, bazen uyanıp göğü ya da kalabalığı izliyordu.

Bana hiç bakmıyordu.

Onu düşünmemeye çalışarak, aslında genel olarak kimseyi düşünmemeye çalışarak gücümün yettiği âna kadar yalnızca yüzmüştüm. Suyun garip bir huyu vardı, sizi kaldırılabildiği gibi dertlerinizi de yükleniyordu sanki. Suyun içindeyken, karada dert edindiğim şeyler gözüme küçük görünüyordu. Çimen bir ara yazılırdı, Emir'le işler elbet düzeltilirdi, evlenmek o kadar da büyük bir şey değildi ve Destan doğururken de hiçbir sorun çıkmayacaktı. Hiçbir sorun yoktu.

Ancak artık saat akşama yaklaştığında, güneş batmaya döndüğünde ve hava serinlediğinde ben de sudan çıkmak zorunda kalmıştım. Ben kurulanıp üzerime bir şeyler giydikten sonra kısa bir yolculukla otele dönmüştük. Miraç hiç konuşmamıştı, ben de kendimi konuşamayacak kadar yorgun hissettiğim için bu sessizliği bozmamıştım.

Otele geri döndüğümüzde izin isteyerek odama çıkmış, kısa bir düşün ardından uyuyakalmıştım.

Şimdiyse otelin bahçesinde, gecenin karanlığında oturmuş, yazmaya çalışıyordum. Gündüz kahvaltı edilen o piknik masalarından birindeydim. Hafif bir rüzgâr estiğinden üzerime ince bir şal almış, saçlarımı tepemde küçük bir topuz yaptıktan sonra çalışmaya karar vermiştim.

Ve anlamıştım. Bize dair tek bir cümle yazdıktan sonra, artık biliyordum.

Bizi yazmam gerekiyordu. Zihnimin de kitabın da benden istediği buydu.

Fakat elbette, bununla ilgili de birçok sorun vardı. Mesela Emir bunu gördüğünde ne düşünecek, ne hissedecekti? Kim olsa çok üzülmez miydi? Ondan Miraç'ı, onun gidişine olan üzüntümü hiç gizlememiştim ama artık aradan yıllar geçmişti, aştığımı düşünüyor olmalıydı. *Ben de aştığımı düşünüyordum.* Bir kere bile arkamı dönüp bakmayacağıma inanıyordum. Peki ne

olmuştu, onu bir kere görmek kapadığım kapıların açılmasına mı neden olmuştu?

Mevzunun bu olmadığına inanıyordum çünkü Çimen'i yazmakta, onunla karşılaşmadan önce de pekâlâ zorlanıyordum. Öyleyse Güneş haklı olmalıydı, Miraç'a karşı hislerim olduğundan değil ama geçmişte içimde ukde kalan şeyler olduğundan belki de bunları yazmalı ve kâğıda dökmeliydim. Böylece bir yerlerde, bir öyküde mutlu bir sonumuz olabilirdi. Ben de bu hayattaki esas mutlu sonuma odaklanabilirdim.

Miraç bahçe kapısından içeri girdiğinde saat çoktan gece yarısını geçiyordu. Ben, Çimen'de bir arpa boyu yol katedemiştim, o ise oldukça yorgun görünüyordu. Özellikle de böyle uzaktan, o hiç farkında olmadan ona bakınca o havalı motoruna, değişik dövmesine ve spor giyimine rağmen öyle yaşlanmış görünüyordu ki içimde bir yerler titriyordu. Onun bu denli yaşlanmasına sebep olan şey, babasını kaybetmiş olması mıydı? Bundan bir yıl önce karşılaştaydık karşımda daha genç, benim bildiğime daha yakın bir Miraç bulur muydum?

Birkaç adım attıktan sonra başını kaldırdı ve bahçede olduğumu fark etti. Beni görür görmez dudaklarını bir tebessüm yokladı. "Uyumadın mı sen?"

Başımı iki yana salladım. "Çimen'i yazmaya çalışıyordum."

Kaşları düşünceli bir şekilde çatılırken birkaç büyük adımla yanıma ulaştı. "Nasıl gidiyor?"

"Çok kötü," dedim huysuz bir sesle. "Meyhane nasıldı?"

"Her zamanki gibi," derken omuz silkti. "Gürültülü. Keyifli. Birkaç dubleli."

Güldüm. "Sarhoş olman için sana ne kadar içirmek lazım?"

Gözleri yüzümde dolaştı. Gözlerime değdi geçti, yanaklarıma baktı, saçlarıma, dudaklarıma. En son yeniden gözlerimi

buldu, konuşmadan önce uzun uzun ve bir göl kadar sakince. “İçirmene gerek yok, bakman yetiyor.”

Yutkundum. Aklı başında değildi, sabah arkadaş olmaktan bahsediyordu, akşam benim yüzümden sarhoş olmaktan. Bana karşı hiçbir şey hissetmediğinden adım kadar emindim. O kafeyi kayıtsızlıkla terk edip giden adamın içinde bana karşı herhangi bir duygusu kalmış olamazdı.

Oyun oynuyordu belki de. Ya da öylesine konuşuyordu işte.

Bu yüzden alayla, yapmacık bir şekilde gülümsedim. “Ben sana bakınca ise kan beynime sığıyor. Odama çıkıyorum o yüzden.”

Küçük, sesli bir gülüşle kulaklarımı şenlendirdi. Yıllardır duymadığım fakat ezbere bildiğim bir şarkıyı duymuşum gibi tanıdık bir hisle doldu kalbim.

“Nereye götürsem seni diye düşünüyordum. Yani nereyi gezsek diye.”

“Ee?” dedim bir kaşımı kaldırırken. “Aklına geldi mi bir yerler?”

“Evet, birkaç yer düşündüm. Ama önce Olimpos’a götürmek istiyorum seni. Buradan yaklaşık iki saat sürüyor. Çok uzun demezsen, gidelim yarın. İşleri ayarladım.”

Olimpos’u daha önce duymuştum ama nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne olursa olsun tarihî yerleri gezmeyi severdim, antik kentlere ise bayılırdım. Ama Miraç ile baş başa dört saatlik bir yolculuk nasıl geçerdi, emin değildim. Rahatsız edici olmaz mıydı? Öte yandan amacım da onu rahatsız etmek ve pişman olmasını sağlamak değil miydi?

“Benim arabayla gideriz,” dedim.

“Ben sürerim. Sen zaten yorgunsun yeterince.”

Başımla onayladım. “O zaman uyuyayım. Sabah yola çıkarsak dinlenelim.”

Beni başıyla onayladı ve eşyalarımı toparlarken sessizce beni izledi. Gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım ve bundan rahatsız olmamak için elimden geleni yapıyordum; o havalı, sakın kız olabilmek için. *Seninle ilgilenmiyor, İrem. Karşındaki bir zamanlar yüreğinde sakladığın adam değil. Böyle hissetmekten vazgeç. Yüreğin titremesin. Savaş. Yık.*

En çok da onu yık.

Çok erken uyanmamıştık. Yola çıktığımızda saat on bire geliyordu. Çok hafif bir kahvaltı etmiştik ve ben bol su içmeye özen göstermiştim çünkü içimde yanan intikam ateşini bir türlü söndüremiyordum. Hafifletemiyordum bile. Sanki her yeni güne uyandığımda, içimde Miraç'a karşı kontrol edemediğim bir nefret büyüyüp gidiyordu. Beni bırakıp gittiği yetmiyormuş gibi bir de düşüncesizce davranıyordu. Garip şeyler söylüyordu, hayatımda biri olduğunu biliyordu ama yakınlaşıyordu. Sonra uzaklaşıyor, arkadaş olmak istediğini söylüyordu.

Ne yaptığı önemli değildi. Beni o kafede, arkasında bıraktığı gün kaybetmişti. Bir daha geri alamazdı.

Yolculuk sessiz başladı. Kaş'tan merkeze doğru giden yol virajlı, ağaçların arasında ve sakın bir yoldu. Sabah saatleri olmasının da verdiği mahmurlukla sanırım, ikimiz de pek konuşmuyorduk. Aklımda ev vardı, İstanbul'u düşünüyordum. Destan'ı merak ediyordum, her gün mesajlaştığımız Emir'den de ayrı kalmak artık zor gelmeye başlamıştı. Günlük rutinimi özlüyordum, sabah uyanıp kendime bir kahve demlemeyi, Emir'le iş yerine kadar yürüyüp sonra tek başıma geri dönmeyi, yazmayı ya da yeni bir proje üstünde çalışmayı, akşam yemek yapmayı ya da dışarı çıkmayı... Bu tatil beldesi bana göre değildi, tam istediğim gibi kendi hayatımdan kopuktu ama hayatım değildi. Ve hayatımı seviyordum.

Ama dönmeyi ve tüm bu karmaşayı arkamda bırakmayı her düşündüğümde içime bir rahatsızlık çöküyordu. Hem dönersem, Emir evlenme teklif edecekti. Hâlâ buna hazır olduğumu düşünmüyordum. Yani dönmek, en azından henüz, seçeneklerim arasında değildi.

Uyukladığım ve bu düşüncelerin arasında kaybolduğum bir saatin sonunda dikkatim, bir virajı daha dönmemizle birlikte yola çevrildi. Manzarayı daha iyi görebilmek için aniden doğruldum ve öne doğru eğildim. *Cennet buraya benzer bir yer olmalıydı.*

Önümüz alabildiğine denizdi. İki şeritli yol dar bir yerdeydi ve solumuz yamaç, sağımız yol boyu falezdi. Aşağıdaki denizde yüzen kimseyi göremiyordum, derin bir yer olmalıydı. Oldukça da dalgalı görünüyordu. Yol boyu viraj aldıkça bir batıya, bir doğuya dönüyor; farklı bir denizle yüzleşiyorduk ama tonları değişse de mavilik bakiydi. Gök ve yer birdi, ikisini ayıran hiçbir şey yoktu. Kıyıda uçan kırlangıçlar gözüme takılınca, başımı hafifçe çevirip çaktırmadan Miraç'ın dövmesine bakmaya çalıştım. Kısa kollu tişörtü, dövmenin yarısını örtüyor, kırlangıcın tamamını görmeme engel oluyordu ama orada, kumaşın sakladığı cildinde kocaman bir kırlangıcın kanat çırpıtığını biliyordum.

Başımı yeniden denizden yana çevirdim ve pencereyi açtım. Deniz havası rüzgârla birlikte aniden arabanın içine doluştu ve saçlarımın arasına girdi. Saçlarım savruldu, dudaklarımdan istemsizce bir kahkaha döküldü. "Miraç..." dedim, inanmazlıkla dolu bir sesle. "Burası... burası..."

Kelimelerim kifayetsizdi. Bir yazar olabilirdim ama burayı tanımlayacak bir kelime, benim dağarcığımda yoktu.

Miraç'ın kısa bir an için bana göz atıp yeniden yola baktığını gördüm. Dudaklarını bir tebessüm yoklayıp geçti. "Evet," dedi. "Çok güzel."

“Sen deli misin!” diye bağırdım rüzgâra karşı. “Bu manzaraya güzel demek haksızlık olur!”

Elimi arabadan çıkarıp rüzgâra karşı tuttum. Arabanın hızından ötürü oluşan yalancı rüzgâr gözlerimi yaşartıyor, burnuma denizin kokusunu taşıyordu. İçim aniden bir *deja vu* hissiyle doldu, bu ânı daha önce zaten yaşamışım gibi bir hisle. Oysa Miraç’la bir kere bile tatile çıkmamıştık ve ayrılana dek ikimiz de araba sürmeyi öğrenmemiştik. Bu ânı daha önce yaşamış olmam imkânsızdı yani.

Gözlerimi kapadım ve bu ânın tadını çıkarmaya çalıştım. *Deja vu* hissine dair duyduğum o garip mit geldi aklıma. Bir rivayete göre bu his, insanın içine tüm paralel evrenlerde yaşadığı bir an olduğu zaman düşerdi. İnsan bazen öyle bir karar alırdı ki ve bu karar öyle doğru bir karar olurdu ki tüm evrenlerde bu kararı verir, tüm evrenlerde bu ânı yaşardı. Bu yüzden de her bir evrende *deja vu* hissi içini sarardı.

Belki de tüm evrenlerde bu ânı yaşıyorduk ama farklı durumlardaydık. Belki de bazılarında hiç ayrılmamıştık ve burası, Miraç’ın da ilk kez gördüğü bir tatil beldesiydi. Sorunsuz ve tassasızdık, hayatlarımız birbirinden hiç kopmamıştı, buraya şehrin gürültüsünden biraz olsun kaçmak için gelmiştik. Burası öyle bir dünya olmasa da bir yerlerde öyle bir dünya olduğunu bilmek, içimi rahatlatırdı.

“Bir şeyler anlatsana.”

Miraç’ın hiç yoktan mırıldandığı bu cümle, kaşlarımı çatarak ona dönmeme neden oldu. “Ne gibi?”

“Bilmem. Biz ayrıldıktan sonra neler yaptın, anlat. Kitaplarını nasıl bastırdın, Ankara’dan neden döndün? Orayı severdin...”

Daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibi görünüyordu. Gözleri yolda, bir eli direksiyonda, diğeri de açık cama yaslanmış durumda rahat bir pozisyondaydı. İçten içe hiç gerilmiyor

muydu? Fakat onun yalan söyleme konusunda hiç iyi olmadığını biliyordum. Gerilseydi, bunu bilirdim gibi hissediyordum.

“Uzun bir süre dikkatim dağınıktı,” dedim katı bir sesle, bunu başka nasıl ifade edeceğimi bilemeden. “Derslerimi biraz boşlamış olabilirim. Sosyal ortamlara da pek girmiyordum.”

Kaşları çatıldı. “Ne yapıyordun?”

Yüzümde keyifli olmayan bir tebessümün izlerini hissettim. “Yazıyordum. İlk romanımı.”

Bana küçücük bir an için baktı ve ardından yanlış bir şey yapmış gibi gözlerini hemen yeniden yola çevirdi. Miraç’layken de yazıyordum ama yazdığım şeyler daha çok küçük tiyatro metinleri, kısa düşünce yazıları ve küçük öykülerdi. Oysa Miraç gittikten sonra bana bir şey olmuştu; bir yıldırım düşmüş gibi öyle aniden gidişle birlikte ben de aniden, eski İrem oluvermiştim. Miraç’ı ve Ekin’i henüz tanımamış olan İrem, insanlarla iletişime geçmeyi reddeden İrem, kitaplarından başka hiçbir şey görmeyen İrem... Yalnız küçük bir fark vardı, bu kez okumuyordum. Çıldırılmış gibi yazıyordum. Ne yazdığımı bilmeden, düşünmeden, ötesini berisini hiç önemsemeyen. Yalnızca yazıyordum. Ortaya iyi bir iş çıkarmak umurumda bile değildi, tek derdim kendimi bu dünyadan biraz olsun koparabilmektir.

Hiçbir şey düşünmeden, kurgusunu öncesinde planlamadan, imlasına bile dikkat etmeden yazdığım o kurgu, sonuçta bana bu kariyerin kapılarını açan iş olmuştu.

“Aslında belki de,” diye mırıldandım, düşünceli bir sesle. “Belki de sana teşekkür etmem lazım. Yani, öyle ayrılıp gittiğin için.”

Ne düşündüğünü merak ederek ondan yana döndüm ama yüz ifadesi tahmine geçit vermeyecek kadar katı ve düzdü. Bu yüzden önüme döndüm ve gözlerimi, içimi açan yola yeniden çevirdim. “Öncesinde de yazardım, biliyorsun ama sen gittikten sonra bir şey oldu... Evin şalterleri aniden atar ya... Öyle bir şey

hissettim içimde. Kimseyle konuşmak, kimseye dert yanmak istemedim. Yazmak istedim sadece... Var olmayan şeylerle, var olanı anlatmak..."

Eskiden o günleri hatırlayınca gözlerim dolardı ama artık garip bir duygusuzluk hissediyordum içimde. Başkasının hayatından söz eder gibi konuşuyordum neredeyse.

Miraç, "Sonra?" diye sorduğunda bir süredir konuşmadığımı fark ederek boğazımı temizledim. "Sonrası malum işte... Kitaplarım basılmaya başladı. Hiç kimse beni kitap bastırmaya ikna edememişti ama Güneş'in desteği başkaydı. Ona itiraz etmedim. Ama kitabın da öyle patlayacağını hiç tahmin edeme miştim. Sonra zaten... her şey birbirini kovaladı."

"Kitabın adını nasıl koydun?"

Hiç beklemediğim bu soruyla, kaşlarım çatıldı. Ona kitabı okuyup okumadığını sormak istiyordum ama bir yanımda beni engelliyordu. Sanırım, sorunun cevabının hayır olmasından da evet olmasından da korkuyordum.

"Neden sordun?"

"Güçlü çünkü," diye cevapladı ikinci kez düşünmeden. "*Yaran Hazine*dir," diye benim bulduğum ismi, bana seslendirdi. Bu cümleyi onun sesinden duymanın mümkün olacağını hiç düşünmeyen yanımda şaşırıldı, ona olan özlemini geçmişe gömen yanımda eli ayağına dolaştı.

Yaram, hazinemdi. Yaram.

"Böyle şeyler aklıma nasıl geliyor, bilmiyorum, soruyorlar ama açıklayamıyorum. Geliyor işte. Uykuya dalmak üzereyken bazen. Bazen bir konuşmanın ortasında, bazen müzik dinlerken... Anlatmak zor."

Miraç bir süre başka bir şey sormadı. Kitabı okuduysa, o kitabın biten bir aşkla başladığını bilirdi. Bizi anlatmıyordu, hayır. Çimen dışında gerçeklerden esinlenerek yazmayı bir kez bile

düşünmemiştim. Ama biten bir aşkı anlatıyordu ve kitap boyunca da bir daha asla başlamayan. Bitişiyle birçok şeyi başlatan bir aşkı anlatıyordu.

Yaramız sahiden hazinemiz miydi, bilmiyordum ama ben bu umuda tutunmayı istiyordum. Hiç yoktan yara almış olmak insana kendini daha da kötü hissettiriyordu. *Her şey yoluna girecek. Kalbin şimdi kırık ama ileride bunun da iyi yanını göreceksin. Böylesi daha iyi.* Bunlar kendimize söylediğimiz yalanlardı belki ama insana tutunacak bir dal vermeleri yeterliydi.

“Asıl sen hiç anlatmadın,” dedim huysuz bir sesle, aklımı dağıtabilmek için onun üzerine gitmeye karar vererek. “Neler olduğunu anlat bana.”

Neyi sorduğumu biliyordu, elbette Kemal amcayı merak ediyordum. Nasıl bir rahatsızlık geçirdiğini, buraya nasıl taşındıklarını, nasıl vefat ettiğini... Hepsini dinlemek istiyordum. Öyle uzun bir süre sustu ki, anlatamayacağını daha o dudaklarını aralamadan biliyordum. Dakikalar sonra, “Bunu konuşmasak olmaz mı?” dedi, tıpkı tahmin ettiğim gibi. “Beni hâlâ zorluyor. Başka zaman... başka zaman anlatırım.”

Başımı anlayışla salladım. Kim olsa zorlanırdı. Ailemden herhangi birini kaybettiğimi hayal dahi edemiyordum. İçimde bir şeyler, tüm bunlar olurken onun yanında olmayışına içerliyordu. En azından o yanında mıydı? Yanında sığınabileceği, *ev* diyebileceği biri var mıydı?

“Ona ne oldu?” diye sordum, merakıma yenilerek.

Kimsen bahsettiğimi anlamadı. “Kime?”

“O... kıza. Yani hoşlandığım başka biri var demiştin ya? Ona.”

Cevap vermeden önce yutkundu, bana bir göz atıp yeniden yola çevirdi bakışlarını. “Uzun sürmedi,” dedi. “Kısa bir süre takıldık ama olmadı.”

Yani sorun, başkasına karşı duyduğu geçici bir heves değildi. Öyle olsaydı belki bana dönerdi. Dönseydi, onu yine de kabul eder miydim?

Yanında kimse yoktu. Tüm bunları bir başına yaşamıştı.

Kabul edemezdim. Beni başka bir kadın için terk etmiş birini hayatıma nasıl yeniden alabilirdim?

Babası öldüğünde tek başınaydı. Mezarlıkta tek başınaydı. Yalnızca Ekin ve o vardı. Ben yoktum. Yanlarında değildim. O esnada neredeydim? Kiminle gülüyor, hangi baharı yaşıyordum?

Kısa bir süre takıldık ama olmadı. Yani bu, birine karşı duyduğu çok güçlü bir çekim değildi. Öyle delicesine âşık da olmamıştı. Beni belki de küçük bir heves için bırakıvermişti. Belki de bırakmak için bir bahane üretmişti.

Boğazıma bir sancı oturdu. Bir el kalbimi avucuna almış, sıkıştırdıkça sıkıştırıyor gibi hissediyordum. Böyle hissediyor olmam absürt geliyordu çünkü ben bu acıları çoktan çekmemiş miydim? Bu aşkın ızdırabından, yanımda oturan adamın ızdırabından çoktan geçmemiş miydim? Senelerdir bambaşka bir hayatın içinde, mutlu bir kadınken şimdi yüreğimin eski defterleri açması gücüme gidiyordu. Kendimi güçsüz, küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum.

Dikkatimi, Miraç'ın arabayı büyük bir otoparka park edip durdurması dağıttı. Onsuz geçirecek bir beş dakikaya ihtiyacım vardı, kendimi toparlayacaktım. Bu yüzden, "Tuvalete gitmem lazım," dedim.

"Tamam," dedi içimde neler olup bittiğini bilmeden. "Geldik zaten. Tuvaletler şu arkadaydı."

Arabadan yüz ifademi bozmamaya özen göstererek indim ve büyük plaj çantamı yanıma aldım. Antik kentin sonunda Olimpos'un sahili vardı ve burada yüzmek için sabırsızlanıyordum. En nihayetinde içinde yüzdüğümüz koca bir denizin

kendisiydi ama her sahil, her koy farklı hissettiriyordu. Bir insanın farklı yönlerini tanımak gibi hissettiriyordu.

Çakıl taşlarıyla dolu yoldan ilerleyip Miraç'ın gösterdiği tuvalete girdim. Beni kapıda bekleyeceğini söyledi ama arkamı dönüp cevap vermedim. Bunun yerine tuvalete girdim, çantamı kapının arkasındaki askılığa astım ve gözümde biriken yaşları, onlar düşmeden silmeye çalıştım. Beyaz tenli olduğum için ağlamaya başlarsam hemen kızaracağımı biliyordum. Bu yüzden birkaç derin nefes aldım ve kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ayrılığın hüznünün ve ona kızdığım kısmını geçtikten sonra, içimi Miraç'ın mutlu oluşuyla yatıştırmıştım hep. Ben Ankara'ya gitmek için ayrıldığımda yarım bir ilişki yaşıyorduk, sürekli seyahat etmek istiyor ama edemiyorduk, telefonda konuşsak yetersiz geliyordu, konuşmasak daha kötü oluyorduk. Benim kadar onun da zorlandığını biliyordum, son zamanlarda hepten mutsuz görünüyordu. Ama ayrılığımız beni üzdüğü kadar rahatlatmıştı da çünkü bana bıraksaydı ondan asla vazgeçemezdim, belki İstanbul'a bile dönerdim ama onu bırakamazdım. O ise kendini bu yarım ilişkiden kolayca çekip koparabilmişti. *Mutlu olmalıydı*. Hayatında yeni biri olacaktı, beni bir külfet gibi sırtında hissetmek zorunda olmayacaktı. Zihnimde Miraç, orada bir yerde mutluydu. Görmediğim, bilmediğim güvenli bir dünyada huzurluydu. Böyle değildi, böyle yarım değildi, böyle eksik değildi, böyle yalnız değildi.

O, koca bir denizdi, tüm kıyılarında yüzdüğümü zannettiğim koca bir okyanus. Oysa yanılmıştım. Tatmadığım ne çok koyu ne çok sahili vardı, terk edilmiş ne çok kıyısı.

Bir yanımla onu şefkatle kucaklamak istiyordu, bir annenin şefkatinden tut da bir sevgilinin şefkatine kadar tüm şefkatlerle sarıp sarmalamak istiyordum onu. Diğer yanımla ona hâlâ düşmandı, bu yalnızlığının sebebi kendisiydi, bunu ona ben

yapmamıştım. Bunu kendisi yapmıştı. Elleriyle inşa etmişti, üstelik beni de mahvederek yapmıştı bunu.

Öfkemin beni yeniden ele geçirdiğini hissettim. Ona acımayacaktım. Yaşadıkları, kendi tercihlerinin sonucuydu. Üstelik tercihlerini, beni mahvedeceğini bilerek yapmıştı. Belki de beni hiç sevmemişti, bilmiyordum. Sevgisi, aşkı hiç var olmamış bir şey gibi hissettirmeye başlıyordu artık. Hatta lisede tanıdığım o oğlan çocuğu, hiç var olmamış biri gibi hissettiriyordu.

Bana gülen yüzü, gözümün önünden gitmiyordu. O ilk kez çarpıştığımız kafede bana uzun uzun, yumuşacık bakan kahverengi gözleri. Derslerde göz göze geldiğimizde, ben utangaç bir tavırla ona bakarken onun öyle cesurca, hiç sakınmadığı gülüşünü ortaya seriş. Kantine inmeden önce yanıma mutlaka uğraması, hiçbir şey istemediğimi söylesem de mutlaka bana ufak bir şeyler getirişi. Bahçede, sıcak güneşin altında arkadaşlarıyla yürürken gülümsemesi, yanıma gelip gülümsemesi, bana sarılmak üzereyken gülümsemesi, güzel bir şey söylemeden hemen önce gülümsemesi. Gülümsemesi.

O gülüşü gözümün önünden gitmiyordu.

Artık öyle gülümsemedi. Gülüşü bile farklı olan bu yabancıyı kim böyle değiştirmişti? Gözlerindeki nahif ifadeyi kim çalıp götürmüştü?

Birkaç derin nefes alarak düşüncelerimi bastırmaya çalıştım. Kendimi böyle geçmiş günlerin anısına hapsederek bu karmaşanın içinden çıkamazdım. Gerçeklere ve şimdije odaklanmak zorundaydım. *Ben İrem Ardiç. Harika giden bir ilişkim var. O kadar iyi gidiyor ki, muhtemelen evleneceğiz. Ama evlenmeyelim diye kaçtım ben. Kısa süreliğine tabii. Döneceğim ve evleneceğiz. Ama o zamana dek, bir zamanlar canımı yakan bu iyi kalpli çocuktan intikam almak kötü bir fikir değil.*

Hayır. İyi kalpli değil. Onu çıkar.

Öfkemin vücudumu ele geçirip beni güçlendirmesine izin verdim ve plaj çantamı bir kez daha koluma astıktan sonra aynada kendime göz attım. Yüzüm kızarmamıştı, bu iyi haberdi. Ağlamadığım için yüzüm gayet iyi görünüyordu, Miraç en fazla kabız olduğumu düşünecekti yani. *Harika.*

Onu, doğduğuna pişman edecektim. Beni terk ettiği için öyle pişman olacaktı ki kapımda yatacaktı. İçimdeki bu ateşi söndürmenin başka bir yolunu göremiyordum maalesef. *Şansına küs, Miraç...*

Kapıda elinde telefonuyla bekliyordu. Ben çıkınca başını direkt kaldırdı ve gözleri gözlerimle buluştu. Neşeyle gülümsedim. Ona öyle uzaktan, sakince birkaç saniye gülümsedikten sonra birkaç adımda yanına vardım. “Nereden geçiyoruz?”

Kaşları çatıldı. “İyi misin?”

Boğazımı temizledim. Ne demek istediğini anlamamışım gibi kaşlarımı çattım. “Tabii. Yani biraz karnım ağrıyordu da...”

Kaşları daha da çatıldı ve gözleri şüpheli bir ifadeyle kısıldı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan başını hafifçe yan yatırdı. “Onu demek istemedim. Gözlerin...”

Ama cümlesini tamamlamadı. Bana şüpheli bakışlarla bakmaya devam etti, ben de ona inat gözümü bile kırpmadan bakmaya devam ettim. Sonunda başını iki yana salladı ve “Neyse,” dedi. “İyiysen sorun yok.”

Miraç bir adım geri çekilene dek, o kadar yakın durduğumuzu fark etmemiştim bile. Onun öyle tek adımda ve aniden uzaklaşması tutunduğum bir dalın kırılması gibi hissettirdi. Bana hiç dokunmamış olmasına rağmen yokluğu ve uzaklaşması can yakıcıydı.

Kendime gelmek zorundaydım.

Sırtımı dikleştirip peşinden yürümeye başladım. “Burası,” derken bir yandan hızıma ayak uydurarak yürüyordu. “Efes gibi

büyük antik kentler kadar geniş olmasa da bence kendi içinde bir güzelliği var. Ama tabii en güzel yanı, sahili. Bir de Yanartaş var ama oraya sonra gideceğiz.”

Yanartaş'ın ne olduğunu bilmiyordum ama şimdilik yalnızca yüzmek istiyordum. Hava çok sıcaktı ve güneş insanın canını yakacak derecede parlıyordu. Gözlüğümü gözlerime indirip Miraç'ın arkasından müze kartımı okuttum ve gişelerden geçtik.

Miraç, bir rehber edasıyla ellerini ceplerine yerleştirdikten sonra etrafı incelemem için benim hızıma ayak uydurarak, “Burası eskiden çok fazla korsan saldırısına maruz kalmış,” diye anlatmaya başladı. “Dönemin çok ünlü bir korsanı, uzun bir süre gemilerini burada saklamış hatta.”

Dudaklarımı büzerek ona döndüm. “Belki de dönemin prensesiyle çok tutkulu bir aşk yaşamışlardır.”

Miraç, teorime yorum yapmak yerine, “Kent birçok kez boşaltılmış,” diye devam etti. “Korsanlar yüzünden yani.”

“Bahtsız bir yer,” diye mırıldanırken yürümeye devam ettim.

“Denizi çok savunmasız. Başka yerler gibi saklı bir koyda ya da güvenilir bir limanda değil. Saldırıya açık bir yer. Şimdi belki ama sürekli savaşların olduğu bir dönemde yaşamak için ideal bir yer olduğunu söyleyemem.”

Anlattıklarından etkilenerek etrafı incelemeye devam ettim ama bakılacak çok bir şey yoktu. Eskiden burada bir yaşam olduğunu gösteren birkaç yığıntı vardı ama yaşamın çoğu ibaresi artık yoktu. Yapılar korunamamıştı, her şey bir yıkıntıdan ibaretti.

Kısa bir yolun ardından kente dair emareler son buluyor, deniz görünüyordu. Denize varmadan hemen önce, iki küçük tepenin arasındaki gölde ördek ve kazlar yüzüyordu. Bir kurbağanın vırakladığını duyuyordum ama kendisini göremiyordum.

Bizimkilere göndermek için etrafın ve kendimin birkaç fotoğrafını çekerken Miraç'ın beni izlediğinin farkındaydım ama ona bakmamaya kararlıyım. Gözlerinde boş ya da anlamsız bir ifade görürsem yıkıcı olurdu, eskiden beni böyle anlarda izlediği gibi hayranlıkla izlemiyorduysa bunu hazmetmekte zorlanırdım. Ama gözlerinde hayranlık varsa bu, daha bile güç olurdu. Amacımın bu olduğunu biliyordum ama ona hâlâ şefkat duyan yanımı tamamen bastırabildiğimi de söyleyemezdim.

“İstersen seni ben çekeyim,” dedi. Aklımı okumuş gibi, “Destan’a atarsın,” dedi. Beni bu kadar iyi tanıyor olması, içimde bir yerleri titretti.

Gözlerine bakmamaya özen göstererek telefonu ona uzattım ve gölün önünde durarak poz verdim. Arkamda antik kent, kazılar ve göl ile güzel bir manzaranın önündeydim. Destan'ın ve abimlerin mutlu olduğuma inanmaları için kadraya genişçe gülümsedim.

Poz vermeyi bıraktığım esnada Miraç'a doğru yürüyecektim ama hiç beklemediğim bir şey yaptı. Telefonu hızlıca çevirdi, bana doğru iki adım geri geldi ve ön kameranın ikimizi de fotoğrafa aldığı bir şekilde durdu. Ben, arkasında şaşkınlıkla ona bakarken o, gülümsedi ve fotoğraf çekme tuşuna bastı. Bunu fark edince öfkelenen yüzümü önemsemedi ve peş peşe birçok fotoğraf çekerken gülüşü iyice genişledi.

Ona ve bu tatlı âna yenilerek güldüm ve “Dursana!” dedim. Rüzgârda dağılan saçlarımı düzelttim, ona doğru bir adım da ben attım ve sol omzunun arkasından görünebilmek için sola doğru hafifçe eğildim. Bu, onun daha da geniş gülümsemesine sebep oldu ve böylece fotoğrafımızı çekti. Arkamızda Olympos manzarası, hafifçe uzamış dalgalı kahverengi saçları ve güneşte olduğundan daha açık renk görünen kahverengi gözleriyle bir çocuk neşesiyle gülen Miraç ve hemen yanında, bir duvarın kenarından *ce-e!* yapar gibi omzunun kenarından başını çıkarmış

olan ben; savrulan kızıl saçlar, neşeli çilli bir yüz ve parlak yeşil gözler.

Böyle bir fotoğrafımız hiç olmamıştı, şimdi var oluşuyla neşelenmemek elde değildi.

Telefonumu elinden alıp çantama attım neşeyle gülerken. “Hadi,” dedim bir yandan hızlı adımlarla sahilin denize yakın kısımlarına koşar adım ilerlerken. “Yüzelim artık!”

Eşyaları kumsala bıraktım ve içimde zaten bikinim olduğu için elbisemi başımın üzerinden çıkardım. Sıcacık hava içimde suya girip hemen serinleme isteği uyandırdığından, arkama bile bakmadan suya koştum.

Denize hep böyle girerdim, insanların kıyıda suyun sıcaklığına alışmak için beklemesi bana hep saçma gelirdi. Ne kadar beklerseniz bekleyin, suya girdiğiniz ilk birkaç dakika üşümekten kaçamazdınız çünkü. O dakikaları hızlıca, bir yara bandını çeker gibi tek seferde geçmek ve suya bir an önce alışmak varken kıyıda, yalnızca bacakların suyun içinde öylece beklemek saçmaydı.

Bu yüzden hep yaptığım gibi koşar adım suyun içine ilerledim, denizin dalgaları bacaklarımı sardığında durmadım. Ya da dizime geldiğinde. Kollarımı kaldırarak ileri doğru dalmaya hazırlanırken Miraç’ın hemen arkamdan geldiğinden tamamen habersizdim.

Beni kaldırdı, sudan tamamen kurtardı ve kendisi ilerlemeye devam etti. *Kucağındaydım. Lanet olsun, kucağındaydım!*

Sırtım göğsündeydi, refleksle bacaklarımı kendime çektiğim için yalnızca parmak uçlarım suya değiyordu. Ben küçük bir çığlık atarken o, derinlere yürümeye devam ediyordu. Su neredeyse onun beline, benim popoma gelmişti. “Miraç! Bırak beni!”

Kahkahalarla gülüyordu, kahkahası kulağımın hemen dibindeydi.

Ne yapacağını biliyordum. Suyu kendi rızamla dalmak başkaydı, henüz hiç girmemişken birinin beni içine atması başkaydı. Donacaktım! Bu yüzden, “Miraç!” diye yalvarmaya devam ediyordum. “Bırak beni! Sakın! Bak sakın diyorum!”

Kahkahaları son bulmadı ve su, kucağında olmama rağmen benim bile belime ulaşmıştı yükseldiğinde beni hiç acımadan suyun içine bıraktı.

Gölmek istiyordum ama suyun içinde bu, pek de mümkün olmuyordu. Hemen yüzeye çıkmak yerine nefesimi tuttum ve suyun dibinden ilerleyerek Miraç’ın bacağına tutup çektim. Dengesi bozuldu ve tıpkı benim gibi, suyun dibini boyladı.

Suyun yüzeyine çıktığımda kahkahalarla gülen bu kez bendim. Kafamı geriye yatırıp saçlarımın düz bir hâlde sırtıma dökülmesini sağladıktan sonra onun genişçe gülen yüzüyle karşılaştım. Sudan çıkmış, yalandan öfkeli gözlerle bana bakıyordu. “Tam bir hainsin!”

Omuz silkerken göğsünden damlayan suları takip etmemek için kendimi zor tutarak gözlerine bakmaya devam ettim. “Ben mi? Sen başlattın!”

Birkaç saniye bakiştık ve gülüştük. Güneşe dönük olan o olduğu için, göz bebekleri yine o hoş, neredeyse elaya dönen açık kahverengiydi. Elini ısladığı için dalgaları gevşemiş olan saçlarından geçirdi ve çenesiyle denizi işaret etti. “Tamam, tamam,” dedi. “Söz, bir daha bulaşmayacağım. Yüz hadi.”

Ona güvenerek başımı salladım ve ileri doğru atıldım. Birkaç kulaç sonra peşimdeydi. Benim tüm gücümle kulaç atarak katettiğim mesafeleri o rahatlıkla, kurbağalama yüzerek geliyordu. “Kulaçlarını çok dar atıyorsun. Dirseklerini kırıp biraz daha geriden almalısın.”

Sinirlerim bozulunca derin bir nefes aldım ve suya daldım. Ama o da benimle birlikte daldı. Genişçe gülerek suyun dibinde

elini başıma uzattı ve biraz daha eğmemi sağladı. Sanırım, başımı dik tuttuğumu söylemeye çalışıyordu.

Nefesimin zorlandığını hissederek suyun yüzeyine çıktım. Hâlâ ayaklarımın yere değdiği derinlikteydik, bu yüzden rahatça dikildim ve ellerimi belime yerleştirdim. Ama sadece başım suyun üstünde kaldığı için onun bunu görebildiğinden şüpheliydim. “Rahat verecek misin?”

Gözlerimin içine neşeyle bakarken tatlılıkla güldü. “Tamam, tamam,” dedi. “Ben biraz yüzüp çıkıyorum. Deniz senin olsun.”

Söylediği gibi yaptı ve kıyıya paralel yüzmek yerine ileri doğru atılarak açıldı. Bu sefer de kelebekleme yüzmeyi tercih ettiği için sudan her çıktığında geriye doğru çektiği kolları sayesinde sırt kasları belirginleşiyor, ortaya izlemeye değer bir görüntü çıkıyordu.

İçimde, bunu şov olsun diye yaptığına dair kuvvetli bir his vardı. Bir zamanlar gösterişi ve şovu hiç sevmeyen biri olması bir yanaydı çünkü ben bu adam hakkında ne biliyordum ki? O benim hakkımda ne biliyordu? Yüzmek yerine kollarımı bağladım ve açılmaya devam eden bu yabancıyı izledim.

Hoş biriydi. Bu yabancı.

Sonunda, oldukça uzaklaştıktan sonra durdu ve bana dönerek bu kez kulaç atarak yüzmeye başladı. Başını her çevirişinde ileri attığı kolundan ve savrulan saçlarından etrafa sıçrayan damlaları, yüzündeki katı ifadeyi ve belirginleşen *biceps* ve *triceps*lerini düşünmemeye çalıştım. Üstelik bana doğru yaklaştığını ve harekete geçmem gerektiğini, onu izlemem gerektiğini biliyordum ama kıpırdayamıyordum.

Nitekim yanıma ulaştığında çevik bir hareketle ters döndü ve suyun üstüne uzanarak bana göz kırptı. “Manzaran iyi herhâlde.”

Cevap vermeme fırsat vermeden tekrar döndü ve kulaç atarak birkaç saniye içinde kıyıya ulaştı.

Suyun içinden çıkıp sığ kısmı yürüyerek geçerken, onu izlemekten hiç utanmadım. Elini saçlarından geçirdi, sırtından ve kollarından damlayan damlalar denize geri kavuşurken onu izlediğimi biliyor olmalıydı. Sırtını dikleştirdi ve arkasına bir kere daha bakmadan eşyalarımızın olduğu yere dek yürüdü.

Benden tarafa dönmek üzereyken kendime geldim ve bu kez yakalanmamak için suyun dibine daldım. Dalmayı severdim ama bu tatile gelirken deniz gözlüğümü getirmeyi hiç düşünmediğim için, normalde olduğu kadar keyif vermiyordu. Zaten şu anda amacım bu olmadığı için nefesim yettiği kadar ilerleyerek uzun zamandır yüzüyormuşum da onu başından sonuna kadar izlememişim gibi bir izlenim verebilmek için suyun yüzüne tamamen alakasız bir yerden çıktım ve bir kez daha ondan yana bakmamaya özen göstererek nefesimi toparlarken saçlarımı geri attım.

O da izlemekte serbestti en nihayetinde.

Sonrasında ne kadar yüzdüm, bilmiyordum ama vücudum daha fazla yüzemeyecek kadar yorulana dek kendimi zorladım. Kollarım ağrımaya ve karnım acıkmaya başladığında, kulaç atmaktan vazgeçip sahile ilerledim.

Miraç söylediği gibi sahildeydi, örtünün üzerine uzanmış, gözlerini kapatmıştı. Kendi havlumu üzerime alırken sesimi duyup gözlerini açmasını bekledim ama hiç hareketlenmedi. Uyuyor olmalıydı.

Güneşin altında uyursak çok yanacağımızı biliyordum ama bana da bir yorgunluk çöktüğünün farkındaydım. Bu yüzden yarım saat sonraya alarm kurdum ve araya biraz mesafe koyarak Miraç'ın hemen yanına uzandım. Şapkamı yüzüme örttükten sonra gözlerimi kapattım ve kısa bir süre de olsa uykuya dalmayı bekledim.

Gözlerimi yeniden araladığımda alarm çalıyordu. Uyumadan hemen önce yüzüstü dönmüş, kollarımı başımın altına yas-tık hâline getirmiştım. Saçlarımın üzerine bıraktığım şapkam, gözlerime gölge yapıyordu. Etraftan insanların sesleri kulağıma doluyordu.

Sorun bunlar değildi.

Sorun, bana doğru yan dönmüş olan Miraç'tı. Gözlerini gözlerime dikmiş, beni izliyordu. Gözlerinden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Tek bildiğim, gözünü bile kırpmadan, cam gibi gözlerle bana baktığıydı. Uyandığımı görünce gözlerini kaçırmadı, şaşırmadı, ufacık bir tepki bile vermedi. Sadece izlemeye devam etti.

Onun sessizliğini, tepkisizliğini bozmaya içim el vermedi. Tıpkı onun gibi hareket etmeden, gözlerine bakmaya devam ettim.

Kısa bir birlikteliğimiz olmuştu ve her şeyden önce, yalnızca on sekiz yaşındaydık. Bir kez bile gerçekten öpüşmemiş, tatillere çıkmamış, arkadaşlarımızın düğünlerine katılıp dans etmemiş-tik. Bir gelecek planlamamıştık bile, yalnızca birlikteydik, yan yanaydık, birbirimize iyi geliyorduk. Sonra hayat devam etmişti ve hak ettiklerimizi yapamadan önce başka şehirlere savrulmuş-tuk. Aramıza giren yalnızca dört yüz elli kilometreydi ama bana bir dünya gibi hissettirmişti, bir türlü aşamadığım bir uçurum gibiydi.

Ankara'ya gitmemiş olsaydım şimdi hayatlarımız farklı olur muydu?

Öte yandan, engelleri aşamayan aşka gerçek aşk denebilir miydi? Hepimiz, kitaplarda aşkın nasıl da tüm engelleri aştığından bahsetmiyor muyduk?

"Her Yerde Kar Var diye bir şarkı var," diye mırıldandım, ne-redeyse fısıltı hâlinde bir sesle.

Başını iki yana salladı.

Buruk bir şekilde gülümsedim. Başımı kaldırmadan, yalnızca elimi oynatarak telefonumu aldım ve şarkıyı açıp aramıza koydum.

Miraç telefonuma bakmadı, aniden bir şarkıdan bahsediyor olmamı umursamadı ve gözlerime bakmaya devam etti. Şarkının sözleri aramızı doldururken, buruk tebessümümü yüzümden silip atamadım.

*"Her yerde kar var, kalbim serin bu gece
Her yerde kar var, kalbim senin bu gece
Belki gelirsin sen, bakarken pencereden
Gözler yalnız özler, karda senden izler
Yürümek karda zordur, gelirsen bak aşk budur
Dönsen köşeden şöyle, şarkı söylerim böyle"*

Her dinlediğimde ağladığım bir şarkıydı, kendimi tutamazdım. İlk kez, Miraç'la ayrıldığımız günün akşamı takside giderken radyoda çalmıştı ve tüm gün kendimi tutmama rağmen bu şarkıda hüngür hüngür ağlamıştım.

Nilüfer şarkının şiir kısmını söylerken gözlerimin dolduğunu hissetsem de önemsemedim.

*"Gözyaşım dur, düşme. Gelmeyecek, düşünme
Kes ağlamayı artık, bak oldu bana yazık
Karda zordur yürümek, anladım gelmeyecek
Dünya oldu bana dar, neden yağdın söyle kar..."*

Şarkının enstrümantal kısmı girince, "Suçlu hiçbir zaman kar değildi," diye fısıldadım, kederini süpürüp atamadığım bir sesle. "Çünkü biliyorsun, şarkının en başında söylüyor..."

Ne söylediğimi anlamak için açıklamama ihtiyacı yoktu. Okuma ve yorumlama konusunda en az benim kadar iyiydi hep. "Gelirsene bak aşk budur..." diyerek sözlerimi tamamladı.

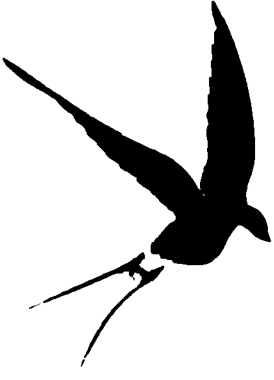
Şarkı susunca incecik bir nefes çektim içime. “Artık sana kızmıyorum. O günler çok geride kaldı. Küçüktük, toyduk, ne yapacağımızı bilemiyorduk. Olduramadık ama her şeye rağmen oldurabilseydik... aşk sanırım öyle bir şey olurdu.”

Hiçbir şey söylemedi, bana bakışı bir saniye için bile titremedi. Garip bir robot gibi, söylediklerimi hiç duymamış gibi bana bakmaya devam etti. Bir suyu bardaktan hiç durmadan yudumlar gibi, gözlerimi içer gibi. Bu ânı kırmak için doğruldum ve ona kırgın gözlerle baktım. “Bu yüzden bana öyle bakma, Miraç,” dedim kırgın bir sesle. “O günler geride kaldı.”

Cevap vermesine müsaade etmeden ayaklandım ve ona arkamı dönerek kurumuş olan bikinimin üstüne elbisemi geçirdim. Eşyalarımı çantama bir kez daha doldururken, “Ee,” diye mırıldandım yapay ama neşeli bir sesle. “Şimdi nereye gidiyoruz?”

Arkamda kısa bir süre sessizlik hissettim. Kıpırdamadı, harekete geçmedi, bana cevap vermedi. Ancak ben çantamı toplamayı bitirdikten sonra ayaklandığını hissettim. “Seni Yanartaş’a götüreceğim,” dedi. “Bayılacaksın.”

Ondan önce toparlanmış olmama rağmen, eşyalarını bir cırpıda toparlayıp önümden yürümeye başlamadan önce söylediği son şey, şu oldu: “Kim bilir, belki bazı sorularına cevap bile bulabilirsin.”

Aramızdaki havanın gerilmemesi imkânsızdı. Ne demek istediğini bilmiyordum ama onun, ne demek istediğimi anladığını umuyordum. Arkadaş olmaya çalışmak, vakit geçirmek, bunun belki yaralarımızı sarmasını ummak başkaydı. Ama bana öyle bakmaya hakkı var mıydı? Bana öyle bakarsa hızlanan kalbimi ve ona akan içimi ben alıp nereye sığdırabilirdim?

Arabayla dar orman yoluna çıktığında bu sessizliğe katlanamıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Neyden cesaret aldığını bilmiyordum ama aniden, oldukça sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi sıradan bir sesle, “Emir’le nasıl tanıştınız?” diye sordu.

Canını yakmak istiyordum, onu pişman etmek istiyordum, bu doğruydı. Ama daha az önce yaşadıklarımızı atlatamadan böyle üstüme gelmesi sinirlerimi bozuyordu. Üstelik, kendi kaşınıyordu.

Acı verici bir cevabı olacağını biliyor olmalıydı.

Ya da belki de benimle ilgili şeyler canını hiç yakmıyordu.

“Bir doğum günü partisinde...” diye özetledim. “İkimiz de partiden derhâl çıkmak istiyorduk. Onu oradan çıkarmam için bana rüşvet teklif etti.”

Kaşları çatıldı. “Rüşvet mi?”

“Evet. Kahve rüşveti.”

Miraç'ın gülüşü keyifsizdi. "Akıllı herifmiş."

"Evet," dedim, tıpkı onun gibi keyifsiz bir sesle. Gözüm yanından hızla geçtiğimiz ağaçlardaydı. "Öyledir. Hayatımda onun kadar akıllı birini tanımadım. Galatasaray Üniversitesini birincilikle bitirdi. Dört dil biliyor. Neye elini atsa başarıyor, neye dokunsa en iyi işi o çıkarıyor. Garip biri."

Söylediklerim abartı değildi, ben de abartı olmasını istedim. Beşi çok satanlara girmiş olan kitaba, kendi üniversitemin üçüncülüğüne, oynadığım sayısız oyuna ve sayısız okuruma rağmen bazen ben bile onun yanında kendimi başarısız biri gibi hissediyordum.

"İyi biri mi?" diye sordu. Basit bir soruydu belki ama ne demek istediğini anlıyordum. Başarı, her zaman iyi insanların elde ettiği bir sonuç değildi. Üstelik, sanki Emir iyi değil de kötü biri olsa, her şey yerine oturacaktı. Yani en azından bir kusuru ol-
saydı.

Ama düşünemediğim hiçbir şeyi yoktu.

"Fazla iyi biri," dedim bundan hoşnut olmadığımı belli eden bir ses tonuyla. "Ben bencil biriyim, biliyorsun. O kadar iyi olması hoşuma gitmiyor."

Miraç ağzının içinde bir şeyler homurdandı ama ne dediğini anlamadım. "Efendim?" diye sordum bu yüzden.

"Sen iyi birisin," dedi. Dudaklarımı kurnaz bir gülüş sardı.

"Sen öyle sanıyorsun çünkü sevgilimdin. Tabii ki iyi biri olduğumu düşüneceksin. Nefret ettiğim insanlar listesinde değildin."

Ne söylediğimi, ancak söyledikten sonra fark ettim. Miraç'ın tepkisizliğinden, onun da aynı şeyi düşündüğünü anladıysam da söylediğimi geri alamazdım. Üstelik bu bir yalan değildi. En nihayetinde ondan nefret etmiyor olsam da yanında olmaktan hoşnut olduğumu da söyleyemezdim.

Yolun kalanında daha fazla konuşmadık. Yanartaş'a varana dek gittiğimiz yol boyunca dar ve orman içinde yerlerden geçtik. Tam da istediğim gibi, kendi gerçekliğimden uzakta hissediyordum, öyle uzakta ki kendi gerçekliğim hiç var olmamış gibiydi. Emir, hiç hayatıma girmemiş gibiydi. Konuşup da büyüüyü bozmadığımız anlarda Miraç, hiç gitmemiş gibiydi.

Sonunda, *Yanartaş* yazan bir tabelayı takip ederek dar bir yola dönerken huysuz bir ses çıkardım. Daha fazla dayanamayacaktım. Bu adam hiç acıkmıyor muydu? En son hafif bir kahvaltı etmiştik ve sonrasında hiçbir şey yememiştik. Açlıktan ölecek gibiydim.

"Miraç," dedim sert ama gergin bir sesle. "Sana bir şey söyleyeceğim."

Böyle söyleyince arabayı yavaşlatarak bana döndü. "İyi misin?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Değilim! Acıktım! Sen nasıl acıkmadın?"

Yemek yememiz gerektiğini yeni hatırlamış gibi bana baka kaldı. Sanki onun böyle bir ihtiyacı yoktu da ben ona, biz insanların ara ara yemek yememiz gerektiğini hatırlatmıştım.

Onun bakakalmasına karşılık ne yapacağımı bilemeyerek güldüm. "Neden öyle bakıyorsun? Sen yemek yemiyor musun?"

Bu söylediğime gerçeklik payı varmış gibi keyifsiz bir sesle güldü. Sonu görünmeyen, solarak kaybolan bir gülüştü bu. "Genellikle yemek yemeyi unutuyorum."

Benim tanıdığım Miraç, yemek yemeye bayılırdı. Biz Ekin'le bir pizzayı bölüşürken ona büyük bir tane söylememiz gerektiğini bilirdik. Okulda, yemekhanedeki teyze onu sevdiği için porsiyonlarını bol bol koyardı çünkü yemeğe âşık olduğunu bilirdi. Ve bayılmak derken, mevzu sadece porsiyonlarının büyüklüğü değildi. Değişik şeyler denemeye bayılırdı, İstanbul'daki

en iyi tatlıcıları, kebabçıları, dönercileri bilirdi. *Buranın suflesi iyidir. Buraya geldin mi kadayıfın tadına bakman gerek! Bir gün Sami Usta'da döner yiyelim, onun gibi yaparı hâlâ görmedim!*

“Sen mi?” diye dillendirdim şaşkınlığımı. “Sen bayılırsın yemek yemeye!”

Bana yandan, alaycı bir bakış attı. “Ben mi? Bayılırdım. Artık ölmek için yemeğe ihtiyacım olduğunu düşünerek akşamları bir şeyler atıştırıyorum.”

Boş bulunarak, “Neden?” diye sordum. “Yani, nasıl oldu bu?”

Yol akıp giderken bir süre konuşmadı. Bu esnada istikameti değiştirdiğini ve az önce gittiğimiz yönün tersine gittiğimizi fark ettim. Yanartaş neydi, bilmiyordum ama belli ki yakınlarında atıştıracak bir şeyler yoktu.

“Babam rahatsızlandıktan sonra normal yemek yiyememeye başladı,” diye, dakikalar sonra açıklamaya başladı. Aradan öyle uzun zaman geçmişti ki bir an neyden bahsettiğini bile algılayamadım. O ise gözlerini yoldan ayırmadan, duygusuz bir sesle devam etti: “Midesine giden bir tüple ve mamalarla beslenmesi gerekiyordu. O dönemde yemekten tiksindim. Uzun süre ağzıma su dışında bir şey koyamadım. Midem bulanmadan yemek yiyemediğimden eskisi gibi olmadı. Sevemedim yani. Zorunluluktan yiyorum. Arabaya benzin almak gibi, yapmam gereken bir şey olduğu için.”

Aniden sustu ve onun susmasıyla sanki basit sesler daha da duyulur oldu. Arabanın sesi. Rüzgârın hışırtısı. Yutkunma sesim. Korkunç bir şeydi bu söylediği ama bunları böyle düz bir ses tonuyla söyleyişi, her şeyi daha da korkunç bir hâle getiriyordu.

Cevap veremedim. Etrafımda ciddi kayıplar yaşayan birçok insan olsa ve ben kayıpla yaşayan birçok karakterin öyküsünü yazsam da bu, anlayabileceğim bir şey değildi. Bir babanın, bir

anneninin kaybını anlayamazdım. Mutlu bir ailenin içinde sevgiyle büyümüş, o ailenin sevgisi yetmemiş gibi bir de daha büyük bir ailenin içine, *Çimen*'e doğmuştum. Hayatımda gerçekten yeri olan kimseyi kaybetmemiştim. Anlıyorum demek yalan olurdu.

Destan bir keresinde böyle söylemişti. *Ömür* ve *Mert*'in, *Can*'ı zorla dışarı çıkardığı bir akşamda ona, *Can*'ı nasıl anladığını sormuştum. Ben anlayamıyordum. Hissettiği hüznün büyüklüğünü anlamak imkânsızdı. Bazen, özellikle de yağmurlu alaca karanlıklarda, dalıp gittiği boşluklarda gözünün önünde neyin canlandığını anlamak imkânsızdı.

"Anlamıyorum," demişti Destan. *"Anlamıyorum, hiçbir zaman da anladığımı söylemedim ona. Yanında olmak, anlamak değildir bazen. Bazen anlamazsın ama yine de oradasındır. Buradayım. Artık kaçmıyorum, arkamı dönmüyorum, aramıza duvarlar çekmıyorum. Onu anlamıyorum ama önemli olan da bu değil zaten."*

Ne demek istediğini anlamamıştım ama şimdi anlıyordum. *Miraç*'ı anlamam imkânsızdı. Acıkmamasını, çok sevdiği bir şeyi geçmişe öyle kolayca gömebilmesini, en önemlisi de bir babanın kaybını anlamam imkânsızdı.

Ama buradaydım. En azından şimdi, şu anda buradaydım. Yarın olamayabilirdim ama önemli olan bu değildi.

Şimdi buradaydım. Şimdi yanındaydım.

"Şimdi nereye gidiyoruz peki?" diye sordum, söylediklerine doğrudan bir yanıt vermek yerine.

"Yakınlarda bir gözlemeci abla var. Ona gidiyoruz."

Sessiz geçen on dakikanın ardından gözlemecideydik. Yol kenarında, derme çatma bir yerdi gördüğüm. İçeride birkaç tane yer sofrası vardı ve oturacak normal masa yoktu. Gözlemeci abla diye bahsettiği kişi olduğunu tahmin ettiğim, ellili yaşlarının

ortasında görünen bir teyzeydi. Başında koyu yeşil bir yazmayla, yufkaları açtığı tezgâhın başında oturuyordu.

Dükkâna girdiğimizi duyunca başını kaldırıp önce bana, sonra Miraç'a baktı ve Miraç'ı gördüğü anda yüzü aydınlandı. "Karaoğlan gelmiş ya!"

Kara mı? Miraç, gördüğüm en beyaz tenli insanlardan biriydi ama sanırım Antalya insanı için saçlarının koyu renk olması bile kara olmaya yetiyordu.

İçimdeki gülme hissini bastıramadım, bu da hanımefendinin dikkatinden kaçmadı. "Bu yanındaki Kızıl neye gülüyor? Komik bir şey mi var ki?"

Samimiyetine güvenerek ona, doğruyu söylemeye karar verdim. "Uzun zamandır tanıdığım birine farklı bir isimle seslenmesi hoşuma gitti teyze!"

Cevabım hoşuna gitmiş olacak ki o da kendi kendine güldü. Arkadaki masalardan birini gösterdi. "Her zamanki masana geçin evladım, dükkân bomboş zaten. Aşağılarda bir yere Ayşe diye biri dükkân açmış! Peh! Bize uğrayan yok artık..."

Miraç arkadaki masalardan birine yürürken bana doğru, "Yerde oturmak sorun olur mu?" diye fısıldadı.

Ona *aşk olsun* dercesine baktım. "Birkaç yıldır tatil belde-sinde yaşıyorsun diye bana şehir bebesi muamelesi çekmene gerek var mı?"

Ondan önce yere oturup bağdaş kurdum ve masanın üstündeki tek sayfalık menüyü elime aldım. Basitti. *Peynirli gözleme, ıspanaklı gözleme, patatesli gözleme, domatesli gözleme, kıymalı gözleme, kuşbaşıli gözleme, karışık gözleme...*

Erikli gözleme istesem onu bile yapardı bu kadın muhtemelen.

Düşünceli gözlerle elimdeki menüye bakarken Miraç'a, "Ne yiyeceksin?" diye sordum.

O cevap vermeden, teyzenin arkamdan seslendiğini duydum. “O hep patatesli yer evladım. Sen kendininkini seç.”

Ücra bir otoyolun kenarındaki unutulmuş gözlemecideki garip bir teyzenin, eski sevgilim hakkında benim bildiğimden daha fazla şey biliyor olması hoşuma gitmediği için kaşlarımı çatarak gözlerimi menüye diktim. “Ben karışık istiyorum,” dedim buyurgan, huzursuz bir sesle. “Aklına gelen ne varsa, her şeylisinden!”

Bir gülüş duyduğumda, kirpiklerimin altından Miraç’a baktım. Bana sevecen gözlerle bakıyor, hiç utanmadan gülüyordu. Neye sinirlendiğimi bildiğine adım gibi emindim. “Sus!” diye tersledim, foyası ortaya çıkmış küçük bir çocuk gibi huysuz hissederek.

Neyse ki hemen ciddileşti, gülmeyi bıraktı ve bana ciddiyetle baktı. “Gül teyzenin gözlemeleri harikadır. Çok seversin.”

Etrafa göz atarken düşünceli bir sesle, “Demek adı Gül,” diye mırıldandım.

Miraç yanıtlamadı. Ona burayı ne zaman keşfettiğini, Gül teyzenin onu neden tanıdığını sormadım. Hiç yemek yiyemeyişle bir bağlantısı olduğunu düşünüyordum ve bu konuyu tekrar açmak istemiyordum.

“Keşke Ekin de burada olsaydı,” diye mırıldanırken buldum kendimi. Miraç cevap vermeyince ekledim: “Eskiden her şeyi, hep birlikte yapardık.”

“Evet,” derken sesi huysuzdu. “Nefret ederdim bundan.”

Şaşkınlık içimi kaplarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Nasıl yani?”

Yüzünde huysuz bir ifadeyle, çocuk gibi omuz silkti. “Ben değil de o gibiydi sevgilin. Her şeyi birlikte yapıyordunuz. Ben de bana kalan vakitte seninle vakit geçiriyordum.”

“Böyle hissettiğini bana söylemeliydin! Ekin kendini dışlanmış hissetmesin diye uğraşıyordum! Bizden başka arkadaşı yoktu!”

Bir an için gülüşünde, o eski abi edasını gördüm. “Doğru. Sana bayılırdı.”

Bu söylediği, içimdeki neşe baloncuğunu söndürdü. “Ama sanırım asıl bayıldığı sendin. Çünkü biz ayrıldıktan sonra bana bir kere bile yazmadı, bütün mesajlarımı da geçiştirdi. Sanırım onun için yalnızca abisinin sevgilisiydim.”

Miraç dudaklarını araladı, kapattı, tekrar araladı ama konuşmakta zorlanıyormuş gibi nefes vererek arkasına yaslandı. Vazgeçmişti.

Ona ne diyeceğini soracaktım ama o esnada yanımıza gelen Gül teyze, konunun tamamen dağılmasına neden oldu. Benim önüme, içinde *her şey* olması gereken gözleme ve Miraç’ın önüne de patatesli gözleme konmuştu.

Gül teyze yanlarına iki de çay bırakırken huysuzluk edip ayran istediğimi söylememek için dilimi ısırardım. Yaramaz çocuk olmanın sırası değildi. Hem zaten ayran da istemiyordum. Sadece kadına gıcık olmuştum ve sorun çıkarmak istiyordum ama onun bir suçu olmadığını da farkındaydım.

O kadar acıkmıştım ki gözlemeyi yerken gözüm hiçbir şeyi görmedi. Hiç konuşmadan koca bir tabak gözlemeyi hızlıca yerken ara ara etrafa ve Miraç’a baksam da tüm dikkatim yemeğimdeydi. Miraç haklıydı, gözlemenin tadı mükemmeldi. Gül teyze dediğimi yapmış, içine sahiden de her şeyden biraz koymuştu. Patlıcan, patates, kıyma ve kaşar tadı alıyordum. Demek ki sahiden de dükkânda erik de olsaydı, içine erik de koymayı dene-yebilirdi.

Sonunda yemeğim bittiğinde ve beynime biraz olsun şeker gittiğini hissettiğimde etrafı çok daha iyi görüyormuşum gibi

geldi. Güneş de daha güzel parlıyordu sanki. Miraç'a baktım, boş gözlerle yolu izliyordu. Tabağını çoktan bitirmişti.

İçim, beni şaşırtan, bana yabancı bir hisle doldu. *Yemeğini yediği için mutlu oldum.* Daha önce hiç kimseyi bu şekilde önemsediyimi zannetmiyordum, *çok değer verme ya da az değer verme olarak değil*, hayır öyle değil. Miraç'layken de ona hiç böyle dikkat ettiğimi düşünmüyordum, Emir'leyken de. Diğer insanlar için de. Destan'ın hamile oluşu ona bakış açımı değiştirmiyordu örneğin, aniden öğünlerini atlayıp atlamadığını ya da vitaminlerini alıp almadığını merak etmeye başlamıyordum. Hatta Güneş'in, Can'ın, abimin bunu yapıyor oluşu bana garip geliyordu. Destan bir yetişkindi, kendisi için iyi olan şeyleri bilir ve yapardı.

Ama işte burada durmuş, koskoca adam tabağını bitirdiği için mutlu oluyordum.

Kan kaybediyordum. İyileşmek için çıktığım bu yolculukta kapattığımı sandığım tüm yaralarım açılıyordu ve ben kan kaybediyordum.

"Kalkalım mı?" diye sordum aklımı dağıtmak için.

Miraç, daldığı yerden uyandı ve gözlerini bana çevirdi. "Tabii," derken elini cüzdanına attı.

"Yok," diyerek elini tuttum. "Bu benden olsun en azından."

Benimle kavgaya edeceği beklentisiyle ona bakmaya devam ettim ama o, gözlerini temkinli bir şekilde elime çevirdi. Avucunun altında kalan elinden yayılan sıcaklığı ancak o zaman fark ettim ve elim bir tür ateşe değmiş gibi hızla çektim. "O kadar gezdiriyorsun beni," diye açıkladım. "Kendi mekânında para da ödetmiyorsun. Bari..."

Sesim sönüp gitti çünkü onun benimle tartışmayacağını anladım. Tartışmaya devam etmek yerine, kasaya geçmiş olan Gül

teyzenin yanına geçip cüzdanımı çıkardım. Miraç'ın arkamdan geldiğini hissedebiliyordum.

“Bu gözlemelerin sırrı ne, teyzeciğim? Gerçekten çok lezzetli olmuş, eline sağlık...”

Gül teyze, işine güvendiğini belli eden öz güvenli bir tebessüm takındı. “El lezzeti kızım, bir sırrı yok...”

Ona inanmasam da zorlamadım. Tarifle ilgili bir şey olduğuna emindim ama ondan, ilk kez gördüğü bu yabancıya yaptığı yemeğin sırrını söylemesini beklemiyordum zaten.

Dükkândan çıkarken kolumdaki saat beşi gösteriyordu. Gün öyle hızlı akşama yaklaşılmaya başlamıştı ki bunun ürkütücü olduğunu düşünüyordum. Miraç'layken zamanın nasıl geçtiğini anlayamamış olmak canımı sıkıyordu ama bunun, yeni yerler görmemden kaynaklı olduğunu söylüyordum kendime. Elbette, mevzu yeni deneyimler edinmemdi. Durumun Miraç'la hiç de alakası yoktu.

Bahsettiği Yanartaş'a varmamız yarım saati buldu. Yine dağların arasında, yeşillik ama bozuk ve dar bir yolda uzunca bir süre ilerledik. Bu kez yolu sessizce gitmek istemedim ve radyonun düğmesine bastım. Çıkan yabancı şarkının aramızdaki sessizliği doldurmasına izin verdim ve yoldaki gelincikleri izlemeye döndüm.

Çimen'in Saçlarına Gelincikler, diye bir oyunu olduğu için miydi, bilmiyordum ama gelincikleri severdim. Koyu kırmızı bir gelincik tarlasının uzaktan şahane görünmesi bir yana, sadece gelinciklerin asiliği ve başına buyrukluğu bile bir yanaydı. Bir gelinciği alıp toprağa dikemezsiniz. Evinizin balkonunda, pencerenizin önünde siz öyle istediniz diye yetişmez, büyümmezdi. Nereye istiyorsa oraya konardı tohumları ve nerede istiyorsa orada hayat bulurdu çiçeği. Yaprakları incecik olabilirdi ama rüzgâra karşı dimdik dururdu. Kolay kolay koparamazdınız dalından, güç isterdi onu yaşamdan söküp alması.

Camı açıp pencerenin bittiği yere başımı bıraktım ve rüzgârı yüzümde hissederken gözlerimi kapattım. “Sence de İpek’in, *Saçlarına Gelincikler* diye bir oyun yazmış olması çok garip değil mi? Özellikle de oyunda hiç gelincik geçmiyorken, gelinciklerle hiçbir alakası yokken.”

Arkam ona dönük olduğu için yüz ifadesini göremiyordum ama kısa sessizlikten, düşündüğünü çıkardım. “Güneş ve Can’ın oynadığı oyun değil miydi o?”

“Evet, o.”

“Adı üzerine hiç düşünmemiştim.”

Bu söylediği bana garip geldi çünkü Miraç okuduğu romanları bana uzun uzun yorumlayarak kalbimi çalmıştı. Öte yandan bu, tiyatro oyunları için geçerli olmayabilirdi.

“Oyun, birbirini hiç anlamayan iki insanı anlatıyor, biliyorsun.”

“Hayal meyal hatırlıyorum, evet...”

“İpek’e sebebini hiç sormadım. Ama oyunun ismiyle ilgili bir teorim var. Kimsenin saçlarına gelincikler konduramazsın, Miraç Farez. Kimsenin elinden gelmez bu. Gelincikler, dalından kopardığın anda ölen bitkilerdir. Seni memnun etmemek adına, canlarından olabilirler. Yani dalından papatya koparıp bir taç yapabilirsin belki ama gelincikler, öyle dize getirebileceğin çiçekler değildir.”

“Yani, oyun da bir imkânsızlığı anlattığı için...”

Buruk bir tebessüm yerleşti dudaklarıma. “Söylediğim gibi, hiç sormadım. Sorarsam başka bir şey söylemesinden korktum. Benim için böyle ve sonsuza dek de böyle kalacak...”

Yaslandığım yerden doğrulup hafifçe ona döndüm. Bana bakmıyordu, gözleri tamamen yoldaydı ama ona baktığımı bildiğini biliyordum. “Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Gelincikleri,” diye yanıtladı. “İmkânsızlıkları. İmkânsız gibi görünen mümkünleri ve mümkün gibi görünen tüm imkânsızlıkları.”

Ne demek istediğini açıklamasına gerek yoktu. On sekiz yaşındaki İrem Ardıç için ömrünün kalanını Miraç’la geçirmek mümkündü. Onsuz geçirmekse imkânsız gibiydi. Yalnızca birkaç yıl sonra burada, ondan tamamen ayrı ve kopmuş bir hâlde bulunuyordum.

Cevap vermek yerine ona gülümseyerek baktım. İçimden gülümsemek geliyordu çünkü görünen oydu ki biz, ne kadar ayrı ve kopmuş bir hâlde olursak olalım, birbirimizi anlamaya mahkûmduk.

Gelinciklerden, başka kimseye böyle bahsedemezdim ve başka kimse de gelincikleri böyle anlamazdı.

Arabayı park ettiğinde dağın başında olduğumuzu fark ettim. Kayalıklardan oluşan bir tepedeydik.

“Nereye geldik, Allah aşkına?”

Miraç, görene dek özlemekte olduğumu hiç bilmediğim muzır gülümsemelerinden birini takındı. Onun bildiği ve güvendiği, benimse hiçbir fikrimin olmadığı bir planı olduğunda işte böyle gülümserdi. Romeo ve Juliet’e gitmek gibi. Kitap değiş tokuş etmek gibi.

Hain biriydi.

Arabadan inip temiz havayı içime çektim ve nereye gittiğini biliyor gibi görünen Miraç’ın peşine düştüm. “Kaş’a uzak olmasına rağmen buraya sık sık gelirim. Belki ahım şahım bir görünüşü yok ama bana hissettirdiklerini seviyorum.”

Ne dediğini anlayamayarak adımlarını takip ettim. Bir süre sonra kayalıkların üzerinde yürümeye başladık. En sonunda nereye gittiğini gördüm ve ne demek istediğini anladım.

Bahsettiği şey, kayalıkların arasında yanan bir alevdi. Bir oyuntunun içinde, nereden ortaya çıktığı belli olmayan birkaç alev tütüyordu. Ara ara artıyor, ara ara azalıyor ama hiç sönüyordu.

“Bu da ne?”

Bana, yaptığı işten memnun olan küçük bir çocuğun gülümsemesiyle baktı. “Daha önce duymamıştın, değil mi? Burası, *Yanartaş*.”

Alevin etrafındaki diğer insanlar gibi eğildim ve kayalıklara bakındım. *Kendi kendine yanan taşlar*.

“Bu alevlerin, iki bin yıldır yandığı söylenir,” diye açıklamaya başladı Miraç. “Yunan Mitolojisi’nde, Olimpos Meşalesi’nin bu alevden yakıldığına dair bir hikâyeye bile var... Yerli halk, eski zamanlarda alevlerin sırrını çözememiş ama hayran kalmış elbette. Çok basit, bilimsel bir açıklaması var ama önemli mi, emin değilim. Bence alevler bize başka bir şeyi anlatmak istiyor.”

Sorarcasına ona baktım. Eğildiğim yerden, kocaman bir dev gibi görünüyordu.

Hangisini sorduğumu bilmiyordum, bilimsel açıklamayı mı merak ediyordum, alevlerin bize anlatmaya çalıştığı şeyi mi?

Emin değildim.

Miraç, “Metan gazı,” diye açıkladı. “Kayalıkların arasındaki çatlaklardan metan sızıyor ve oksijenle birleşince alev alıp yanıyor.”

Başımı çevirip alevlere tekrar baktım. Önemli olan bu değildi, haklıydı. Alevler bize bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Hemen yanıma, dizlerinin üstüne çöktü. “Burası gece çok güzel oluyor. Yıldızlar yüksekte ve ışıktan uzakta olduğumuz için berrak görünüyor ve alevler de büyüleyici bir hâl alıyor. Keşke görsen.”

“Bekleyelim,” diye mırıldandım, alevlerden büyülenmiş bir hâlde. “Gün batımına ne kadar var, iki saat mi? O zamana dek ormanda yürüyüş yapabiliriz.”

Bana şaşkın gözlerle bakakaldı. Bu teklifi beklemediği aşikârdı ama yıldızları izlemeyi severdim. Hem bir daha ne zaman böyle bir fırsatı ele geçirebilirdim ki?

Döneceğim yer er ya da geç evdi. O zamana dek görebildiğimiz kadar çok şeyi görmekten kimseye zarar gelmezdi.

Miraç’la ormanda yürümek, garip bir deneyimdi. İkimiz de konuşmama konusunda kararlı gibi sesimizi çıkarmıyorduk ve biz yürüdükçe, adımlarımız ormana büyü yapıyormuş gibi etraf kararıyordu. Yolu kaybetmemek için ana yoldan fazla uzaklaşmıyor, bariz olan patikalardan yürüyorduk.

Orman dingindi. Sakinleştiriciydi. Tehlikeli gibi görünse de aslında güvenliydi.

Miraç, “Dönelim,” dediğinde gün karanlığa teslim olmuştu. Elimizde telefonlarımızın fenerleriyle yürüyorduk. Etraftan cırcır böceklerinin sesi duyuluyordu ama orman, bunun ve adımlarımızın çıkardığı hışırtı seslerinin dışında tamamen sessizdi.

İtiraz etmeden peşinden gittim ve yolu göstermesine izin verdim.

Bir patikadan kayalıklara yeniden çıktığımızda fenerini söndürdü ve telefonumu elimden alıp benimkinin de fenerini söndürdü. Yerimde kalakaldığımı ancak bu şekilde fark ettim.

Haklıydı. Büyüleyiciydi.

Alevler, karanlığın içinde yokluktan var oluyordu. Metan gazı, çatlaklar ve hava umurumda değildi. Kimya ve fizik cehennemin dibine gidebilirdi.

Haklıydı. Alevler bize bir şey anlatmak ister gibi yanıyordu.

Kalabalık gündüze göre azalmıştı ama tek tük birkaç kişi vardı. “Millî park kapanmadan önce yarım saatimiz var,” derken alevlerin hemen yanına uzandı Miraç. Düz kayalıkta uzanıyor, göğe bakıyordu.

Göğün varlığını unutmuştum. Başımı kaldırdım ve yıldızları gördüm. Hayatımda hiç görmediğim kadar çok yıldız bir aradaydı ve bizi aydınlatıyordu.

Miraç’ın yanına uzandım. Biri bana sakinleştirici iğne yapmış gibi hissediyordum. Dingin, sessiz, mutlu. Şikâyet edecek hiçbir şeyim yokmuş gibi hissediyordum. Eksikim yoktu, fazlam yoktu. Yıldızlı göğün altında, olduğum yerden ve zamandan mutluydum.

“Bence unutmamayı hatırlatıyor.”

Miraç’ın başını benden yana çevirdiğini hissetsem de ben göğe bakmaya devam ettim. Göz kırpan yıldızlara, dolunaya ve aralarında kalan lacivert boşluklara. “Karanlık bir gecede karşına bu alevler çıkarsa büyülenip kalan her şeyi unutabilirsin. Seni büyüler, içini ısıtır ama öyle uzakta, kendi hâlinde bir aleve bakıyorsun en nihayetinde. Ona denk geldin diye her akşam yoldaşın olan, yolunu aydınlatan yıldızları unutamazsın. Unutmamalıydın.”

Ona döndüm. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Nasıl olmuştu da birbirimize bu kadar yakın uzanmıştık, bilmiyordum ama küçük bir nefes uzağımdaydı. Kokusunu alabiliyordum: Deniz kokuyordu, tuzlu su ve... Miraç kokuyordu, tanıdık kokuyordu, evim gibi kokuyordu.

“Ben daha basit düşünmüştüm,” derken sesi bir fısıltıydı. “Bu bir *dağ*, İrem,” derken, dağ kelimesini üzerine basarak söyledi. Ve hatta tekrar etti: “Koskoca dağ. Kayalıklarının yanmasını bekleyemezsin. Kimse bir şey yapmamış, kimse dokunmamış bile yansın diye. Ama bazen öyle olur. Acın çatlaklarından sızar. Alevler yüzeye ulaşır aynı çatlaklarından, saklayamazsın.

Koskoca dağ, dersin, koskoca dağ, dayanır, gücü yeter, yanmaz. Yanar, içten değil hem de çatlaklarından yanar, yüzeye dek kavrulur. İki bin yıl yanar, sönmez, çatlakları bitmez, bazı acılar geçmez, maziye ya da yüreğe gömülmez. Orada öylece kalır. Aynı şekilde. Artmadan, azalmadan. Geçmeden, harlanmadan; çatlaklarından, alevler gibi.

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Babasından bahsettiğini düşünüyordum ama belki de benden bahsediyordu. İçimden bir ses bana bunu fısıldıyordu: *benden bahsettiğini.*

Çatlaklarından sızıyordum. Çatlaklarımdan sızıyordu, engel olamıyordum.

Onu öpmek istiyordum.

Tanıdık kokusuna yanında durdukça alışmış olmam gerekiyordu ama ben sanki yanında durdukça kokusunu daha fazla alıyormuşum gibi hissediyordum. Gözleri, yıllardır hiç olmadığı kadar yakınımdaydı. Onu rüyalarım da bile böyle görmemiştim, böyle güzel, böyle sevgi dolu. Gözlerinden gözlerime sevgi ve özlem akıyordu, görebiliyordum.

Ben de onu özlüyordum. Sıcaklığını. Sevgisini. Arkadaşlığını, yoldaşlığını.

Kendimi, dudaklarına bakarken buldum.

Miraç'la hiç gerçekten öpüşmemiştik. Öpüşmüştük elbette ama insan o kadar küçükken öpüşmeyi de bilmiyordu. Masum öpücükler bir yana, onunla gerçekten öpüşmenin tadını merak ediyordum. Şimdi öpüşmek nasıl olurdu, deniz tuzunun tadı hâlâ dilinde olur muydu?

Bana hafifçe, sanki benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi çok hafifçe yaklaştığını fark ettiğimde aklımda tek bir isim belirdi. *Baran Emir Ateş.*

Hızla doğruldum ve kendimi bu andan çekip çıkardım.

Yanlıştı bu. Her şeyden önce, Emir bunu hak edecek son insandı. Dahası, Emir'i seviyordum, öylesine yanında durduğum birisi değildi o. Kendimi henüz hazır hissetmiyor olabilirdim ama bir gün evlenecektim onunla, buna emindim. Miraç yalnızca geçmişten kalan bir anıydı, bir hayaldi, bir ukdeydi. Gerçekten özlediğim şey yanımda duran adam bile değildi çünkü o da tıpkı benim gibi tamamen değişmişti. Onu tanımıyordum, ona karşı bir şey hissetmiyordum.

Bu bir yanılsamaydı, hepsi buydu.

O da benim ardımdan ağır bir şekilde doğruldu ama ayağa kalkmadı. Yüzüne bakmadan, "Artık gitsek iyi olacak," diye mırıldandım.

Başını salladı ve benden önce ayağa kalkıp elini uzattı. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım, güvenli bir sığınak gibi görünen o yanılsamaya. Her karışıyla tamamen tehlikeli bir mayın tarlasıyken nasıl bu kadar dingin, bu kadar sakin bir yer gibi görünebilirdi?

Elini tutmak yerine yerden destek alarak ayağa kalktım ve ellerimi birbirine vurarak temizlemeye çalışırken önden yürümeye başladım. Bugünü bir an önce bitirmeliydik. Otele dönmeliydik. Sonra da ben eşyalarımı toparlamalı ve hemen İstanbul'a dönmeliydim. Belki de evlenmekle ilgili korkularımı bir yetişkin gibi Emir'le konuşurdum kaçmak yerine. Bir daha da ömürümce Kaş'a uğramazdım.

Miraç arabaya bindi, ben de peşinden yan koltuğuna oturdum ve anahtarı deliğe yerleştirmesini izledim. Çevirmesini. Ve arabanın küçük bir sesin ardından çalışmayı reddetmesini izledim.

Kalbim korkuyla tekledi ve Miraç'a baktım, düşündüklerimin doğru olup olmadığına dair bir iz bulabilmek için. Miraç bana bakmadı, anahtarı çevirip arabayı çalıştırmayı yeniden denedi ama olmadı. Koca bir sessizlik bizi karşıladı.

Dağ başında Miraç'la kalamazdım.

Onunla beş dakika daha yalnız kalmayı kaldırabileceğimi sanmıyordum ama Miraç, sıkıntılı bir sesle ofladı. "Bu saatte buraya kimseyi getirtemeyiz," diye mırıldandı.

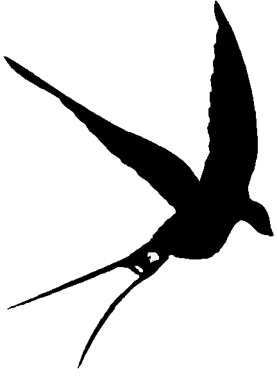
Gerekirse itfaiye çağırılım demek yerine, titrek bir sesle, "Ne yapacağız?" diye sordum.

"Geceyi geçirecek bir yer bulalım," derken arabadan indi. "Sabah bir tamirci buluruz. Merak etme."

Kendimi ağlayacak gibi hissederek arabadan indim ve nereye gittiğini biliyormuş gibi yürüyen Miraç'ın peşine düştüm.

Uzun bir gece olacaktı belki ama bir şeyden emindim. Bu geceyi atlattıktan sonra her şeyimi toparlayacak ve İstanbul'a dönecektim.

Duzeneleme
Ny.ozlem

8
DEHLİZ

Miraç Farez

Araba bozulmamıştı.
Bir dakika. Böyle başlamamalıyım. Baştan başlamama izin verin.

Sıcak bir haziran gününde, İrem Ardıç meyhanemde görmeyi beklediğim son isim bile değildi.

Bekleyin. Sanırım bu da kafanızı karıştırır.

Aramızda yazar olanın İrem olduğu bir gerçektir. Bu yüzden ben neden yazıyordum, emin değildim ama sanırım size en büyük sırrımı anlatacağım en nihayetinde.

Bu, hayatı bir günde mahvolan genç bir adamın hikâyesi. Bu bir kitap olsaydı sanırım adını böyle koyardım. İşte yazar olmam için bir sebep daha. Ben iyi bir okurum, en azından ben öyle düşünüyorum. Bana istediğiniz eseri verin, birkaç gün içinde bitirip size detaylı bir yorum sunabilirim. Elimdeki esere birçok farklı açıdan bakabilirim. Oysa anlatmak, yani bir olayı anlatmak, bir öyküyü... Bunu yapabileceğime emin değilim.

Yine de baştan başlamak için elimden geleni yapacağım.

İrem, on yedi yaşında bir delikanlının hayatına girebilecek en güzel genç kızlardan biriydi. Lise boyunca kendi dünyasında olduğu için farkında değildi ama okulun tüm erkekleri ona içten içe âşıktı. Zaten o yaşlardaki toy oğlanların bir kadına bayılması

için kızıl saçlar ve çiller yeterliydi. Okuldaki tüm kızlardan daha farklı görünüyordu, güzel bir fiziği vardı, uzun boyluydu. Ve beğenilmek ya da beğenilmemek umurunda bile değildi, kendisi gibi davranıyordu, okulun geri kalanı gibi farklı olmak için değişik şeyler denemiyordu. Yani oğlanların ilgisini çekmek için gerekli güzelliğe ve umursamazlığa tümüyle sahipti.

Liseli oğlanları bilirsiniz, elde edemedikleri her şeyden nefret ederler. Onu ne kadar güzel bulurlarsa bulsunlar, hepsi de İrem'in dönüp onlara bakmayacağını farkındaydı. Tüm derdi, elinde taşımaktan keyif aldığı romanlarıydı ve onunla iletişime geçmek için önce kulaklıklarını çıkarmasını beklemek zorundaydınız. Zordu. Sizi beğenmesi bir yana, sizi görmesini sağlamak bile zordu.

Hiç kimse denemedi bile, en büyük şansım buydu. Ben yakkışıklı bir adam değildim, özellikle de lisedeyken çok daha berterdim. Yüzümdeki ergenlik sivilceleri, asla uslanmayan ama kestirmemeye de ant içtiğim dalgalı saçlarım ve çelimsiz vücudumla herhangi bir kızın bana bakacağını düşünmüyordum. Sokaktan geçerken dönüp ikinci kez bakılan o insanlardan değildim. Bununla barıştım.

Ama onun beni görmeyişiyle barışık değildim.

Onu aylardır izliyordum. Bu, engel olamadığım ama suçluluk da duyduğum bir şeydi. İrem Ardıç, sınıfın diğer köşesinde tüm umursamazlığı ile ders dinlerken, uyurken ve pencereden dışarıyı izlerken benim elimden onu izlemek dışında bir şey gelmiyordu.

İlk derse dek genelde kitap okurdu, o gün de öyle oldu. Ne kadar denersem deneyeyim elindeki kitabın adını göremesem de gözlerimi ondan alamadım. Ders başlayınca bunu yapmaktan nefret ettiğini tüm dünyaya haykıran bir yüz ifadesiyle kitabı kapadı, sanki bilerek yapıyormuş gibi adını göremeyeceğim şekilde ters çevirdi ve not defterini açtı.

Fizikten kalmak üzereydim. Aslında bu dersi dinlemem gerekiyordu ama o, gözlerini kısarak fizik hocasına odaklanmaya çalışırken büyülenmiş gibi hissediyordum. Bu normal değildi. Bu kız beni büyülüyordu.

Hoca, tahtadaki fizik problemini işaret ederken, "Cevabı bekliyorum," diye seslendi. Gözlerimi tahtaya çevirip yazdığı problemi hızlıca defterime geçirdim ve soruyu tahtadaki formüle uyarlayarak çözdüm.

On altı.

Başımı kaldırıp İrem'e baktığımda onun da defterine bakarak dudaklarını oynattığını gördüm. On altı. Bir fısıltıydı, duymak imkânsızdı ama söylemişti.

Aklıma gelen utanmaz fikirle gülümsedim. Kollarımı bağladım, arkama yaslandım ve elimi kaldırdım.

"Hocam, İrem on altı dedi. Duymadınız mı?"

Beni ilk kez belki öyle fark etmişti. Ama o gün bana aniden dönüp sanki sihirbazlık gösterisi yapıyormuşum gibi şaşkınlıkla açılmış gözleriyle bakışını asla unutamayacaktım.

Aynı sınıftaydık ama bu olaya dek neredeyse hiç konuşmamıştık. Varlığımdan bile haberdar değildi belki de. Bu yüzden bana ne zaman tanıştığımız sorulduğunda verdiğim cevap hep, mutlu bir sonbahar günü, olurdu. Hava yağmurluydu ve tesadüf eseri onu bir kitap kafede, rafların arasında gezinirken görmüştüm.

Yürüyüp geçebilirdim. Ya da yanına gidip konuşmaya çalışabilirdim ama onu, bunların işe yaramayacağını bilecek kadar tanıyordum. Umursamazdı diyemezdim ama görmezdi. Fark bile etmezdi.

Bazı insanların sizi fark etmeleri için onları omuzlarından tutup sarsmanız gerekirdi yahut hayatlarına bodoslama dalmanız.

Bu yüzden yürüdüm ve önüne bakmadığı bir ânı kollayarak ona çarptım.

Öyle komik bir andı ki. Önüne bakmadığı için kendi hatası olduğunu düşünerek kızarmış, çekingen ve sıkıntılı gözlerle bana bakıyordu. Benimse tek isteğim gözlerine, küçük burnuna ve dudaklarına öpücükler kondurmaktı. Birini tanımadan, tüm girinti ve çıkıntılarını bilmeden âşık olmak belki başka zaman mümkün olmayabilirdi ama gençken bu, çocuk oyuncağıydı.

Ona delicesine âşıktım. Uzaktan. Aylardır.

Ve artık dünya yansa umurumda değildi. Hayatına girecek, onunla vakit geçirecek, ona da gösterecektim. Ne kadar uyumlu olduğumuzu.

Hayatına bir kere girdikten ve beni görmesini sağladıktan sonra devamını getirmek zor olmadı. Ekin'le yakın arkadaş olmaları ve Ekin'in ona bayılması benim için de sürpriz olmuştu. Yani hayal bile edemeyeceğim kadar iyi bir hayatın içine düşmüştüm. Cennetimin o kadar kısa süreceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama hayatımın en iyi yılları Çimen'de, Dünya ve Ekin'le birlikte ama en çok da İrem'le vakit geçirdiğimiz o zamanlardı. Sonra bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

İrem, Güneş'e hayrandı. Bunu hiçbir zaman kelimelere döküyor, hatta konu abisinden açıldığında onun Güneş'te ne bulduğunu sorguladığını kayıtsız bir sesle söylüyordu ama gerçek düşüncesinin bu olmadığını, onunla beş dakika konuşan biri bile rahatlıkla anlayabilirdi. Güneş'in, hayallerinin peşinden koşmasına hayrandı, kalbini kıran adama had bildirmiş olmasına, güzelliğine, enerjisine... her şeyine. Güneş'in, Yağız'ın babasıyla konuşmaya gittiği o günü öyle çok anlatmıştı ki yaşanan her şeyi, Güneş'in kendisinden bile daha iyi bildiğimi düşünüyordum.

Öte yandan, satır aralarında bazı korkuları da vardı. Sesiz kalan, insanları çokça gözlemleyen ve çok okuyan biri

olduğunuzda sokaktan geçen biri bile sizin için rahatlıkla okunabilir oluyordu ama İrem, benim için açık bir kitap gibiydi. Onu çok iyi tanıyordum. Söylediği her şeyin altındaki anlamı az çok görebiliyordum.

Beni seviyordu, bunu biliyordum. Lise yıllarımız benim için ne kadar keyifli ise, onun için de bir o kadar öyle olduğunu görebiliyordum. Gerçekçiydim, hayatımda bir kere bile İrem'in sevgisinden şüpheye düşmemiştim.

İlk çatlak, Güneşlerin oyununu izlemeye Ankara'ya gittiğimizde oluştu. O kırılgan sesi işittim ama kulak vermek istemedim. Mutluyduk. Sorun yoktu.

Ankara'dan döneli birkaç hafta olmuştu ve kafede oturmuş, ders çalışıyorduk. Masa atıştırmalıklarla ve iki tane kolayla doluydu. Benim için tamamen keyifli bir gündü. İrem'in düşünceli olduğunu görebiliyordum ama ne düşündüğünü söylemesi için ısrar etmiyordum. Bir noktada benimle de paylaşacağından emindim.

Nitekim ben bunları düşünürken, "Miraç..." dedi dingin bir sesle. "Güneş bize bir hikâye anlattı, Ankara'dayken."

İlgiyle öne eğildim. "Nasıl bir hikâye?" diye sordum yeşil gözlerinin içine bakarak.

"Güneş lisedeyken çok içine kapanık biriymiş. Kitap okur, kendi hâlinde ve abileriyle takılırmış. Sonra bir gün Yağız'la tanışmış... Hatta *beni kabuğumdan çıkaran bence Yağız'dı*, bile dedi. Sonra bundan yıllar önce, Yağız, Güneş'i Çimen'le tanıştırmış. Küçüktüm o zaman ama ben bile hatırlıyorum. Ömür de Can da heyecanla bahsediyorlardı ondan, oyunculuğundan... Mert bile. Ama Yağız, Güneş'in gruba katılmasını istememiş, daha az görüşeceklerini ve bunu istemediğini düşünmüş. Sonra da düğünde bırakmış onu. Her şey bir yana, hayallerini süsleyen işi almasına engel olması, düğünde terk etmeseydi bile çok kötü

bir şey değil mi? Şimdi evli olsalardı sence Güneş mutlu olur muydu? Yoksa aklı hep bu işte mi kalırdı?”

Soluklanmak için durdu. Gözlerindeki soru işaretlerini görebiliyordum. Empati yapıyordu. Aynı şeyi ona yapıp yapmayacağı mı merak ediyordu.

“Yapmak istediğin hiçbir şey için önünde durmam, İrem. Yemin ederim.”

Bunu duyduğunda gülümsedi ama tebessümü buruktu. “Evet ama hayat akıp giderken yan yana kalabilecek miyiz? Sence de çok zor değil mi?”

Çocukça bir hayalperestliğe kapılmak istedim. Geleceği öngörmenin imkânsız olduğunun farkındaydım ve ilk aşkların talihsizliğinin. Her şey içimde bir umutsuzluk timsali gibi kök salarken sesimi inandırıcı tutmaya çalıştım: “Her adımında yanında olacağım, İrem Ardıç. Bana güvenebilirsin.”

Olmak istiyordum da. Lisenin son günleri geçerken İrem’in korku dolu olduğunun farkındaydım ama ona hiçbir şey söylemiyordum. Söylediklerimin bir fark yaratacağına inanmıyordum. Neler olacağını görmesi ve ondan sonra bana inanması gerekiyordu.

Öyle de oldu. Üniversite tercihlerini yaparken Ankara’dan iki okulu ilk iki sıraya yazarken başını okşadım ve saçlarına öpücükler kondurdum. Kulağına, bunu yapabileceğimizi fısıldadım. Bana inandı. Ben de bize inandım.

Her şey iyiydi. İrem Ankara’ya gittikten sonra bile iyiydi, bir sorun yoktu.

Asıl sorun, İrem uzakta yapamadığını düşünmeye başlayınca oluştu. Ben iyiydim. Onu özlüyordum, ikimizin de dersleri yoğun ve çok sık konuşamıyorduk. Ama üniversite dört yıldır, er ya da geç dönecekti. Yaz tatillerinde dönecekti. Sömestir tatilinde dönecekti. Çok özlesem de ben iyiydim.

O değildi. Orada yalnızdı, fazla arkadaşı yoktu, benim ve Ekin'in yokluğunu hissediyordu. Ne zaman konuşsak duygulanıp ağlıyordu.

"İstanbul'a mı dönsem?" diye sorduğunda içimde bir şeyler kırıldı.

O gün telefonda tatlı tatlı konuşarak onu ikna etmeye çalıştım ama İrem'in, aklına düşen bir şeyi er ya da geç yapacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Bana güveniyordu, İstanbul'a dönerse burada olacağını biliyordu. Oysa hayalleri orasıydı, henüz düzenini tam oturtamasa da çok istediği dersleri alacağı hocalar oradaydı. Gitmeden önce birçok tiyatro akademisi araştırmıştı, onlar oradaydı.

Bana güvenip dönmesine izin veremezdim. Yıllar sonra pişman olacağını ve mutlu olmayacağını, Güneş'ten bahsederken kendi ağzıyla söylememiş miydi?

Başka bir kız yoktu. Hiç olmamıştı.

Ayrılmayı başka nasıl öyle sessizce kabullenir, başka nasıl bizim için çabalamazdı, bilmiyordum. Aklıma gelen tek çözüm yolu buydu. Berbattı, iğrençti ama İrem kabul etmeye dünden razıydı.

İnsan korkuları konusunda öyle olurdu; korkuları gerçekleşmese bile ona benzer en ufak bir şey gördüğünde, korkusu hayat buldu sanırdı.

İkinci bir Yağız'dım onun için. *Tıpkı beklediği gibi olmuştu. Zaten en başından beri biliyordu.*

Ayrılırken iç sesini duyabiliyordum.

Ona arkamı döndüğüm o kafede geri dönüp ona sıkı sıkı sarılmak ve omzunda hüngür hüngür ağlamak isterdim. O andan sonra hayatımdaki hiçbir şey yolunda gitmemişti.

Bencilce davranmalı, İstanbul'a dönmek istediğinde belki de kabul etmeli, onunla mutlu olmaya devam etmeliydim.

Böylece hayatım tepetaklak olmazdı.

Böylece, günün birinde tam da bu cehenneme alışmışken onu karşımda, bir başkasını sevdiğini söylerken görmek zorunda kalmazdım.

Karanlık havada, sık ağaçlarla çevrili تنها bir araba yolunda yürüyorduk. Cırcır böceklerinin sesi etrafı dolduruyor, aylak adım seslerimiz havaya karışıyordu ama başka hiçbir şey duyulmuyordu. Kimse konuşmuyordu, kimse bu durumun ne kadar absürt olduğunu dillendirmiyordu.

Araba bozulmamıştı. Bundan seneler önce ona kasten çarptığım gibi şimdi de arabanın çalışmamasını sağlamakta bir sakınca görmemiştim. Arabalarla aramın bu kadar iyi olmasını sağlayan kişi de babamdı ve bana cennetten bile yardım ediyor oluşuna inanamıyordum.

Bana neyi amaçladığımı sormayın. Ben de bilmiyordum. Başkasıyla olduğunu, başkasını sevdiğini, tamamen farklı bir hayat kurduğunu anlayabiliyordum. İyi bir adam, ondan tamamen uzak durur, şimdiye dek yaptığı gibi yoluna gitmesine izin verirdi. Fakat ben artık benden alınan bunca şeyin ardından, iyi bir adam olduğumdan tamamen şüpheliydim.

Gözlerinde görüyordum. O da merak ediyordu, nasıl olurduk, merak ediyordu, beni merak ediyordu. Üstelik, birbirimize tamamen yabancılaşmış olmamıza rağmen, belki de bu yeni beni bile seviyordu. Bu dövmeli, motorlu, saçları kısa, garip yabancıyı. Babasız, yersiz yurtsuz bu garip adamı.

Hayatını tepetaklak etmek istemiyordum, gerçekten. Onun mutluluğu için canımı bile verirdim. Ama çok mutluyduysa sevgilisi neden yanında değildi? Onu neden yanında istemiyordu, neden İstanbul'dan ülkenin diğer ucuna kaçma isteğiyle dolmuştu içi?

Babam genç sayılabilecek bir yaşta ölmüştü. Elli beşine ancak geliyordu, hâlâ dinçti. Hâlâ çalışıyordu, henüz emekli bile

olmamıştı. Hayatı seviyordu. Her sabah kahvesini içmeyi ihmal etmiyordu, her akşam yürüyüşe çıkıyordu. Anneme bayılıyordu, bize, ailesine.

Bu hayat, en nihayetinde ama iyi ama kötü belli ki bir son buluyordu. Bu kadar kısa bir ömrün içinde, kendi arzularımı ve isteklerimi bir kenara atmaya çalışmaktan çok yorulmuştum.

Bu kısa tatilin sonunda İrem, hâlâ Emir'e dönmekte kararlı olursa ona izin verecektim. Önüne asla çıkmayacaktım ve kendimi bu küçük tatil beldesine bir sonsuzluk boyunca hapsedecektim. Önemli değildi. O sahiden mutluyduysa, önemli değildi. En öncelikli arzum, onun mutluluğuydu. Ona karşı duyduğum bu şefkat, bu sevgi nereden gelip de göğsümden taşıyordu, bilmiyordum ama bildiğim en net gerçek buydu. Onu seviyordum. O zaman da şimdi de.

En çok da bu bitmeyen sevgiydi, onun mutluluğunu arzulatan.

Ama bu tatili kendime, bize borçluydum. Onunla vakit geçirmeye, nasıl olduğumuzu ona da hatırlatmaya mecburdum. Görecekti, o da bilecekti. Emir'e dönemezdi. Bunu o da görecekti.

Beni kendi düşüncelerimden çekip alarak, “Daha çok var mı?” diye mırıldandı, ince ve yorgun bir sesle.

Gülümsedim. Yürümeyi çok seven İrem için bile bu yolun zorlu ve uzun olduğunu kabul etmeliydim. “Az kaldı,” diye mırıldandım ileride küçük küçük kulübeler görünmeye başlarken.

Arabayı olduğu yerde bırakmıştık çünkü bu saatte dağın başına çekici ya da tamirci çağıramayacağımızı söylemiştim. Yalan değildi, doğruyu söylüyordum. Arabanın gerçekten bozulmadığı gerçeğini ise sonsuza dek kendimden bile saklamaya karar vermiştim.

Bu yüzden Olimpos tarafına daha yakın olan otellere dek yürümüştük. Kırk beş dakikalık, dağın içerisinde bir yürüyüş. Karanlık da cabasıydı, elimizde tuttuğumuz telefonların ışıkları sayesinde ancak üç metre öteye dek görüş açısı sağlayabiliyorduk.

Onunla böyle garip, içine kimsenin giremeyeceği bir koza-daymışız gibi hissetmeye bayılmıştım. Sonuza dek bu karanlık yerde kalabilirdim ama onun ne kadar bunaldığının ve gerildiğinin de farkındaydım.

Birkaç adım atıp dostane bir tavırla kolumu omzuna attım. “Merak etme,” dedim güven veren sesimle. “Gerçekten çok çok az kaldı.”

Omzunu birkaç kez silkerek kolumu düşürdü. Çatık kaşlarla bana bakıyordu. “Zaten yorulduğum, bir de sen ağırlığını verme...”

İrem’in huysuzluğunu alıp götüren, otellerin olduğu küçük alana giriş yapmış olmamızdı. Bu alan, geçip geldiğimiz yollara nazaran çok daha hareketliydi. Otellerin kapısının önünde birkaç masa vardı ve birkaç aile, açık havada vakit geçiriyordu. Sarı ışıklar, otellerin içinden sokağa vuruyordu. Kendi içinde çok küçük bir kasabaya benziyordu.

Oda sorduğumuz ilk üç otel tamamen doluydu. İrem her birinden öyle büyük hüsrarla çıkıyordu ki elinden tutup ona her şeyin yoluna gireceğini söylemekten başka çarem yok gibi hissediyordum ama bunu yapamazdım. Kaşınan ellerimi ceplerime sokmalı, haddimi bilmeliydim. Yoksa bu öfkesiyle bir yumruk bile yiyebilirdim.

Girdiğimiz dördüncü otel, kocaman bir taş eve benziyordu. Duvarları tamamen taştan olan otelin içerisi loş, sarı ışıkla aydınlatılmıştı ve resepsiyonda hoş bir çocuk bekliyordu. Bizi görünce, “Buyurun?” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Boş odanız var mı acaba?” diye sordum en kibar sesimle. “Yolda kaldık da.”

Sarışın genç bize anlayışla gülümsedi. “Çok şanslısınız. Az önce bir çift aniden çıkış yapmak zorunda kaldı. Bir odam var.”

İçim rahatlayarak bir nefes verdim. Oda bulamayacağımıza inanmaya başlamıştım ve kalacak yer bulamasaydık kötü olurdu. Daha da kötüsü, kalacak iki ayrı oda bulmamız olurdu. Tek isteğim, onu tutabildiğim kadar yakınımnda tutmaktı. Bu yakınlığı ne kadar özlediğimi anlamasını sağlamaktı.

Bu mükemmeldi.

Çekingen gözlerle dönüp İrem’e baktım. *Yapacak bir şey yok* dercesine omuz silkmesi üzerine rahatlayarak gülümsedim ve resepsiyonist çocukla fiyatı konuştuktan sonra odayı tuttuk.

Elimde taşıdığım anahtar bir zafer madalyası gibi hissettiriyordu. Kötü hiçbir niyetim yoktu, bir şeye kalkışacak değildim. Bir ilişkisi olduğunun farkındaydım ve sınırlarına saygı duyuyordum ama benden kaçmasına da izin vermek istemiyordum. Son bir şansı herkes hak ederdi.

Son bir şansı ben de hak etmeliydim. Bana böyle uzak, kırgın ve güvensiz gözlerle bakmaya bir son vermeliydi çünkü gözlerindeki bu duvarın ardında özlem olduğuna adım gibi eminim.

Kenarları küçük ama şirin Antalya fotoğraflarıyla süslenmiş taştan merdivenleri tırmanıp ikinci kata çıktık ve odamızı bulduk. Gayet şirin bir yerdi, uzaktan gelseydim belki de burada kalmak isterdim. İnsanlıktan uzaklaşmak ve inzivaya çekilmek için güzel bir yer olurdu.

Odanın içi de otelin kalanı gibi taştandı. Sol duvarın üst köşesindeki klima dışında o otantik havayı bozan hiçbir şey yoktu. Çift kişilik yatak, odanın ortasında, bej rengi nevresim takımıyla kaplıydı ve odadaki diğer eşyalar da koyu ahşap rengiyle tasarımı tamamlıyordu. Mükemmeldi.

“İnsan otel işletince diğer otellere dikkat etmeye başlıyor,” diye mırıldandım kayıtsız bir sesle. “Burası gerçekten muhteşem tasarlanmış. İnsanı sakinleştiren bir havası var.”

İrem dingin adımlarla pencereye yaklaştı ve perdeyi aralayıp dışarı bakarken, “Sizin oteliniz de öyle,” diye mırıldandı neredeyse bir fısıltı hâlinde. “İnsanı sakinleştiriyor. Burası fazla otantik.”

İltifatına gülümsedim ve yatağın ucuna oturdum. “İstersen bir yorgan isteyip yere serebilirim.”

Bana dönerek kaşlarını çattı. “Yerde yatmanı isteyecek değilim.”

“Yine de,” dedim kesin bir sesle, “rahatsız olacaksan hallederiz.”

“Sadece uyuyacağız,” diye mırıldandı İrem tasasız bir sesle. Ama onun istediği zaman duygularını nasıl saklayabildiğini ve ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu en iyi ben biliyordum. “Yanlış bir şey yapmayacağını biliyorum,” diye devam etti benimki gibi kesin bir sesle. “O yüzden çocukluk etme de uyuyalım artık.”

Bana böyle bir ânın geleceğini bir ay önce söyleseydiniz, yüzünüze kocaman bir kahkaha patlatırdım. İlk aşkım ve aynı zamanda son aşkım, bana geri dönecekti. Gelip, otelime yerleşecekti. Benimle tekrar konuşacak, bana gülümseyecekti. Benimle aynı yatakta uzanacak, uyumayı kabul edecekti.

Sevgiliyken bile böyle bir imkâna erişmemiştik. İkimiz de ailelerimizle yaşıyorduk ve gününbirlik bir tatile bile çıkmamıştık. Bu yüzden, İrem ellerini yıkadıktan sonra geri döndüğünde pikeyi açıp içine girerken, gereğinden fazla heyecanlandığımı ve etkilendiğimi kendime bile itiraf etmek zorundaydım.

Tıpkı onun gibi elimi yüzümü yıkadım ve odaya geri döndüm. “Işığı kapatmamı ister misin?” diye sordum.

“Fark etmez,” diye mırıldanırken gözleri kapalıydı. Bir an önce uyuma isteğini anlayabiliyordum ama buna izin vereceğimi sanmıyordum.

Işığı kapattım ve dışarıdaki sokak lambasından vuran sarı ışığın loşluğu altında yolumu bularak tıpkı onun gibi pikenin altına girdim. En ufak bir parçamız dahi birbirine değmiyorken kendimi ona sıkı sıkı sarılmış gibi hissediyordum. Sanki onu hem kucaklıyor hem de onun tarafından sıkıca kucaklanıyordum.

Kapalı gözlerini umursamadan, “Gittiğimiz ilk oyunu hatırlıyor musun?” diye sordum. “Romeo ve Juliet’i. Sana ilk aşkların böyle olduğunu söylemiştim, muhteşem olduklarını ama aynı zamanda sonsuza dek süremeyeceklerini.” Sessizliğinde, o günün izleri zihnimde adım adım dolaştı.

Birlikte Kadıköy’ün küçük sahnelerinden birine gitmiş, Romeo ve Juliet’i izlemiştik. Hava hafifçe serindi ama öyle çok da soğuk değildi. Oyun sonrası Moda’ya dek sakın sakın yürümüş, oyunu tartışmıştık. İrem oyunu sevmiyordu, okurken de sevmemişti çünkü iki insanın daha yeni tanıştıkları biri uğruna, ilk aşkları uğruna böyle kolayca ölmesini mantıksız buluyordu.

Bense Shakespeare’in anlatmak istediğinin bu olduğunu pek sanmıyordum. Ona, “İlk aşkların çok tutkulu, çok büyük ve çok güzel olabileceğini ama bunun, yaşanan aşkın insanlara her zaman iyi geldiği, onları mutlu ettiği ve daha iyi bir yere götürdüğü anlamına gelmeyebileceğini düşünüyorum...” demiştim.

İrem gülmüştü. “Öncelikle, bu çok uzun bir cümle ama sanırım haklısın. Hiç böyle düşünmemiştim.”

“Nasıl düşünmüştün?” diye sormuştum merakla, bir yandan da Moda’nın sahiline dek geldiğimizi fark ederek.

Çimenlere otururken İrem utangaç bir tavırla gülmüştü. “İşte... iki insanın birbirine âşık oldukları için tüm dünyayı karşılarına

almalarının ve en sonunda da ölmelerinin ne kadar saçma olduğunu.”

“Tam olarak bundan bahsediyordum,” diye açıklamıştım. “İlk aşklar korkutucudur. Birçok şeye sebep olabilir. Buna rağmen hiçbir yere varmayabilir ya da çok kötü bir sona gidebilir.”

Söylediklerimde samimi ve ciddiydim ama bunları söylerken, uçurumdan yuvarlanan o sıradan âşıklardan olmadığımıza inanıyordum. Biz, birlikte büyüyebilir, yan yana büyüyen iki farklı bitki gibi farklı çiçekler açabilir ama sonsuza dek de aynı yolu yürüyebilirlik. Bunu başarabilirdik.

Liseli Miraç, maalesef fazla hayalperestti.

“Evet,” diye mırıldandı İrem, gözlerini açmadan. “İlk aşkların talihsizliğiyle ilgili bir şeyler söylemiştin. Haklıydın da.”

“Saçmalıyordum,” diye itiraz ettim. “Küçüktük. Akıllıca bir şeyler söylemeye çalışıyordum.”

“Yoo,” dedi tasasız bir sesle, gözleri hâlâ kapalıyken. “Haklıydın. Güzeldi, bitti. Orada kaldı. İlk aşklar öyledir, iyi olabilir ama sonsuza dek sürmez.”

İçimi büyük bir sıkıntı kaplasa da cevap vermedim ve sakince, onun merakına yenilerek gözlerini açmasını bekledim. Orada öylece, gözleri kapalı uyuyan bir meleği andırırken o, sanki bir sonsuzluk boyu bana dönsün diye bekledim.

Sessiz birkaç dakikanın ardından beni yanıltmadı. Gözlerini temkinli ve ağır bir hareketle araladı, yeşil gözleri gecenin içine bana hususi bir güneş gibi doğdu. Aramızda on santim var ya da yoktu, ikimiz de birbirimize dönük uzanmıştık. Elimi başımın altına almış, utanmaz herifin teki gibi fütursuzca onu izliyordum.

Çok uzun bir süre kimse konuşmadı. Bu sakinliğin tadını çıkarmak, gözlerinin bu yakınlığını zihnime kazımak istiyordum. Orman yeşili gözlerinin her birinin içinde, birer tane kahverengi

leke vardı ve bu lekeleri şimdiye dek hiç fark etmediğime inanamıyordum. Belki de bir zamanlar farkındaydım ama unutmuştum. *Ona dair bir detayı nasıl unutabilmişim?*

Boğazımı temizledim. “Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Alnı kırıştı. “Arabanın bozulması senin suçun değil.”

Manidar bir şekilde gülümsedim. “Öyle aniden ayrıldığım için... Şimdi geriye dönsek, seni asla bırakmazdım.”

Bana ilk kez, gerçekten kırgın olduğunu görebildiğim gözlerle baktı. O duvarda küçük bir çatlak açtığımı ve çatlaktan gerçek İrem’i azıcık da olsa görebildiğimi hissettim. Hüzünlü ve hayal kırıklığına uğramış bakışları çehremde dolaştı. “Önemli değil,” dedi. “O gün ayrılmasak da bir noktada işler aynı noktaya ilerlerdi. Baksana ne kadar farklı yerlere savrulduğumuza.”

“Beni bırakmasaydın birlikte savrulabilirdik.”

Benim buna maalesef cesaretim yoktu, diyemedim.

Hiç beklemediğim bir şekilde dudaklarını araladı ve “Kırlangıcın hikâyesi ne?” diye sordu. “Kolundaki?”

Bu sorusu beni şaşırttı ama gülümsetti. Kırlangıcın hikâyesi *oydu* ama bunu duymaya hazır olduğunu düşünmüyordum. Bu yüzden anlatabildiğim en yalın hâliyle anlatmaya karar verdim. “Kaş’a geldiğimden beri evi çok özliyordum... Hâlâ özlüyorum ama ilk zamanlar bu, katlanılmaz bir histi. Özlediğim şey İstanbul’daki evimiz ya da İstanbul değildi, *ev* hissini özliyordum. Eve gelmek, eve dönmek hissini, yuva hissini. Buraya geldikten kısa bir süre sonra duydum efsaneyi... Eskiden denizciler, yola çıkarken bileklerine bir kırlangıç dövmesi yaptırırlarmış. Kırlangıçlar karadan uzak yaşayamaz, denizin üstünde uçarlarmış. Bu yüzden denizciler eve dönerken karadan önce kırlangıçları görürmüş, kırlangıçları görmek demek ev yakın demekmiş. Bu yüzden eve döndükten sonra da ikinci kırlangıcın dövmesini yaptırırlarmış.” Bir süre konuşmadım. Doğrudan

gözlerime bakan bu kadının gözleriydi benim evim. Kırlangıç ona çıkan tüm yollardı. Bunu ona nasıl anlatabilirdim ki? “Bu yüzden tek kırlangıç... evden uzak olduğum için. Koca bir denizin ortasında, kendime ait bir yuvadan tamamen uzakta hissettiğim için.”

Tek kelime etmeden bana uzun uzun baktı. Öyle ki denizin üstünde uçan ve bana evimi müjdeleyen bir kırlangıcın hayalini gördüm gözlerinde. Gözlerim yüzünde takıldı kaldı, yanaklarına, elmacık kemiklerine ve en son da dudaklarına bakakaldım.

Onu öpmeyecektim.

Zihnimin dağıldığını fark etmiş gibi boğazını temizledi ve “O kızdan sonra kimse oldu mu hayatında?” diye sordu. “Sahi, o kızın adı neydi?”

Bir an için ona bomboş gözlerle baktım. O kız diye biri olmadığı için, adı da yoktu. Bu yüzden aklıma gelen ilk ismi söyledim: “Fatma,” dedim Türkçe’nin en basit isimlerinden birini söyleyerek. “Yok,” dedim sonra, ikinci bir soru daha sorduğunu fark ederek. “Kimse olmadı.”

Doğruydı. Elbette gelip geçen ilişkilerim olmuştu ama o, başka bir şeyden bahsediyordu. Tekrar âşık olmak, tekrar birine bağlanmaktı kastettiği. Olmamıştı.

Zaten öyle bir şey vaktim ya da enerjim de olmamıştı. Kendimi yeni yeni toparlıyorken, İrem tekrar girmişti hayatıma.

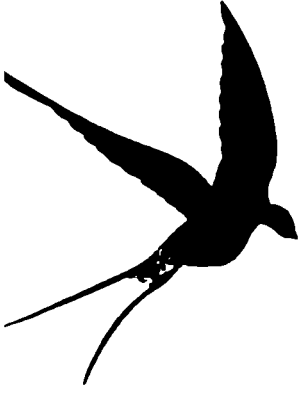
Bir daha gitmesine izin vermeyecektim. Veremezdim. Gözlerinde Emir’i sevdiğini görseydim, mutlu olduğunu görseydim belki böyle düşünmezdim ama... Gözlerinde görebildiğim tek şey, özlemdi. O da tutuyordu kendini, görebiliyordum. Geri çekiyordu, savaşıyordu, kaçıyordu. Buna da ben sebep olmuştum, biliyordum. Bunun suçlusu da bendim, kabuldü.

Yine de bu kez gitmesine izin verebilecek gibi hissetmiyordum.

Gözlerimde ne gördüğünü bilmiyordum ama her ne gördüyse, gördüğü şeyden memnun olmadı ve bana arkasını döndü. “Uyu Miraç,” dedi bıkkın, mesafeli bir sesle. “Sadece uyu.”

Ben de öyle yaptım.

Sadece uyudum ama onun yanında. Bana ninni gibi gelen nefes seslerinin arasında.

Rüyamda, küçüktüm. En fazla beş yaşındaydım ve yıllardır kalmadığım aile evimde, eski odamdaki yatağında yatıyordum. Çok huzurluydum ancak küçük bir kızın sahip olabileceği türden bir huzurdu bu, dertsizdim. Hayatın telaşlarından tamamen bihaberdim. Yüzüm duvara dönük, gülümseyerek uyumaya çalışıyordum. Dışarıdan yağmur damlalarının sesi duyuluyordu ve üzerimde kalın bir yorgan örtülüydü. O yorgan sayesinde sarılıp sarmalanmış hissediyordum. Tamamen güvenli, bana ait bir yerdeydim ve buradayken bana kimse zarar veremezdi. Sonsuza dek burada uyuyabilir, gözlerimi kapatıp denebilirdim. Dış dünyadan hiç kimse bu garip, küçük sığınağıma giremezdi.

Uykudan sakın ve hafifçe sıyrıldım; öyle sabahlar olur, bilirsiniz. Aniden uyandığınız, uyanmaktan keyifsiz olduğunuz sabahların aksine nadiren uykudan pamuk gibi hissederek sıyrılırsınız; hafifçe, öyle ağır ağır ve sakince. Sarılıp sarmalandığım için kendimi hâlâ rüyada gibi hissederek gözlerimi kapalı tuttum, ne güzel bir rüyaydı. Üstelik hâlâ rüyadaki gibi hissediyordum. Güvende. Huzurlu.

Birkaç saniye sonra sarılıp sarmalanmış olduğumun garip olduğunu fark ederek kaşlarımı çattım. O huzurlu ve tanıdık his beni terk etti, gözlerimi açtım. Birinin göğsüne bakıyordum, etrafım kollarıyla kuşatılmıştı. Bana ait küçük bir odanın içinde

gibiydim, içerisi neredeyse karanlıktı. Gözlerimi kırptırdım, Miraç'ın kollarının arasında olduğumu fark ettim ama geri çekecek gücü kendimde bulamadım.

Hâlâ uyuyordu. Bunu, nefeslerinin sakın ve düzenli hâlimden anlamak kolaydı. Kolları gevşekti ama etrafıma dolanmıştı, sol kolu boynumun altından geçip ensemden omzuma uzanmış, sağ kolu ise belimden sarılmıştı. Yani tamamen kolları arasındaydım ve yapacağım en ufak harekette uyanacağının farkındaydım. Uykusu tüy gibi hafif olurdu, hatırlıyordum.

Gözlerimi geri kapattım ve nefes alış verişlerimi bir düzene koymaya çalıştım. Hareket edip onu uyandırmaktansa kendi kendine uyanmasını beklemeyi tercih ederdim. Böylece ikimiz de bu an hiç yaşanmamış gibi yapabilirdik.

Hep sıktığı parfümünün kokusu kaybolmuştu. Tanıdık, kendine has kokusunu ona bu kadar yakinken almamak imkânsızdı. Kokusunu hep çok sevmiştim; biraz tuzlu, biraz acı. Boynu, uzansam öpebileceğim kadar yakınımdaydı ve teninden bana ulaşan sıcaklığı, havanın sıcaklığına rağmen hiç de boğucu gelmiyordu. Bıraksalar, burada bin yıl yaşardım.

Gözlerimi açmadım ama ona hafifçe, biraz daha sokuldum. Burnum boynuna değdi, dudaklarım köprücük kemiğindeydi. Bana bir şey söyleyemezdi, uyuyordum çünkü. Beni yakalayamazdı.

Dudaklarım alev alacak gibi hissediyordum. Uzaktayken, rol yaparken, kafamın içindeyken kolaydı ama neden kahrolasınca aynı yatakta uyumayı kabul etmişti ki? Kim diğerine önce sarılmıştı? Elim neden boynundaydı?

Bunu yapmıyor olmam gerekiyordu. Bütünüyle, her ayrıntısıyla yanlıştı.

Geri çekilmeye karar vermişken bir hareketlilik hissettim, bir kıpırtı. Miraç derin bir nefes aldı, durdu, gözlerim kapalıyken bile bu duruşun şaşırma tepkisi olduğuna emindim. Bana

bakıyor olmalıydı, nefeslerimin düzenini hiç bozmamaya ve gözlerimi kırpıştırmamaya özen gösterdim. Bu durumun garipliğiyle başa çıkabilecek gibi hissetmiyordum.

Nitekim o da nasıl geçtiğini bilmediğim saniyelerin sonunda önce belimdeki elini çekti, sonra da bedenini benden tamamen uzaklaştırdı. Yalnız atladığım bir detay vardı.

Başımın altındaki kolu hâlâ aynı yerde duruyordu.

Onun hareketinden rahatsız olmuşum ama uykum da tam açılmamış gibi saçma sapan bir şeyler homurdanarak yatağın diğer ucuna döndüm ve ona tamamen arkamı döndüm.

Rahatlamış bir nefes verdi, ardından yataktan kalkıp tuvalete geçti. Birkaç dakika sonra odaya döndü ama hemen sonra odanın kapısı açılıp kapandı.

Rahatlayarak gözlerimi açtım. Bu olay, yani Miraç'la vakit geçirme olayı gittikçe berbat bir hâl alıyordu. Evet, ona gününü göstermek ve intikam almak gibi çocukça bir sevdaya bürünmüştüm ama bu süreç bana da zarar vermeye başlamıştı. Ondan etkilenemezdim, onunla aynı yatakta uyuyamazdım ve Emir'e bunları kesinlikle yapamazdım. Bu yüzden yataktan kararlı bir şekilde doğruldum, bugün otele döndükten sonra kesinlikle toparlanacak ve eve dönecektim.

Kitabın da teklifin de canı cehennemeydi. Emir'e beklemek istediğimi söylersem beni anlardı.

Yani. Sanırım anlardı.

Toparlanıp üstüme başıma çekidüzen vermeye çalıştım. Çok mümkün değildi bu çünkü otelden yatıya kalacağımızı bilerek ayrılmamıştım ama en azından saçlarımı taradım ve güneş kremimi sürebildim. Makyajsız dolaşmaya pek alışık değildim ama idare etmek zorundaydım.

Miraç aşağıda, herkesin kahvaltı ettiği bahçedeydi. Güneş şimdiden ısıyla can yakıyordu ve göz kamaştırıyordu.

Sahiden tatile çıkmış, hayatın dramalarıyla uğraşmayan insanlar için keyifli bir sabah olmalıydı. İnsanlar gülüşerek kahvaltı ediyor, kimisi Rusça ya da İngilizce konuşuyordu. Etrafta sarışın küçük çocuklar koşturarak eğleniyordu.

Miraç'ı gölgede, köşedeki masada kahvesini içerken buldum. Böyle uzaktan bakınca rahat ve umursamaz görünüyordu. Düşünüyordum da onunla hiç tanışmamış olsaydık ve ben bu tatil beldesine öylesine gelmiş olsaydım da onu böyle bir köşede, kendi hâlinde kahvesini içerken gördüğümde dayanamaz, yanına yaklaşıp ve yanındaki sandalyenin boş olup olmadığını sorardım. Yanına oturur, adını öğrenirdim. Kendime de bir kahve sipariş ederdim.

Yazar olmakla ilgili böyle bir şey vardı. Diğer insanlar da bunu böyle sık sık yaparlarmıydı, bilmiyordum ama ben hayatımı başka bir yazarın yazdığı, diğer versiyonlarını hep merak ediyordum.

Onu uzaktan izleyişim, başını kaldırıp benimle göz göze gelişiyle son buldu. Kahverengi gözleri gözlerimi buldu ve beni görünce şefkatle ısındı. Yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı, her iki gamzesi yanaklarında bana göz kırptı. Elini kaldırıp selam verdi.

Ben de gülümsedim. Bu garip girdabın içinden çıkamadığımı hissederek, ondan kaçmayı ve ona koşmayı aynı anda arzularak aramızdaki birkaç metreyi geniş adımlarla kapattım. "Günaydın," diye mırıldandım keyifli bir sesle. Bunca strese, bunca garipliğe rağmen keyifli olduğumu ancak kendi sesimi duyduğumda fark ettim.

"Günaydın," dedi o da benim gibi. "Erken uyanacağını tahmin ediyordum. Kahvaltımızı birazdan getirirler."

Başımınla onayladım. "Eve ne zaman döneriz?"

Bilmiş bilmiş güldü. "Otelimi evin olarak görmene bayıldım."

Ne dediğimin farkına vardığımda hafifçe kızardım. “Yani işte... anladın.”

Başıyla onayladı ama gülüşü sönmedi. “Tamam, tamam. Merak etme, kahvaltımızı ettikten sonra arabaya gider, bir bakarız gündüz gözüyle. Yine halledemezsem mecbur bir tamirci bulacağım. Döneriz sonra da. Hallederiz.”

Böyle kesin olmayan ifadelerle konuşması sinirlerimi bozsa da kaşlarım çatık bir hâlde gözlerinin içine kısa bir an baktıktan sonra etrafı izlemeye geri döndüm. Belki de kalan vaktimizin tadını çıkarmalıydım. Aramızdaki bu şey her neydiyse, yitip gitmek üzereydi. Otele döndükten sonra yüzüne bile bakmayacak, gerekirse ödediğim tüm parayı yakacak ama eve dönecektim. Kalan bu vakti yitip gitmekte olan hoş bir şey olarak düşünebilirdim. Eğer onu sonsuza dek arkamda bırakacaksam, pekâlâ gözlerine bakabildiğim bu son birkaç saatin tadını çıkarabilirdim.

“Böyle anlarda ne düşündüğünü çok merak ediyorum.”

Miraç’ın derinden gelen kalın sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. Bana sahiden meraklı gözlerle bakıyordu. “Nasıl anlarda?”

“Böyle işte,” dedi çok bariz bir şeyden bahsediyormuş gibi. “Bakışlarını bir noktaya diktiğin, gerçek dünyadan kopup tamamen başka bir diyara gittiğin anlarda.”

“Bir sonraki kurgumu düşünüyorumdur belki de. Köylerine sığınan korsana âşık olan prensesin hikâyesini düşünmeye başladım bile.”

Yüzünde bir hayret ifadesi belirdi. “Köy ama prenses mi var?”

“Tabii. Prensес çok güzelmiş, peşinde çok fazla suikastçı varmış, o yüzden tehlikedeymiş. Babası ülkenin ücra köşelerinden birinde kamufle olmasını sağlamış. Hiç kimse gerçek kimliğini bilmiyormuş.”

Bakışları hayretle karışık bir ilgiyle doldu. Başını eline yaslayıp öne eğildi. “Sonra?”

“Ama kız çok mutsuzmuş bu köyde. Hem hiç arkadaşı yokmuş hem de koruması olarak yanına verilen adam dışarı çıkmasına izin vermiyormuş. Kendi ailesini özölüyormuş. Sonra bir gün, korsan bu köye sığınmış. Kızı evinin arka bahçesinde kitap okurken görmüş ve ilk görüşte vurulmuş. Onu kaçırmış, özgürlüğüne kavuşturmuş. Başta her şey çok çetrefilli ve zormuş çünkü kız, korsana güvenmekte güçlük çekmiş ama yavaş yavaş o da âşık olmuş korsana. Hatta, ilk korsan âşık olmuş belki ama sonunda daha çok seven kız olmuş.”

“Sonu nasıl bitiyor peki?” diye sordu derinden gelen, konuşmakta güçlük çektiğini gösteren bir sesle. “Mutlu mu?”

Bu soru yalnızca az önce uydurduğum, klişe bir öyküyle ilgili değildi. Daha derin bir soruydu. Bu yüzden, “Nereden baktığına göre değişir,” dedim. “Prenses korsanı çok sevmiş ama günün birinde saadetleri, korsanın peşindeki düşmanlarının köye saldırmasıyla bozulmuş. Köy bozguna uğramış, yakılmış ve yerle bir edilmiş. Prenses bunun üzerine korsanın özünde kötü biri olduğunu hatırlamış ve onu peşindeki adamlara teslim etmiş.” Bu noktada, artık sesimin iğneleyici çıkmasına engel olamadım. “Düşmanları korsanı, prensesin gözleri önünde öldürmüş. Prenses, peşindeki herkesten kaçıp saklanarak aylar sonunda krallığa dönmüş ve babasının uygun gördüğü akıllı bir prensle evlenmiş. Mutlu son bence. Harika. Sonsuza dek mutlu yaşadılar!”

İğnelemeyi fark ettiğini biliyordum, gözlerine inatçı bir şekilde bakmayı sürdürüyordum. Onun bakışlarındaki neydi, acı mı? Umurumda değildi. Umurumda olmamalıydı. Korsan olmayı seçen kendisiydi, kaçıp gitmeyi tercih eden kendisiydi.

“Kırlangıçlarla ilgili üzücü olan ne, biliyor musun?”

Konumuzla kırlangıçların alakasını çözemeyerek kısa bir an, kolundaki dövmeye bakmaktan kendimi alamadım. “Neymiş?” diye sordum tepkili bir sesle.

Miraç hüzünle gülümsedi. “Kırlangıç denizciler için ev demektir ama bir kırlangıç bunu hiç bilmez. Anlayamaz bunu, doğası gereği bilmez. Bu, kırlangıçların ev olduğu gerçeğini değiştirmedigi gibi, bir kırlangıcı da denizciye sevdalı etmez. Bir denizci asla bir kırlangıcın evi olamaz.”

Ona bakakaldım.

“Yani,” diye mırıldandı kederli bir sesle. “Korsan kendine bir ev bulmuş ama prenses onun evi olduğunu hiçbir zaman anlayamamış. Bu, duyduğum en üzücü şeylerden biri açıkçası.”

Ona verecek bir cevap aradım ama bulamadım. Neyse ki o esnada kahvaltı tabakları geldi ve ben bu acımasız yorumu hiç duymamışım gibi davranabildim.

Böyle bir roman yazacağım yoktu, bu saçma ve klişe öyküyü az önce uydurmuştum. Oturup üzerine düşündüğüm kurgular çok daha detaylı ve uzun olurdu elbette, ayrıca ben genellikle aksiyon yazmayı severdim. Çimen, yazdığım en durağan kitap olacaktı.

Ağızma salatalık ve domateslerden atarken Miraç, “Hayranım sana,” dedi. Aniden. Öyle kolayca. Çok basit, herkesin bildiği genel geçer bir kavramı dile getiriyormuş gibi. Güneş doğudan doğar. Dünya kendi etrafında döner. *Bense hayranım sana,* der gibi bir ses tonuyla.

Kalbim teklerken gözlerimi ona çevirdim. O ise bana bakmıyordu. “Hayranım, fazlasını eksigini boş ver. Ama hayranım sana, her şeyden önce hayranım. Yaptığımız küçük bir geziden sonra iki dakika içerisinde koca bir öyküyü kurabilmene hayranım.”

Beklediğiniz anlarda, zaten beklediğiniz övgüleri almakla bu, aynı şey değildi. Değer verdiğiniz birinin, kalpten sevdiğiniz birinin ücra bir Antalya kasabasında, hiç beklemediğiniz bir anda, hiç gereği yokken söylediği bu sözlerin farklı bir yanı vardı. Söylenmese kimse eksikliğini hissetmezdi. Söylendiğinde, durgun suyu hoşça dalgalandıran hafif bir meltem gibiydi.

Biraz da utanarak boğazımı temizledim. “Teşekkürler.”

Böyle anlarda hep aklıma geldiği gibi yine, kitaplarımı okuyup okumadığını sormayı düşündüm. Okusa severdi, yazdıklarım lisedeyken okuduğumuz o gençlik romanlarına çok benzerdi. O zaman da kitaplar konusunda benzer fikirlere sahiptik, şimdi de sahip olacağımızı düşünüyordum.

“Hâlâ çok kitap okuyor musun?” diye sordum.

Beni söylediklerinin etkisinde bırakmış, çok sıradan bir şey söylemişçesine kahvaltısını etmeye başlamıştı bile. Bana şöyle bir baktıktan sonra “Pek vaktim olmuyor,” diye umursamazca yanıtladı ve çatalın ucundaki beyaz peyniri ağzına attı.

Gıcık olarak kendi kahvaltıma döndüm ve kahvaltı bitene dek ikimiz de tek kelime etmedik. Miraç, tasasız ve keyifli görünüyordu. Onun bu sakin, dertsiz hâli sinirlerimi daha da bozuyordu. Saçma olduğunun farkındaydım ama bu, hissettiklerimi değiştirmiyordu.

Kahvaltı sonrasında toparlandık ve arabaya doğru yeniden yola koyulduk. Bu kez yol daha yorucuydu çünkü gecenin aksine hava çok sıcaktı ve dünün yorgunluğunu da henüz tam olarak atmış hissetmiyordum.

Beş on dakika kadar yürüdükten sonra alnımda terler birikmişti bile. Konuşmaya hiç hâlim yoktu ama dikkatimi yoldan ve yorgunluğumdan uzaklaştırmak istiyordum. “Ege’yle nasıl tanıştınız?” diye sordum bu yüzden. Merak ettiğim şeylerden biriydi bu.

Miraç şaşırarak bana yandan bir bakış attı. “Ege mi?”

Başımla onayladım. “Hoş çocuk ama senin, biriyle otel ortağı olacak kadar nasıl yakınlaştığını merak ediyorum.”

Bunu neden sorduğumu anlayarak kaşlarını kaldırdı ve gözlerini tekrar yola çevirdi. “Babam rahatsızlandıktan ve biz buraya yerleştikten sonra... Yani, bir süre hastanede kaldı tabii ama bir süre sonra eve çıktık. Asla hastanede kalmak istemiyordu zaten. Eve çıkmak da ayrı bir meseleydi çünkü özel bakım gerektiriyordu. Ege’nin babasıyla amcam yakın arkadaş, söylemiştim zaten. Ege o zamanlar birkaç yıldır hemşire olarak çalışıyordu. Amcam ona bu işi teklif etti. İstifa etmesini, tam zamanlı olarak bizim evde kalmasını ve babamın bakımına yardımcı olmasını önerdi.”

Adımlarıma bakarak yürüyor, bir yandan onu dinliyordum. Susunca ona döndüm ve elleri ceplerinde, aylak adımlarla yürüyerek tam karşıya baktığını gördüm. Devam etmedi, ben de mevzuyu anlayarak güldüm. “Hiç istemedin, değil mi? Çektirdin çocuğa.”

Mahcup bir ifadeyle bana baktı. “Mahvettim onu.”

“Ne yaptın yahu?” diye sordum merakla.

“Babama bakmak için başkasına ihtiyacım olmasından nefret ediyordum. O benim babamdı. Durum ne olursa olsun ben bakabilirdim, biz hallederdik. Biraz onur meselesi hâline getirmiştim sanırım. Gençlik de var tabii biraz.”

Babasının durumunun detaylarını sormak istiyordum ama onu zaten üzen bir konuyu da deşmek istemiyordum. O ne kadarını anlatmak istiyorsa o kadarını dinlemeyi kabul ederek tüm sorularımı yutkundum. “Sonra?”

“İlk zamanlar epey çatıştık. Ben bildiğimi okumaya çalışıyordum, o da aldığı paranın hakkını vermeye çalışıyordu. Bazen

sadece zıt gidiyor olmak için gidiyordum. Sonra saçma sapan bir şey yaptım. Gurur duymadığım, gerçekten kötü bir şey.”

Ona cesaret verircesine baktım. Yutkundu. “Babamın ağızdan beslenmemesi gerekiyordu ama ben günden güne iyi olduğunu düşünüyordum. O yüzden çorba içirmeye çalıştım. Küçük bir çocuk bile böyle bir şeyi yapmaması gerektiğini tahmin ederdi ama sanırım kendimi de ev halkını da babamın iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Sanki o çorbayı içseydi aniden sağlığına kavuşup eski babam oluverecekti. Eski güçlü hâliyle ayağa kalkıp bize gülümseyecekti. Kaburgaları zayıflığından ötürü elime batmayacaktı.”

Kalbim sızlarken, dolan gözlerimi kaldırıp güneşe baktım ve gözyaşlarımın akmasına engel olmaya çalıştım. “Bana kendini savunma. Yaptığın hiçbir şeyi bana karşı aklamak zorunda değilsin, Miraç.”

Dönüp gözlerime baktı ve sanki oraya bir yere sığındı.

“Bir kaşık çorba dersin ama sonuçları kötü oldu. Soluk borusuna kaçtı, solunumu kısa bir süre durdu, sonra kalbi... Hepsine Ege müdahale etti, ambulans çağırdı, biz zaten donup kalmış gibiydik. Sonra akciğer enfeksiyonundan hastanede bir ay yattı. Toparlanması çok uzun sürdü ama Ege orada olmasaydı çok daha kötü sonuçları olabilirdi.”

“Bu olaydan sonra, tabii ki ona tamamen güvendin.”

Miraç, bariz olanı dillendirdiğimi gösterircesine bir elini yana doğru açtı. “Babamın bakımından elimi tamamen çektim. Ege, daha çok Ekin’le birlikte bu işi üstlendi. Ben kendimi dışarı attım. Para kazanmaya çalıştım.”

“Peki, Ege babanı bırakıp otele nasıl ortak oldu?”

Bana karanlık bir bakış attı. “Bırakmadı. Babam... vefat ettikten sonra açtık zaten bu oteli.”

Onu o karanlık günlere daha fazla götürmek istemiyordum ama merak ediyordum. “Hangi noktada arkadaş olduğunuzu merak ediyorum.”

Uzun bir süre cevap vermedi. Söylemek üzere olduğu şeyi bana söylemeyi hiç istemediğini seziyor olsam da duymak istiyordum.

Sessizliğin sonunda, duymayı hiç beklemediğim bir şey söyledi: “Ekin benimle uzun zamandır konuşmuyor.”

Benim tanıdığım Ekin’i düşündüm. Onu ne zaman düşünsem, durduğu yerde dans eden o neşeli genç kızın görüntüsü gelirdi gözlerimin önüne. Rüzgârda uçuşan küt, kahverengi saçlar. Sevecen kahverengi gözler. Hep gülen bir çehre.

O Ekin’in, Miraç’la konuşmadığı bir dünyayı düşünemiyordum. Abisine karşı çok farklı, kırılmaz bir sevgi beslerdi. Her gün mutlaka ona bulaşır, bir tartışma başlamasına yol açardı ama bunu da sevdiğinden yapardı. Onu arkadan kollardı hep. Çoğu zaman Miraç’tan habersiz.

Parçaları birleştirerek, “Çorba olayından... sonra mı?”

Miraç sorumu yanıtlamak yerine, “Çok uzun zamandır konuşmuyoruz yani,” diye açıkladı. “Başlarda ona ulaşmam çok zordu. Yüzüme bile bakmıyordu, hâlâ pek bakmaz. Ama Ege ile babama bakarken yakın arkadaş olduklarını fark ettim kısa süre içinde. Nasıl olduğunu merak ettiğimde, Ege yanıtladı. Nerede olduğunu merak ettiğimde, Ege söyledi. Başına bir iş geldiğinde, Ege haber verdi, Ege koşup yardım etti, bana da her şeyin yoluna girdiğini söyledi. Uzaktan yardım etmeme izin verdi, Ekin hiç bilmeden. Doğum günlerinde ona hediye aldığımda Ege kendi hediyesiymiş gibi verdi... Sanırım Ege bu hayattaki en büyük şanslarımızdan biri oldu. Bir süre sonra bunu kabul ettim. Sanırım cenazede. Bir an bile ne beni ne de Ekin’i bıraktığı o berbat, lanet günde. Zaten sonra da otel için peşinde koşup durdum.”

“Bu...” diye söze başladım ama bir süre devamını getiremedim. En sonunda, “Bu,” dedim ağlamamak için direndiğimden tiz çıkan sesimle. “Duyduğum en...”

“Evet. Anladım. Konuşmak zorunda değilsin.”

O gün yanlarında olmadığım için sızlayan kalbim, yanlarında onlara destek olan biri olduğu için durulur sanmakla ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Ben yanlarında değildim. Orada kim olursa olsun ben yoktum.

Birkaç dakika sonra araba, dün bıraktığımız yerde göründü. İçim rahatladı, bacaklarımın ne kadar sızladığını ancak arabayı görünce fark ettim.

Hızlıca pes ederek arabanın karşısındaki kaldırıma oturdum. “Ne olur biri gelip bizi buradan alsın, yoksa ölüp gideceğim.”

Miraç hain hain güldü. Arabaya bindi ve birkaç kez çalıştırmayı denedi ama olmadı. Araba birkaç küçük sesin ardından tıpkı benim gibi pes ediyordu. İnip ön tarafa geçti, kaputu açarken, “Ben kısaca bir bakayım da,” dedi. “Halledemezsem çağıracığım birilerini.”

Sinirlenerek, “Bunu neden dün akşam akıl edemedin peki?” diye sordum. Belki eve dün gece dönebilirdik.

Ama o zaman onun kollarında uyanamazdım tabii. Bunu da gözden kaçırmamak gerekiyordu sanırım ama bu hissiyatın üzerine düşünmemeye kararlıyım.

“Karanlıkta zor olurdu,” diye yanıtladı umursamaz bir sesle. “Çok anlamıyorum zaten. Bir bakacağım.”

İçimde, bunu dün gece de halledebileceğine ama halletmek istemediğine dair çok yanlış, çok karanlık bir düşünce belirdi ama zihnimden bu düşünceyi hızla uzaklaştırdım. Değildi. Öyle değildi, öyle olmamalıydı.

Miraç yarım saat kadar arabayla uğraştı. Çalıştırmayı tekrar tekrar denedi, kaputta ne yaptığıyla zerre ilgilenmediğim bir şeyler yaptı. Bu esnada telefonumu çıkardım ve var olduğunu unutmak istediğim dış dünyayla iletişime geçtim. Emir'in telefonuna ulaşamıyordum ama bazen, iş yerinde çok meşgulken şarjının bittiğini fark etmezdi, bu yüzden endişelenmedim. Destan iyiydi, ağrıları devam ediyordu ve derhâl dönmem gerektiğini söylüyordu. Can arkadan selam söylüyordu. Güneş her zamanki gibi şefkatliydi ve ne kadar zamana ihtiyacım varsa o kadar zaman uzakta kalabileceğimi, İstanbul'u hiç merak etmemem gerektiğini söylüyordu. Ömür'ün sesi huysuzdu ama onun da yumuşadığını hissedebiliyordum. Bu, elbette telefonu, "İlk fırsatta dön," diyerek kapatmasına engel değildi.

Anne ve babam iyiydi, Mertler zaten Ankara'daydı. Her şey yolundaydı yani. Dünya bensiz de dönebiliyordu.

Arabanın normal çalışma sesini, annemle vedalaşırken duydum. Miraç, sürücü koltuğunda bir zafer kazanmış gibi gülümsedi ve ben, onun arabayı dün sahiden de yapamayacağına ikna oldum. O da streslenmiş olmalıydı.

Rahatlayarak arabaya bindim ve Miraç camları açtıktan sonra arabayı tamamen çalıştırıp hareket ettirirken derin bir nefes aldım. "Çok yorulmuştum. Nasıl yaptın?"

"Bir bağlantı sorunu, sanırım. Emin değilim. Arabalardan anlamam."

"Her neyse," diye umursamazca arkama yaslandım ve gözlerimi pencereden dışarı çevirdim.

Sonunda eve gidiyorduk.

Hayır, diye düzelttim kendimi. Ev değil. Otele. Miraç'ın otele.

Sonuçta gidiyorduk ve ben bu şeyi -bu şey her neyse artık- kesinlikle, yüzde yüz, mutlaka bitirecektim.

Radyoyu açtı ve aramızdaki sessizliği doldurdu. Müziğin sesini kısıtı ve onu arka planda bırakarak, “Tiyatroya ilk nasıl merak saldın?” diye sordu.

Kaşlarım çatıldı. “Bu da nereden çıktı?”

“Çıktı işte,” derken omuzlarını silketti. Gözlerini yoldan ayırmadı ya da başka bir açıklama yapmadı.

Bu sorusu özellikle ilginçti çünkü ayrıldıktan sonra tiyatro yapıp yapmadığımı sormamıştı. Herkesçe bir yazar olarak biliyorken hayatımın bu yönüyle ilgili insanlardan pek fazla soru almazdım. Bu soruyu sorabilmesi için üniversitede tiyatro kulüplerinde ciddi roller aldığımı ve sonrasında da birkaç oyunda oynamaya devam ettiğimi bilmesi gerekirdi.

Fakat buna imkân yoktu. Sosyal medya hesaplarımda böyle şeyleri paylaşmazdım çünkü okurlarımın içinde küçük bir rol aldığım oyunu, sadece ben var olduğum için izlemesini istemiyordum. Oyunların gerçek kitlelerine ulaşmasını daha çok seviyordum: salonu dolduran on on beş kişiye bazen. Büyük oyunlarda rol almayı inatla reddediyordum.

Can, bana *Küçük Mert* diyordu ama bunun ne demek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Belki de Miraç bilmiyordu ve yalnızca lisedeki merakıma istinaden soruyordu. Sohbet olsun diye. Daha olasıydı.

“Ben küçükken Destan bir gün bize geldi ve Ömür’ün yakasına yapıştı. İki adam varmış da Destan’ın peşini bırakmıyorlarmış da Ömür olmadan Destan bu heriflere hayatta güvenmezmiş de... Ömür başta epey itiraz etti. Abimin sahneyle gerçekten hiçbir alakası yoktu. Destan’ın deliliklerinden biri daha işte.”

Miraç bana yandan bir bakış attı. “Sonra?”

“Ömür, Destan onu arkadaşlığıyla tehdit edince yelkenleri suya indirmek zorunda kaldı. Ömür sadece deneyecek, sevmezse istediği gibi bırakabilecekti. Şartlar böyle olunca Destan, abime

iyi bir kurs ayarladı. Benim yaşıım küçük olduğu ve abimin kuyruğu gibi peşinden ayrılmadığım için ben de onunla o kursa gitmiş oldum.”

“Kaç yaşıındaydın?”

“On bir on iki? Öyle bir şey... Ama Miraç, tiyatro hocası konuştuğkça ben büyüleniyordum. Müthişti. Sahnenin her açıdan farklı görünüşü. Oradan doğru tonda konuştuğunda en arkadan bile duyulabilmen. Farklı biri olmak, bambaşka birinin kişiliğine bürünmek. Her şey. Her detayı. Sonrasını biliyorsun zaten. Sonrası, Çimen.”

“Ben de bunu merak ediyorum,” dedi meraklı bir sesle. “Neden hâlâ onlarla değilsin? Er ya da geç onlarla olacağını zannediyordum. En azından senin kaleminden çıkmış oyunlar oynayacaklarını.”

“Oynamadıklarını nereden biliyorsun?” diye sordum dik kafalı bir sesle.

Bilmiş bilmiş güldü. “Ünlü birisin. İrem Ardıç, Çimen için bir oyun yazsaydı bilirdim.”

Bilmiş bir kahkaha atma sırası bendeydi. “Bilemeyebilirmişsin demek ki. Yazdım tabii ki. Oynuyorlar da ama mahlas kullanıyorum.”

Ellerimi iki yana açarak derin bir nefes verdim. “Yani. Saçma gelebilir ama bazen düşünüyorum; ilk romanım bu kadar iyi bir çıkış yapmasaydı, diğer romanlarım bu kadar beğenilir miydi? Bazen ünün, eserin önüne geçtiğini düşünüyorum. En azından yazdığım oyunları bundan uzak tutmak istedim. Aslında İpek dışında kimse bilmiyor. Ve tabii şimdi bir de sen.”

Şaşkınlıkla bana baktı. Sonra araba kullandığını fark ederek önüne döndü ama yüzündeki şok ifadesi kalıcıydı. “Nasıl yani? Ömür? Güneş? Can? İrem, Destan?”

Sesi öyle hidderliydi ki kendimi gülmekten alamadım. “Bilmiyorum, bana ait bir şey olarak kalmasını istedim. İpek’e söylemek zorundaydım çünkü oyunları o kabul ediyor.”

“Bana neden söyledin o zaman?”

Sorusuyla birlikte yola bakakaldım. Bilmiyordum. Düşünerek söylememiştim. Doğal olan buymuş gibi gelmişti, ikinci kez düşünmemiştim.

“Neden,” diyerek geçiştirmeyi denedim. “Beni magazine verip bu haberi herkese yayacak mısın?”

“Tabii,” derken gülüyordu. “Mesaj attım bile çoktan.”

Gülüştük ama ben ciddi bir cevap vermeyi reddettim, o ise üstelemek yerine sessizliği seçti. Radyonun sesi aramızdaki boşluğu doldururken yol boyu bir daha hiç konuşmamayı tercih ettik.

Kaş tabelasından dönüp küçük ilçe merkezine giriş yaptığımızda içimde bir rahatlama hissettim, aynı zamanda da bir hüznün. Burayı bırakıp gitmeye hazır mıydım sahiden? Miraç’ı, bir daha hiç görmemek üzere burada bırakıp İstanbul’a dönebilir miydim?

Yalnızca birkaç gündür burada olmama rağmen İstanbul, bana başkasının yaşadığı bir hayat gibi hissettirmeye başlamıştı. O İrem, sanki televizyonda izlediğim ya da kitapta okuduğum bir karakterdi. Ben ise buradaydım, birkaç gündür değil de yıllardır.

Üstelik henüz Ekin’i tekrar görememiştim bile. Nasıl gidecektim? İstanbul’a döndüğümde Emir’le ne yapacaktım? Evlenme teklifi edecek miydi sahiden, ettiğinde ne diyecektim?

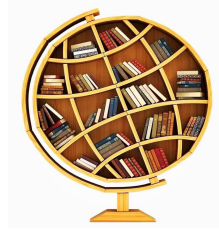
Stresten kendimi ağlayacak gibi hissederken otelin olduğu yola döndük ve tanıdık bina gözüme çarptığında midemin ters döndüğünü hissettim. Sanki yanlış bir şeyler olduğunu hissetmiş gibi içim karanlık bir dumanla kaplıydı.

Miraç, her şeyden habersiz arabayı park etti ve sanki bunu duymaya ihtiyacım olduğunu bilir gibi, “Eve geldik,” dedi.

Maalesef eve gelmedik ama eve gelmiş olmamızı dilerdim.

Bir uykuya ve yemeğe ihtiyacım olduğunu düşünerek arabadan indim ve onu, arabanın etrafından dolaşıp otelin bahçe kapısının önüne geldiğim esnada gördüm.

Baran Emir Ateş, tüm ihtişamıyla, otelin bahçesindeki hasır salıncaklardan birinde oturuyor, bu tatil beldesine tamamen aykırı görünüyordu.

Düzenleme
Ny.ozlem

O nu görmeyeli seneler olmuş gibi hissediyordum, oysa yalnızca birkaç gündür görüşmüyorduk. Bahçedeki hasır sandalyelerden birinde oturmuş, dikkatle telefona bakıyordu. Öyle çok odaklanmıştı ki bu mesafeden bile işle ilgili şeylerle uğraştığına emindim. Tamamen izin almamış, işleri uzaktan yöneteceğini söylemiş olmalıydı. Belki yarın basılacak bir yazıyı kontrol ediyordu, belki de çalışanlara emir yağıdırıyordu, kim bilebilirdi ki?

Ben hayret içinde donakalmıştım ama Miraç, olayın vahametinin farkında değildi. Hemen peşimden ilerledi, durmamı umursamayarak öne doğru geldi ve bahçenin içine girdi. Ancak ben birkaç adım ardında kaldığımda garipliği fark etti ve durup bana döndü. Orada, benden birkaç adım ötede Miraç ve onun da ilerisinde henüz her şeyden habersiz Emir oturuyorken, Kaş'ı ateşe verip kaçmak dışında bir çözüm gelmiyordu aklıma.

Miraç kaşlarını çattı, bana tuhaf bir şey görmüş gibi bakıyordu. "İrem? Sorun ne?"

Her şeyi başlatan bu soru oldu. Adımı duyan Emir, başını gömdüğü telefonundan hızla kaldırdı ve gözleri, tam olarak nerede olduğumu en başından beri biliyormuş gibi beni buldu. Başta Miraç'ı fark etmedi ya da önemsemedi ve aramızdaki mesafeyi kocaman adımlarla kapatarak beni kolları arasına aldı.

Kendimi bir anda tanıdık bir dünyanın içinde buldum: tanıdık bir koku, tanıdık bir tutuş, tanıdık kollar. Burası, içinde senelerdir yaşadığım kollardı. Güvenliydi, korkunç bir yanı ya da belirsizlikleri yoktu. Güvenliydi. Tamamen güvenli.

Kolları beni sımsıkı sardı ve beni kendine bastırdı. Başım omzuna daha da yaslanırken, tüm bunlara rağmen neden rahatsız hissettiğimi anlayamadım. İçimde bir huzursuzluk, bir kahrın ağrısı vardı. Ama geri çekilmeye de içim elvermedi. Onu bir anda bırakıp gitmişim ve şimdi her nasıl olduysa, beni bulmuşken onu itemedim. İsteddiği kadar sarılmasına izin verdim.

Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre boyunca sarılı kaldık. Ayrıldığımız esnada, yüzünde bir kızgınlık, kırgınlık belirtisi olacağını zannettim ama tamamen sakin görünüyordu. Sarılmayı bırakmış olmamıza rağmen tamamen geri çekilmemişti, iki eli de hâlâ kollarımdaydı. Ela gözleri sakin ve ılımlıydı, hatta neredeyse şefkatle parlıyordu.

Elimde değildi, buna şaşırmadan edemiyordum. Nasıl hiç kızmazdı? Ona yalan söylemişim, beni bir tatil beldesinde, başka bir adamla yan yana gördüğünde içine hiç mi şüphe düşmemişi?

“Bebeğim,” dedi ılımlı bir sesle. “Bunu sakın bir daha yapma.”

Yutkundum. Miraç’ın tam arkamda olduğunun ve bizi duyabildiğinin farkındaydım. Bu, beni rahatsız etmiyor olmalıydı ama kendime engel olamadım ve sesimi bir fısıltı hâlinde tuttum: “Beni nasıl buldun? Hiç mi kızmadın?”

Kaşları çatıldı ve gözlerindeki kararsızlığı gördüm. Uzun uzun baktıktan sonra, kollarımdaki elleri, ellerime indi. Ellerimiz birleşti, kalbim garip bir şekilde tekledi. Emir’in beni Miraç’la görmesini istemiyor olmalıydım ama her bir hücrem, Miraç’ın beni Emir’le görmesinden rahatsızdı.

“Nasıl olduğunu sormak için Destan’ı aradım. Hâlini hatırını sormadığımı düşünmesini istemedim.”

Kaşlarım çatıldı. Destan ölse bile beni ele vermezdi. Nitekim kafa karışıklığımı anlayarak gülümsedi. “Arkadan Güneş’in sesi geliyordu. Ben de onu aradım, İstanbul’da olduğunu söyleyince bir şeyler çevirdiğini anladım tabii.”

“Nerede olduğumu nasıl buldun ki?” diye sordum bu kez.

“Telaşlı bir hâlde Güneş’in kapısını çalınca, Güneş her şeyi anlatmak zorunda kaldı. Yanlış anlamamdan ya da sinirlenmemden korkuyordu sanırım ama zaten o anlatmadan önce de makul bir sebebin olacağını tahmin etmiştim. Nitekim o da Çimen’i yazmak için biraz sakinliğe ihtiyaç duyduğunu, ben işi gücü bırakmayayım diye bana söylemediğini anlattı.”

Bu kadar anlayışlı olmak zorunda mıydı? Bazen bana bağırıp çağırsın istiyordum.

Ne diyeceğimi bilemeyerek gülümsedim ama yüzümdekinin sahte bir gülüş olduğunu biliyordum. “Her neyse. Geldiğin için sevindim, sıkılmaya başlamıştım buradan.”

Emir, bu cümlem üzerine eğilip dudaklarımdan kısa bir öpücük çaldı. İçimde ufacık da olsa bir kıpırdanma bekledim ama içimdeki lanet ses, Miraç’la yan yana uzandığımızda bile kalbimin çok daha hızlı attığını kulağıma fısıldıyordu.

O lanet sesi itinayla ezdim ve küçük öpücüğünün tadını çıkardım.

Tam o esnada Miraç hareketlendi ve Emir’e selam vermeden, bana da görüşürüz demeden yanımdan geçip gitti. Adımları toprağı döverken beni ezerek geçip gitmiş gibi hissettim, hiçbir şey yapmamış ya da söylememiş olmasına rağmen gidişinin ağırlığı kalbime çöktü. Bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını farkındaydım ve olması gereken de buydu. Birlikte yolculuklara çıkmamalı, aynı yatakta uyumamalıydık.

Bittiği için rahatlamıştım. Kesinlikle rahatlamıştım.

Üzülmüyordum asla.

Miraç'ın öyle gidişi, Emir'in de dikkatini çekmiş olacak ki, "O kimdi?" diye sordu.

Boğazımı temizledim. "Bunu ayaküstü konuşmasak olur mu?"

Başını olumlu anlamda salladı ve elimi tutarak bahçenin içine doğru yürüdü. Benim geçen gecelerden birinde tek başıma oturduğum salıncağa oturup beni de yanma çekti ve kolunu omzuma sardı. Omzumdaki eliyle saçlarımla oynarken kuşağıma, "Çok özledim seni," diye fısıldadı.

Emir'den böyle cümleler duymak zor değildi. Asıl sorun, bu cümleleri bir görev bilinciyle söylüyor gibi hissetmemdeydi. Gözlerine baktım ve orada gerçek bir özlem belirtisi aradım ama bana tamamen rahat gözlerle bakıyordu. *Heyecansız. Tutkusuz.*

Beni ilk kez gördüğü gece Miraç'ın bakışları gözlerimin önüne geldi. O dağılışı, gözlerini bir an bile üstümden çekemeyişi ve sürekli beni dinlemek isteyişi.

Bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım ve hafifçe ona döndüm. "Emir," dedim özlem sözcüklerine yanıt vermeyerek. "Sana bir şey anlatmam gerek."

Cevap vermedi ama cesaret verircesine bakmaya devam etti. Eli hâlâ omzumdaydı ama ona doğru döndüğüm için hafifçe bana değiyordu. Her yanımda onun tarafından kuşatılmış gibi hissediyordum ve bunun bana güven vermesi gerekirken içim tedirginlik doluydu. Bana karşı bir tür savaş başlamış gibi hissediyordum ama bu savaşı kimin başlattığından emin değildim.

"Az önce gördüğün adam," dedim. Yutkundum. "Miraç."

Şokun gözlerinde dalga dalga yayılışına şahit oldum. Bakışları değişti, onda pek görmediğim bir duygu gözlerine yerleşti: tedirginlik. Kendinden emin, ne yapacağını bilen Emir'e

alışıktım. Flört sürecimiz bile o kadar kısa sürmüştü ve o kadar kısa zamanda sevgili olmuştuk ki, o zaman bile kendinden emindi. Onunla çıkacağımdan, onu seveceğimden emindi.

Ve şimdi, gözleri tedirgindi. Onu böyle görmek benim için de bir ilkti.

“Düşündüğün gibi değil,” dedim. “Aramızda öyle bir şey yok. Tesadüf oldu, en başından anlatacağım.”

Üç cümle. Onun yerinde bir başkası olsaydı, bu üç cümle hiçbir şeyi açıklamaya yetmezdi. Durumun şüpheli görünmemesi imkânsızdı. Bir yanımda, onun beni Miraç’tan kıskanmasını bekliyor, hatta bunu istiyordu. Sevmek böyle bir şey değil miydi? Ben bazen Ömür’ü bile, Güneş’ten kıskanıyordum.

Emir beni şaşırtmadı. Gözleri ânında yumuşadı ve rahatladı. Kendine mi çok güveniyordu yoksa bana mı, emin değilim ama hemen inandı.

“Başından anlatsana,” dedi güven veren, kızmadığını gösteren bir sesle.

İçim garip bir öfkeyle doldu. Ona vurmak ve “*Beni biraz merak etsene!*” diye sızlanmak istiyordum ama bunun ne kadar saçma olduğunun da farkındaydım. Bu yüzden, isteklerimi bir kenara bırakarak mantıklı yüzümü takındım ve durumu özetledim: “Nereye gitsem diye düşünürken Kaş’a karar verdim. Küçüklüğümünden beri gelmemiştim, değişiklik iyi olur diye düşündüm. Gerçekten tamamen tesadüf ama kalmaya karar verdiğim bu butik otelin sahibi, Miraç çıktı.”

Emir sessiz kaldı, bense sözlerime devam etmedim. Ona meyhanedeki o geceden, motorundan, dövmesinden ve Olympos’tan bahsetmedim. Ona Miraç’ın babasından, yaşadıklarından, bana bakışından ve bir gece aynı odada uyumak zorunda kalışımızdan bahsetmedim. Yanartaş’ı anlatmadım.

Bunlar önemsiz detaylardı. Hiçbir şey yaşanmamıştı. Hayatımda Miraç'ı istemiyordum, tam aksine ona haddini bildirmek için onunla vakit geçiriyordum. Şimdi Emir de gelmişti. Artık birlikte İstanbul'a dönerdik ve tüm bu sorunları arkamızda bırakırdık.

"Anladım," diye mırıldandı Emir. "Sadece... Sadece soruyorum. Hiçbir şey yaşanmadı, değil mi?"

Başımı hafifçe yana yatırdım ve gözlerine samimi bir ifadeyle baktım. Hemen şimdi toparlanıp gidemeyeceğimize göre Miraç'la olan iletişimimize şahit olacaktı. Zaten bu konuda yalan söylemeye de gerek yoktu.

"İkimizin hayatları da çok değişmiş. Onun bir tatil beldesinde otel sahibi olacak biri olduğunu hiç düşünmezdim. Ayrıldıktan sonra kötü... zamanlar yaşamış. Onları konuştuk. Bana biraz Kaş'ı gezdirdi. Eski bir arkadaşına denk gelmek gibi, tamamen uzak kalamadık tabii... ama bir şey yaşanmadı elbette."

Söylediklerim tamamen doğrudu. Hatta olanlar sahiden de bundan ibaret değil miydi? Miraç ara ara absürt laflar etse de onun bana karşı sahiden bir şey hissetmediğine emindim. Köprü'nün altından çok sular akmıştı. *Hem zaten, gerçekten, beni terk eden de o değil miydi?* Öyle kolayca vazgeçebildiği biriydim, beni yeniden sevebileceğini de en çok bu yüzden düşünmüyordum. Bense bu ilişkinin içinde mutluydum, Emir'i seviyordum. Bizimkisi, gençliğimize duyduğumuz özlem olmalıydı daha çok. Başka bir şey yoktu.

Emir başını anlayışla salladı. "Sana güveniyorum. Hiçbir şey olmadığına eminim."

Gülümsedim. "Ne yapmak istersin?"

Aheste aheste gülümsedi o da. Bana böyle bakınca, ne kadar hoş bir adam olduğunu hatırladım. "Buraya senin planlarını bozmaya gelmedim, bebeğim. İş yerinden sadece birkaç gün için izin alabildim. Gelip iyi olduğunu görmek istedim. İşlerin

bittiyse birlikte döneriz elbette ama hâlâ yazıyorsan kalırsın sen. Ben buradayken gezelim, kısa bir tatil yapalım istersen ama bugün çok yorgunum. Odada biraz uyusam olur mu?”

“Tabii ki,” dedim ayaklanarak. “Gel, yatak çift kişilik zaten.”

Pişkin pişkin güldü. “Hımm,” dedi. “Tek kişilik olsaydı daha çok işime gelirdi.”

Güldüm ve ona doğru yaslandım. İçeri adım attığımız anda Miraç’la göz göze geldik, barın arkasında bir şeyleri temizliyordu ama gözlerini hızla kaçırdı ve dikkatini işine verdi. Çatık kaşlarla, agresif hareketle bardak temizliyordu.

O esnada fark ettim.

Baktığı pencere, tam olarak salıncağı görüyordu.

Hiç beklemeden, hemen odaya çıkmak ve bu garip andan kurtulmak için ileri doğru adım atmaya yeltendim ama Emir beni durdurdu. Beni şaşırtarak öne doğru bir adım attı ve bu, Miraç’ın dikkatini çekti. Başını kaldırdı ve tamamen umursamaz, boş gözlerini Emir’e dikti.

Ah, yanılmıştım. Kıskançlık falan yoktu.

Emir omuzlarını dikleştirdi ve elini uzattı. Bu Emir, daha önce gördüğüm bir Emir’di. Mesela bir iş birliği yaparken karşısındakine üstünlük kurmak için böyle dururdu. Omuzlarını dikleştirir, karşı tarafa tamamen önemsiz bir şeymiş gibi bakar, onu var olduğuna dair bile şüpheye düşürürdü.

Miraç bu duruştan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Daha çok, *ne vardı birader?* der gibi bakıyordu Emir’e.

Emir elini uzattı ve bir gülüş takındı. Miraç’a gülümseyebiliyor olması bile tamamen sıra dışıydı. “Merhaba,” dedi Emir kendine güvenen bir sesle. “Emir ben. İrem’in erkek arkadaşı.”

İçimden gülmek geldi ama sabit bir şekilde durmaya devam ettim. Üstünlük sağlamaya çalışması biraz komik gelmişti ama Miraç’ın tepkisini de merak ediyordum.

Bakışında zerre oynama olmadı. Hatta tam aksine, daha da umursamaz bakmaya başladı. Neredeyse gözleriyle, *ne yapayım yani*, diyecekti.

“Memnun oldum, Miraç ben de.” Bana kısa bir bakış attıktan sonra Emir’e döndü tekrar. “Hoş geldin. İrem çok bahsetti senden. Rahatınıza bakın, otel sizin.”

“Teşekkürler,” dedi Emir ses tonunu hiç bozmadan.

Miraç dalga geçiyor olmalıydı. Hiç etkilenmemiş olamazdı, değil mi? Yüzünde mimik oynamıyordu. Kendimi çıldıracak gibi hissediyordum.

Nasıl hiç etkilenmezdi?

Öte yandan, neden etkilenecekti ki? Etkilenmesi için hiçbir sebep yoktu. Haklıydı.

“Evet,” dedi Emir, “Çok güzel ağırlamışsınız İrem’i. Elinize sağlık.”

Miraç, yüzüne yapmacık ve samimiyetsiz bir tebessüm yerleştirdi. Emir, bu tebessümün ne kadar yalan olduğunu anlayabiliyor muydu, bilmiyordum ama Miraç’ın, bu samimi tavrı neredeyse bilerek takındığını düşünecektim. Sanki samimiyeti ve iyi niyetiyle Emir’i rahatsız etmek dışında bir gayesi yoktu.

Yüzündeki tebessümden yalan akıyordu.

“Tabii,” dedi Miraç. “Ne demek. Seni de ağırlamak isteriz. Hatta akşam meyhaneye gelin. Size romantik bir akşam yemeği ayarlayalım.”

Yüzümün düşmesine artık engel olamıyordum. Miraç tamamen uzak dursa ölür müydü? Böyle davranması... saçmaydı, Emir’i rahat bırakmalıydı.

Ama Emir geri çekilmedi. “Ne güzel olur. Dokuz gibi gelsek sana uyar mı? Ama işlerine de engel olmayalım.”

Miraç, derin bir nefes aldı. İçten içe sabır diliyor olabilir miydi? Hadi bu yarım akıllı böyle davranıyordu, Emir’in nesi

vardı? İki küçük oğlanın arasında kalmış gibi hissediyordum kendimi. Çocukça davranıyorlardı, konuşmak zorunda bile değillerdi.

Aralarına girmek için ağzımı açtım ama Miraç benden önce davrandı: “Tabii,” dedi. “En güzel masayı ayarlarım sizin için. Siz de o zamana kadar dinlenin, birlikte vakit geçirin.”

Son cümlemin üzerine öyle bir vurgu yaptı ki bayılacak gibi hissetmeye başladım. Emir’i sırtından hafifçe ittirerek yalancı bir gülüş takındım ve “Çok nazıksın Miraç, her zamanki gibi,” dedim artık susması için uyaran bir sesle.

Daha fazla konuşmalarına imkân vermeyerek Emir’i zorla yürüttüm ve odaya çıkardım. Odaya girene dek hiç konuşmadık ama odaya girdikten sonra kapıyı kapadım ve derin bir nefes aldım. “Onunla konuşmak zorunda hissetme kendini. Uzak durabiliriz.”

Kaşları çatıldı. “Anlamadım. Konuşmamız seni neden rahatsız etti ki? Sadece arkadaşsınız. Ben her şeyin geride kaldığına inanıyorum. Kalmadı mı?”

“Kaldı,” dedim ağzımın içinde. Ama garip değil miydi, her ikisi için de. Hem ne gerek vardı ki? Birbirlerini hiç tanımamaya devam etmeliydiler. En başından beri tanışmaları yanlıştı.

Öte yandan, ısrar edersem Emir’in şüpheye düşeceğini görebiliyordum. Bu yüzden, “Doğru,” dedim. “Sadece rahatsız hissetmeni istemem.”

“Ben rahatsız hissetmiyorum,” dedi net bir sesle. “Sen de hissetmiyorsan sorun yok.”

Yani, hissediyordum elbette ama bunu itiraf edemeyecektim.

Cevapsızlığımı yeterli bir cevap olarak görmüş olacak ki küçük valizini açtı ve üstünü hızlıca değiştirdikten sonra yatağa uzandı. “Biraz uyuyalım,” dedi. “Çok yorulduğum uçak, araba derken.”

Hayal kırıklığı içinde ona baktım. *Hani beni özlemişti?*

Ama bu hissi hızlıca arka plana attım. Emir başından beri böyle biriydi. Buraya yalnızca beni özlediği için gelip uykusuz kalarak benimle vakit geçirmez, öpüşüp koklaşmazdı. Önce uyurdu. Karnını doyururdu. Sonra benimle kaliteli vakit geçirmesi gerektiğini düşündüğü için kaliteli vakit geçirirdi. Yaşamıma dair sorular sorardı. Sonra, ona göre doğru zaman ve anda yakınlaşırdı. Spontan ya da duygusal olmazdı, yakınlaşmamız bile gerekli olduğu için olurdu.

Ama sevginin çabadan geçtiğini öğrenmiştim. Çabası, sevgisiydi. Doğru olanı yaparken bana sevgisini gösterdiğini düşünüyordu ve onu böyle kabul ediyordum.

Yine de kalbimde incecik bir sızı gibi hayal kırıklığını hissetmeden edemiyordum.

Oysa çoktan gözlerini kapamıştı bile.

Onun dinlenmesini fırsat bilerek hızlı bir duşa girdim. İki gündür aynı kıyafetlerle olduğum için kendimden tiksiniştim neredeyse. Toprak ve çamur içinde gibi hissediyordum kendimi. Bu yüzden uzun bir duş uzuvlarımı yatıştırdı ve kaslarımı gevşetti. Tüm endişelerim akan suyla birlikte benden uzaklaşıyor gibi hissettiğim için duştan çıkmam neredeyse yarım saat buldu.

Odaya geçtiğimde Emir hâlâ uyuyordu. Hep sırtüstü yatarak uyurdu ve ben deli gibi yattığım için bana çok garip gelirdi. Yine, yatağın kendisine ait olduğunu düşündüğü tarafa dümdüz uzanmış, ellerini göğsünde birleştirmişti. Neredeyse hareket bile etmiyordu ve bir ölü gibi görünüyordu ama alışıkтым.

Hızla pijamalarımı giyip yanma uzandım ve gözlerimi kapadım. Ben de uyumak istiyordum. Mümkünse bu karmaşadan biraz uzak kalmak, tüm bu karmaşayı düşünmekten uzaklaşmak istiyordum ama zihnim duş sonrası bile tamamen berraktı. Biraz bile uyuşmamıştım.

Döndüm durdum ama uyumayı başaramadım ve oflayarak yataktan kalktım. Emir uyandığında hazırlanması en fazla yarım saati bulurdu. Beni beklemeyi sorun etmezdi ama şimdi hazırlanırsam zamandan kazanmış olurum. Bu yüzden ayaklandım ve üzerimi değiştirdim. Akşam meyhaneye sahiden gideceğimizi varsayarak üzerime rahat ama şık, kahverengi bir elbise geçirdikten sonra sıcakta akmayacağını umduğum hafif bir makyaj yaptım. Saçlarımı şekillendirdim, takılarımı taktım.

Kendimle biraz olsun baş başa kalmanın beni sakinleştirdiğini fark ederek rahatladım ve derin bir nefes aldıktan sonra aşağı indim.

Miraç, ortalıkta görünmüyordu. Küçük lobi ve bar tamamen boştu.

İlerleyip bahçeye çıktım, Miraç yoktu ama Ege, ilerideki masalardan birinde oturmuş, gölgede kitap okuyordu. Kararsızca ona doğru ilerledim ve karşısındaki sandalyelerden birine oturdum.

Varlığını fark ettiğinde başını kaldırdı ve bana kafa karışıklığı ile baktı. “Bir şey mi oldu? İstedğin bir şey mi var?”

“Hayır,” dedim gülümseyerek. “Odada sıkıldım yalnızca. Hava almaya çıktım. Sen okumana devam et lütfen.”

Başını salladı ve kitabına geri döndü. Rahatsız etmemek için ona bakmak yerine uzaklarda bir yere gözlerimi diktim ve luna-parktaki bir hız treninden farksız olan bu birkaç günü düşünmeye başladım.

Tamamen delilikti. En başında burada, Miraç’la karşılaşmamız delilikti. Sonrasında yaşananlar ise, birine anlatsam inanmayacakları türden şeylerdi. İnsanların tepkilerini hayal edebiliyordum. Güneş beni eli yüreğinde dinlerdi. Destan sürekli hayret nidaları atardı.

Miraç'a karşı bir şey hissedip hissetmediğimi düşünmem gerekiyordu belki ama ondan yana bakmak bile istemiyordum. Kusursuz, yolunda giden bir hayatım ve de ilişkim vardı. Onun bu hayatın içine böyle bodoslama dalması mantıksız ve akıl dışıydı.

Bu yalnızca bir denk gelişti. Birbirine zıt giden iki doğrunun ömürleri boyunca kesiştikleri tek noktaydı. Bu küçük tatil bittikten sonra bir daha asla karşılaşmayacaktık.

“Sana bir şey söyleyeceğim,”

Ege'nin sesini duyduğuma şaşırarak ondan yana döndüm. Miraç'ın anlattıklarını dinledikten sonra, ona artık eskisi gibi bakamıyordum. Ona şükran duymaktan başka bir şey hissedemiyordum içimde, yüzü bir meleğin yüzü gibiydi. Yanında olmadığımı sevdiklerimin yanında ben yokken olan biriydi ve ona sonsuza dek müteşekkir kalacaktım.

Ama benimle ne konuşmak isteyebileceğini de kestiremiyordum.

Başımı, onu dinlediğimi göstermek istercesine salladım. Ege kaşlarını ne söyleyeceğini ölçüp tartıyormuşçasına çatı. “Yazarmışsın sen. Miraç öyle söyledi.”

Başımı bir kere sallayarak onayladım. Nereye varmaya çalıştığını bilmiyordum.

“Duygusal zekân yüksektir yani. İnsanların geri kalanı gibi birini yargılamazsın. Bir şeyleri anlamaya çalışırsın. İçini görürsün. Değil mi?

“Yani,” dedim. “Sanırım.” En azından elimden geleni yaptım.

“Sana bir şey söyleyeceğim. Ama Miraç'a asla söylemeyeceğinden emin olmam gerek.”

Kaşlarım çatıldı. Miraç'tan nasıl bir sır saklamam gerekebilirdi ki?

Bildiğim bir şey varsa o da insanları başka bir insanın size anlattığı şekilde yargılamamak ve tanımamaktır. Yani Ege, aslında benim için tamamen bir yabancıydı. Onu buraya geldiğim günden beri sürekli masasının başında görüyordum ama Miraç'la neler yaşadıklarını bilsem de gerçekte nasıl biri olduğuna dair bir fikrim yoktu. Bana nasıl bir şey söyleyebileceğinden pek emin değildim, her neyden çıkmayı umuyorsa da çıkış kapısının ben olmadığımı emindim. Yine de başımı salladım. “Ona söylemem. Sırlar konusunda iyiyimdir.”

Derin, içli bir nefes çektikten sonra bana doğru bir adım attı. “Ekin’le çok yakınmışsınız lisede.”

Belki de Miraç’tan çok onunla yakındık ama bunu dillendirmedim. Bir sevgiliyi kaybederken bir dostu da kaybetmiştim ve nedenini hiç bilememiştim. Beni, benimle konuşmasına gerek kalmadığında iletişimi öyle kolayca kesip atabilecek kadar az sevdiğine inandırmıştım kendimi. Bana her şeyi söyleyebilirdi. Adam öldürdüğünü söylese, peşinden gidip adamı gömmesine yardım edeceğimi bilirdi. Bana hiçbir şey söylememeyi tercih etmişti.

“Öyleydi,” dedim. “Sekiz yıldır bir kere bile görmedim.”

Başını salladı. “Ekin iyi değil,” dedi.

Başka bir açıklama yapmasını bekledim ama yapmadı. Kaşlarım çatılı bir vaziyette, kollarımı bağladım. Nasıl bir iyilik hâinden bahsettiğinden emin olamadığım için, “Sağlığı mı iyi değil?” diye sordum.

Onu sahiden dinlediğimi fark edince, başını olumsuz anlamda iki yana salladı ve kitabı kapatıp masanın üstüne koydu. “Miraç’a hiçbir şey söylemiyor. Zaten onunla konuşmuyor da. O yüzden Miraç fark etmiyor bir sorun olduğunu. Ekin de hiç sorun yokmuş gibi davranıyor, Miraç aradığında iyiymiş gibi konuşuyor. Ama çok kötü. Miraç nasılsa para gönderdiği için ona çaktırmadan çalışmayı bıraktı. Yemiyor, içmiyor, çoğu akşam

dışarı çıkıp alkol alıyor, bir yerlerde sızıyor. Ben... Ben engel olamıyorum. Beni dinlemez.”

Duyduklarım göğsüme çörekleniyor gibi hissederken Ege’ye, duyduklarımın bana ağır geldiğini sezdirmemeye çalışarak göz kırptırdım. Gözlerimin önüne o neşeli, liseli genç kız geldi: küt lüle saçlar, sevecen kahverengi gözler, keyifle dans eden hâlleri... Sağanak yağmurda bana şemsiye uzattığı o gün, eski dükkânın duvarlarını boyadığı bir başka gün... Pizzayı iştahla yediği zamanki o sempatik görüntüsü. O küçük kızın artık var olmadığını elbette biliyordum ama zihnimde Ekin, benden ayrı bir yerlerde mutluydu. Şimdi o hayal, bir ayna gibi kırılıp yerle bir olmuştu. Bunun ağırlığı altında ezilmeden Ege’ye bir cevap vermeye çalıştım: “Beni neden dinlesin ki? Ben hiç tanımadığı bir yabancıyım.”

Ege, üzgün bir tebessümle bana baktı. “Ben onun için, senin olduğundan daha yabancıyım. O bana değil ama ben ona öyleyim.”

Kaşlarım daha da çatıldı. Karşımda, sevdiği biri için endişelenen bir adam vardı. Az önceki cümlesine kadar gizlice sevgili olduklarını bile düşünmüştüm ama bu da ne demekti şimdi? Platonik miydi? Öyleydiyse, bu detayları nereden bilecekti ki? Ekin’le konuşmadan bunları bilmesi imkânsız değil miydi?

“Ne yapmamı istediğini anlamıyorum,” dedim. Gerçekten anlamıyordum. En son sekiz yıl önce gördüğüm bir kadının alkol problemi hakkında ne yapabilirdim, bir fikrim yoktu. Ayrıca o kadının benimle konuşmak istemediği de aşikârdı. “Ekin beni pek sevmez zaten,” dedim. “Yani konuşmayı istemez.”

Ege’nin yüz ifadesi değişti; gözlerinden önce bir şaşkınlık, sonra da bir şefkat dalgası geçti. “Seni çok seviyor,” dedi. “Başka hiçbir şeyden emin olmasam bile bu gerçeğin üzerine her şeyimle yemin edebilirim.”

Başımı garip bir inatla iki yana salladım. “Beni dinlemez. Hem ne yapacağım? Karşıma küçük bir çocuk gibi oturtup, *Ekin, artık bu kadar çok içme mi diyeceğim?* Kocaman kadın, ne yapması gerektiğini o bilir.”

Ege’nin yüz çizgilerine hayal kırıklığı doldu. “Ben... Birbirinize iyi gelebileceğinizi düşünmüştüm.”

“Benim, kimsenin bana iyi gelmesine ihtiyacım yok.”

Kaşlarını buna inanmıyormuş gibi kaldırarak gözlerime delici bir bakış attı. “Her şeyin bir sebebi vardır, İrem. Kitaplar bize en çok da bunu öğretmek için vardır.”

Neler yaşandığımı benden daha iyi biliyormuş gibi konuşmasından rahatsız olarak yerimde kıpırdandım. “Ne yapmamı istediğini anlamıyorum,” dedim.

“Onu buraya çağırayım. Tek istediğim bu. Özlem giderirsiniz.”

“Bunu yapmak için benden izin almana gerek yok.”

Gözlerini devirdi. “Buraya geldiğinde yüzüne bakmayacaksan bu her şeyi daha da kötüleştirir.”

Ekin’le iletişime geçmek benim için zordu çünkü defalarca reddedildiğim bir kapıya tekrar tekrar gitmek gibi hissettiriyordu. Ama onu çağırın Ege olacaktı, benden tek ricası da onun yüzüne bakmamdı. Zaten Ekin bana telefonda davrandığı gibi soğuk değil de eski Ekin gibi davranırsa yelkenleri hemen suya indireceğimi en iyi ben biliyordum.

“Tamam,” dedim mümkün olduğunca umursamaz bir sesle. “O benim eski arkadaşım. Elbette kötü davranmam.”

“Yani onu çağırabilirim?”

Boş bakışlarla baktım. “Burası sizin oteliniz. Ne istiyorsan yapabilirsin.”

Bu politik cevabım onu güldürdü. “Miraç haklı. Kurnaz birisin.”

“Değilim.”

“İnatçısın da. Bunu da Ekin söylemişti.”

Kaşlarımı çattım. “Sana benden neden bu kadar çok bahsettiklerini anlayamadım.”

Ayağa kalktı, bana derin derin baktı. Arkasını dönüp gitmeden hemen önce, “Onu da sen düşün,” dedi.

İçimi kaplayan bir huzursuzlukla kaşlarımı çatıp Ege’nin otele gidişini izledim. Ekin’in gelme ihtimalinin bile içimde bir yerleri huzursuz edip kalbimi altüst ettiğini kendime itiraf etmek için elimden geleni yaptım.

Bir hafta önce huzurlu ve dingin hayatımda sıkılıyordum.

Şimdiyse burada durmuş, her şeyin nasıl daha da karışabildiğini düşünüyordum.

Hayatım, yazdığım kitaplardan birine dönüşmüş olmalıydı.

Kaş, her zamanki gibiydi: güneşli, nemli ve sıcak. Miraç'ı Ko sabahtan sonra gün boyunca tekrar görmedim. Nereye kaybolduğunu bilmiyordum ama kaybolduğu için memnundum, Emir'le ikisinin bir arada bulunup konuşma stresini daha fazla kaldıramayacaktım.

Öğleden sonra Emir'le dışarı çıkıp Kaş'ı gezmeye karar verdik. Emir, yürümeyi ya da yeni yerler gezmeyi çok sevmezdi ama çoğu zaman bana ayak uydururdu. Kaş'ın merkezine indiğimizde gördüğü kalabalık Emir'in hoşuna gitmedi, hızla yüzünü buruşturdu ve bana sıkıntılı gözlerle bakarak ne kadar hoşnutsuz olduğunu gösterdi.

Koluna girip ona çok fazla yürümeyeceğimizi mırıldandım ve birlikte, küçük merkezi kısa bir zaman da olsa gezdik. Takıcılar, kıyafet dükkânları ve yemek dükkânları etrafa gürültü yayıyor, ortalık sahiden de kalabalıktan yıkılıyordu. Kalabalıktan kaçabildiğimiz kadar kaçtık ve el ele Kaş sokaklarında yürüdük.

Emir'i meyhaneye gitmekten vazgeçirmek istiyordum ama bunu yaptığım anda sorgulamaya başlayacağının farkındaydım. Bunun geçip gitmesine öylece izin vermeyecekti. Yüzeyde sorun olmadığını söylese de Miraç'la ilgili aklına yatmayan şeyler olduğunu görebiliyordum ve bu konuyu deşip kanatmadan rahat etmeyecekti.

Bu yüzden sustum ve alaca karanlık karanlığa dönerken onu meyhaneye çıkan yokuşa yönlendirdim. Kaş'ın merkezini, gündüzden çok gece sevdiğimi fark etmiştim. Güneşin sıcaklığı bizi terk ediyor, ışıklar açılıyor, etraf canlanıyordu. İnsan burada yürürken yaşadığını hissediyordu; üç adım sonrası deniz, birkaç adım ötesi insan. Nereye baksanız hayat vardı ve soğuk beton yığınlarından uzakta olmak, insana garip bir dinginlik veriyordu.

Meyhanenin girişine geldiğimizde içimde bir sıkıntı baş gösterdi, yüreğim sıkıştı ve kendimi gerginlikten kusacak gibi hissetmekten alamadım. Yüreğim ağzımdaydı, daha fazla tartışma ya da iğneleyici söz istemiyordum.

Evet, yüreğim kesinlikle bu yüzden ağzımdaydı. Başka hiçbir sebebi yoktu. Asla.

Meyhane o ilk geceki gibiydi, giriş katı sessizdi ve üst kattan kahkahalarla birlikte çatal bıçak sesleri aşağı kadar geliyordu. Yukarıda, melodisinden çıkaramadığım eski bir müzik çalıyordu. O gece salçadan yakınan delikanlı, üst kata servis taşımakla meşguldü.

Nereye yöneleceğimizi bilemeyerek onunla göz göze gelmeye çalıştım ama beni görmedi. Ne yazık ki beni, o esnada mutfak olduğunu tahmin ettiğim yerden çıkmakta olan Miraç gördü.

Elbette.

Göz göze geldik ve yalnızca küçük bir an için bakıştık. Onunla burada ilk kez karşılaştığımız o geceye dönmek istedim; buraya Emir'le gelmek, o anıyı kirletmek gibi geliyordu. *Bu çok yanlış bir düşünce. Hemen sil at aklından.*

“Hoş geldiniz,” dedi Miraç, zihnimden geçenlerden habersiz. “Masanızı göstereyim.”

Üst kata çıkan merdivenleri önden adımlamaya başladı. Arkasından merdivenleri çıkarken bizim için ne hazırladığını içtenlikle merak ediyordum.

Üst katın, alt kattan tek farkı tavanın tamamen açık olmasıydı. Açılır kapanır bir tavan yapmışlardı ve böyle bir meyhane için sanırım oldukça mantıklı bir hareketti. Bunun dışında duvarlar kırık beyaz ve mavi renklerle dekore edilmişti, yine bir hoparlörden arabesk müzikler çalıyordu.

Kat kalabalıktı, hatta neredeyse boş masa yoktu. Miraç bizi, kattaki en köşe masaya götürdü; balkonun hemen kenarında ve en ucundaydı. Manzarayı en iyi gören yer burası olmalıydı, üstelik köşede kaldığı için de gürültülerden nispeten uzak sayılırdı.

Masayı görünce sakın bir akşam geçireceğimizi düşünerek kendimi memnun hissettim ama masaya yaklaştıkça Miraç'ın neyin peşinde olduğunu fark ettim.

Kinaye. Onun olayı buydu. *Kinaye*.

Masadaki beyaz örtünün üstü tamamen kırmızı gül yapraklarıyla bezeliydi. Öyle klişe duruyordu ki görür görmez nefret ettim. Böyle şeylerden nefret ettiğimi en iyi Miraç bilirdi, böyle tipik ve çabasızs sürprizleri hiç sevmezdim. Herhangi biri, herhangi biri için gül döktürebilirdi ve bu anlamsız, herkesin herkese yapabileceği bir şeydi. Sürprizler ve hediyeler daha düşünceli şeyler olmalıydı; kişiye özel, anılara özel.

Bundan nefret edeceğimi biliyordu.

Öte yandan, acaba Emir'in cebinde her an çıkarmak için beklettiği bir tek taş olduğunu bilseydi bu riski alır mıydı, bunu da merak ediyordum.

Emir sandalyemi kibar bir şekilde çekti ve ben de yüzümdeki ifadeyi bozmamaya çalışarak masaya yerleştim. Emir karşıma otururken rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hatta beni tamamen şaşırtarak Miraç'a döndü ve gülümsedi. "Ne hoş bir masa. Teşekkür ederiz."

Ortalık yere kussaydım çok bozulurlar mıydı?

En azından Miraç'ın sinirlerimi bozmak için böyle davrandığını biliyordum ama işin kötüsü, Emir ciddi bile olabilirdi. Pek sürpriz çifti değildik, her şeyi birbirimize açıkça söyledik. Böyle garip romantik yemekler de yemezdik. Emir'in bana yapacağı en büyük sürpriz, yemek yapma sırası bendeysen onun yapması olabilirdi ancak.

Miraç, "Rica ederim," dedi yüzüne yapıştırılmış gibi görünen berbat bir tebessümle. "Ben çocukları yollayayım da siparişinizi alsınlar. Benden istediğiniz bir şey var mı?"

İkimiz de olmadığını söyledik ve Miraç, aynı tebessümü hiç bozmadan yanımızdan ayrıldı. Ancak hemen öncesinde benimle göz göze geldi. Bir saniye boyunca. Koskoca bir saniye.

O bir saniyede tebessümü bozuldu ve yüzü, sert bir hâl aldı. Bir insanın yüzünün nasıl böyle aniden değişebileceğini hiç bilmeyerek ona bakakaldım. Gözleri, yoğunlaşıp gözlerime sabitlendi ve öyle çok duyguyu gözlerinden gözlerime akarken yakaladım ki durduramadım. Bakışlarımı ondan çekemedim, başımı öte yana çeviremedim.

Bakışlarında tek bir ifade vardı.

Kurtar beni. Kurtar kendini.

Bir an. Kısacık bir an. Ensemdeki tüyleri ürperten, içimin çekildiğini hissetmeme neden olan kısacık bir an.

Arkasından bakakaldım. Hiçbir şey söylemeden, hatta hiçbir uzvunu oynatmadan bana nasıl bu kadar çok şey hissettirebilirdi?

Beni kendime, Emir'in bakışlarının üzerimde olduğunu fark etmem getirdi. Bana cam gibi gözlerle baktığını fark ettiğimde boğazımı temizledim ve kendime gelebilmek için derin bir nefes aldım. "Kaş'ı sevdin mi?" diye sordum, tamamen zararsız bir konu açabilmek adına.

Hiç bozuntuya vermeden, “Güzel bir yer,” dedi. “Kalabalık tatil beldeleri çok bana göre olmasa da.”

“Kalabalık seni boğuyor, biliyorum. Bu yüzden gelirken hiçbir şey söylemedim.”

Gülümsedi ve bir şey diyecek gibi oldu ama garson siparişleri almak için yanımıza yaklaştığından, hiçbir şey söylemedi. Kısaca yemek siparişi verdikten sonra Kaş’ın manzarasına döndük.

“Kalabalık kötü,” diye bir önceki konumuza döndüm. “Ama denizin ne güzel görüldüğüne baksana.”

“Buranın en iyi yanı sanırım. Senden sonra.”

İltifatı beni gülümsetti. Başımı elime yasladım. “İstanbul nasıl? Bizimkiler ne yapıyor?”

“Herkes iyi,” dedi. “Çok selam söylediler. Atlayıp yanına geleceğimi söylediğimde Güneş gelmemem için çok uğraştı. Kendini kötü hissedeceğini, yalnızlığa ihtiyaç duyduğunu söyledi. Bunca yıldır yalnız kalmak istediğini hiç hatırlamıyorum.”

“Miraç’tan haberi yoktu,” dedim, duymak istediğinin bu olduğunu düşünerek. “Kimsenin yok.”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Yalnız kalmaya neden ihtiyacın olduğunu merak ediyorum. Bu ona, yola çıkmadan önce söylediğin bir şey olsa gerek.”

Eh, bu, Emir’le ilgili su götürmez bir gerçektir; sahiden zeki idi. Bunca akademik başarıyı yalnızca çalışarak elde etmişti.

“Anlattım ya,” dedim artık söyleye söyleye benim bile inandığım yalanımı tekrarlayarak. “Çimen’i yazmam gerekiyordu ve bunun için de bizimkilerden uzaklaşmam gerekiyordu.”

Başını iki yana salladı. “Buna inanmıyorum. Başka bir şey var.”

Her şey dilimin ucuna geldi. Bana evlenme teklifi edeceğini düşündüğümü ve bunun için hazır olmadığımı söyleyecek gibi

oldum. Ona bunu tatlı bir dille anlatırdım, her şeyi anladığı gibi bunu da anlardı.

Oysa ben bunu da anlamasını istemiyordum. Bunu söylediğimde istediğim şey, beni ikna etmesi olacaktı. Benimle kavga etmesini isteyecektim, bir parçam benim için savaşmasını arzulayacaktı. O ise beni *anlayacak*, istediğim kadar zamanım olduğunu söyleyecek ve kenara çekilecekti. Ve ben bu hayal kırıklığıyla ne yapardım, bilmiyordum.

Bu yüzden söylememeyi tercih ediyordum.

“Gerçekten öyle,” dedim bu yüzden. En inandırıcı yüzümü takındım. “Bizimkiler... Bilmiyorum, tüm bunların yaşandığı zamanları hatırlıyorum onlara baktıkça. Uzakta olunca, onları tanımadığım insanlar gibi düşünmek kolay. Ama yanlarındayken o zamanki sorunları hatırlıyorum. Can’ın olmadığı günleri, Destan’ın yataktan çıkmadığı zamanları... Biraz ağır geliyor sanırım.”

Kısmen doğrudu. Çimen’i yazmak bana sahiden de ağır geliyordu. Yine de yanlarında olmak da iyi geliyordu çünkü aklıma bir şey takıldığında hemen sorabiliyordum. Gerçi olayları tamamen olduğu gibi aktarmak gibi bir gayem yoktu ama onların olayları nasıl hatırladığını tekrar tekrar duymak yardımcı oluyordu.

Yine de zordu. Can’ın bakışları, bu konular ne zaman açılrsa kararıyordu. Ömür, Güneş’siz geçirdiği günlerden bahsetmek bile istemiyordu. Güneş için Yağız hakkında konuşmak sorun değildi ama hep, oldukça yüzeysel geçerdi. *Evet. Düğünde terk edip gitti beni. Başka sorun var mı?*

Evet, derdim ve ne hissettiğini sorardım. Bana boş gözlerle bakardı. Kendi duygularıyla ilgili detaylıca konuşmak konusunda pek iyi değildi.

Ömür’le iyi bir çiftlerdi. Kesinlikle birbirlerini bulmuşlardı.

Emir bana hâlâ sorgulayan gözlerle bakıyordu. “Gerçekten,” dedim bir kere daha. “Başka bir sorun yok.”

“O zaman sizinkileri uzakta tutmaya çalışırdın yalnızca. Ben neden uzakta kaldım?”

“Dedim ya,” dedim bir kez daha hikâyeye bağlı kalarak. “İşlerinden koptuğunda çok stresleniyorsun. Şimdi bile ne kadar gerildin, fark etmedim sanıyorsun ama farkındayım. Buna benim ihtiyacım vardı, senin böyle yerlerden nefret ettiğini biliyordum. Gelmek zorunda değildin.”

“İlişkimizle ilgili bir sorun yoktu yani?” diye sordu.

Aklındaki sorular tamamen yanıtlanmadan geri çekilmeyeceğini biliyordum, bu yüzden sağlam durarak gülümsedim. “Hayır. Seni seviyorum. Hayatımdaki en iyi şeylerden birisin.”

Rahatlamış görünerek gülümsedi. “Ben de seni.”

Dayanamadım ve çok sık duymadığım bu soruyu değerlendirmeye karar verdim. “Ama bazen, keşke daha çok kavga etsek diyorum.”

“Ne?”

Şaşkınlığı, gelen yemek ve içkilerle bölündü. Garson yemekleri servis etti, rakıyı masaya bıraktı ve servis etmeden uzaklaştı. Miraç’ın arkadan yaklaştığını gördüm, aheste adımlarla geldi ve rakıyı açarak Emir’e döndü.

“İlk içkilerinizi ben doldurayım,” dedi derinden gelen, puslu bir tonda. O sahte, rahatsız edici tebessümü yoktu.

Bizi izleyip izlemediğini merak ettim ve bakışlarını yakalamak için yüzüne baktım ama gözlerime hiç bakmadı. İçkilerimizi ağır hareketlerle doldurdu, masanın tam olup olmadığını şöyle bir kontrol etti ve gördüklerinden tatmin olmuşçasına, “Afiyet olsun,” dedi.

Bakışlarını yakalamaya çalıştım ama bana hiç bakmadan uzaklaştı. İçimde bir parça kırgınlık hissederken bu hissin

nereden geldiğine anlam veremeyerek yutkundum ve rakıdan hızla bir yudum aldım.

Tam sevdiğim ayardaydı. Tek değil, duble değil, arada ama dubleye yakın.

Bunu hızlıca keşfetmiş olması ne garipti.

“O ne demek?” diye sorarak beni az önce dillendirdiğim şeye geri döndürdü Emir. “Bir insan neden kavga etmek ister ki?”

“Bilmiyorum,” dedim, cümleyi böyle kurunca kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında olarak. “Ama baksana, Miraç’ın etrafımda olmasına bile tamamsın. *Bir şey yok* diyorum ve güveniyorsun. Bu iyi bir şey elbette ama bazen... İnsan bazen kendisi için kavga edildiğini görmek istiyor sanırım.”

“Nasıl yani, şimdi kalkıp Miraç’ı bir yumrukla indirsem memnun mu olursun?”

Ona inanamayarak baktım. Elbette kastettiğim bu değildi ama bunu ona nasıl anlatabilirdim ki? “Hayır, mücadele etmekten bahsediyorum, mecazi olarak kavga etmekten. Merak etmekten, irdelemekten. Başkasıyla görmek istememekten.”

“Ama bu... bu...” Kaşları çatıktı, kafasında söylediklerimi çözmeye çalıştığını görebiliyordum. Bunu sahiden de anlayamıyordu. “Bu sana saygısızlık olur. Öyle bir şey olmadığını söylüyorsun, o zaman öyle bir şey yoktur. Sözlerine inanmadığım birini hayatıma neden alayım zaten?”

İçimde bir parça bıkkınlık hissederek ona bunu başka nasıl açıklayabileceğimi düşündüm ama sanırım bir yolu yoktu. Söylediği argümanlar, mantıklı açıdan bakıldığında doğrudu çünkü. Yanlış tek bir cümlesi yoktu.

Ama duygular böyle değil miydi, bazen mantığınıza aykırı şeyler hissetmez miydiniz? Bana beni kıskandığını ama bana güvendiği için bu hissi bastırdığını da söylemiyordu. Nasıl böyle dümdüz bakabilirdi bu olaya? Biz bir matematik denklemi

değildik ki, olmamalıydık. Bu ilişkinin de her ilişki gibi bazı yanlış anları, duyguları, sözleri olması gerekmez miydi?

Her şeyin bu kadar doğru olması beni birkaç gün öncesine kadar memnun ederken, artık bu konuda içim neden bu kadar rahatsızdı?

“Haklısın,” dedim bu yüzden. Başka ne diyebilirdim, bilmiyordum.

Ortak bir noktaya varamayışımız, aradaki iletişimin gerilmesine neden oldu. Bir süre konuşmadık ve göz göze gelemedik. Balkonun bu köşesinden muhteşem görünen manzaraya dalıp gittim. Rıhtım, yakında bir yerde ışıklarıyla parlıyordu ve sahil boyu yürüyen insanların gülüşleri hayal meyal seçilebiliyordu. Uzakta, deniz bir noktada son buluyor ve Kaş’ın ilerideki kara parçası görüş açısına giriyordu. Karanlıkta, deniz nerede bitiyor gök nerede başlıyor, tam seçilemiyordu. İnsan burada bir ömür geçirebilir gibi hissediyordu. Küçük bir evde, sonsuza dek yazabilir ve başka bir şeye de ihtiyaç duymazdım.

“Ne düşünüyorsun?”

Emir’in sesi dalgın ve pusluydu. Başını eline yaslamış, beni izliyordu. Yapı itibarıyla meraklı bir insandı ve karşısındakinin ne düşündüğünü ne hissettiğini hep anlamaya çalışırdı ama onun bu merakı, bir şekilde Miraç’inkinden farklıydı. Miraç beni dinlemek istiyordu, ne olursa olsun beni dinlemek, sesimden bir şeyler duymak. Ne düşündüğümünden ziyade, düşünüş şeklimi ve bir öyküyü anlatışımı sevdiğini hissediyordum. Oysa Emir’in bu merakı, herkese karşı duyduğu genelgeçer bir kavram gibiydi. Herkesin aklından geçenleri merak ederdi, her problemin çözümünü merak ettiği gibi. Öznesi ben değildim çoğu zaman.

Bu kıyaslamayı yapmak istemiyordum. Ama zihnim, ben engel olamadan yapıyordu. Kabul etmem gerekirdi ki bu yetişkin Miraç’ın, ilişkide nasıl biri olacağını bilmiyordum. Aramızdaki o mutlu ve huzurlu anılarla hatırlanan ilişki, masum

ve hayata dair endişeleri olmayan iki insanın yaşadığı bir ilişkiydi. Sürdürmesi kolaydı, geri kalan her şey zaten yolundayken ve gençliğinin baharındayken âşık olmak en kolayıydı. Asıl zor olan bir yetişkin olduğunda, tüm dünya üzerine gelirken ve dertlerin üzerine her geçen gün başka dertler ekleniyorken bir ilişki sürdürebilmektir. Emir’le bunu başarıyorduk. İyi bir ekip-tik, iyi bir takımdık. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

“Ne kadar iyi bir takım olduğumuzu,” diye yanıtladım sorusunu.

Beklenmedik iltifatıma gülümsedi. “O ne demek?”

“Yani iyi bir takımız. Birbirimizi koruyup kolluyoruz. Hayat ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın dönüp birbirimize saldırmak yerine, birbirimizi anlamaya çalışıyoruz.”

Gözleri bir aydınlanmayla parladı. “Elbette,” dedi. “Bir ilişkide olmak bunu gerektirir.”

İçimdeki sesi susturmak çok güçlü. Onun için her şey bir gereklilikten ibaretti. Onun için bir *sorumluluktum*, yapması gereken bir diğer iş.

Seni sevdiğim için değil. Sana değer verdiğim için değil. Çünkü sana kıyamam, değil.

Böyle olması gerektiği için.

İçimde bir sıkıntı baş gösterirken bunu bastırmak ve ona hissettirmemek için derin bir nefes aldım. *Her şey yolunda. Her şey yolunda.*

Onu seviyor muydum?

Bu düşünceyle gözlerimin dolmasına mâni olabilmek için bardakta kalan rakıyı kafama diktim. Onu seviyordum. Kolay olmasını seviyordum, sanırım. Hayatıma almakta hiç güçlük çekmemiştim ne de olsa. İşleri yokuşa sürmeyen, yükünüzü hafifleten bir insandı. *Ama onu seviyor muydum?*

Elbette seviyor olmalıydım. İnsan sevmediği birini senelerce hayatında tutabilir miydi? İmkânsız bir şey olurdu bu. Ama bir insanın, bir diğerine duyduğu o çaresiz hissi; kalpten taşarcasına akan tutkuyu, aşkı ona karşı hissediyor muydum?

İşte bu soruya cevabım yoktu. Onun da bu soruya cevabı olduğuna dair ciddi şüphelerim vardı.

Akşamın kalan kısmı sessiz geçti. Günlerdir görüşmüyor olmamıza rağmen bana anlatacak heyecan verici hiçbir şeyi yoktu ve sessizce içkisini yudumlayıp manzarayı izliyordu. Bense içkimi içerken ona anlatacak bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışıyordum ama zihnim bomboştu. Miraç'layken açılan ve saçma sapan yıldızlardan ya da alevlerden konuşan çenem, konuşacak hiçbir şey bulamıyordu.

İçim hayal kırıklığıyla doluydu ve ben nedenini anlayamıyordum.

“Kalkalım mı?” diye sordu Emir.

Artık uykumun geldiğini düşünürken bu soruyu duyduğum için hevesle üstüne atladım. Pek fazla içememiştim çünkü iştahım olmamıştı. Ben başımı olumlu anlamda salladıktan sonra, “Hemen dönerim,” dedi. “Bir lavaboya gideyim çıkmadan önce.”

Onun gitmesiyle karşımdaki sandalye boşaldı ama yalnızca birkaç saniye sonra Miraç geldi yanıma. Masanın hemen yanında ayakta duruyor; bana, sanırım anlamaya çalışan gözlerle bakıyordu. “Seni hiç anlamıyorum,” dedi nitekim.

Soran gözlerle ona baktım.

“Kalkıyorsunuz sanırım,” dedi sorarcasına. “Masayı toparlayayım mı?”

“Emir dönünce gideceğiz, evet,” dedim. Çok içmediğimi düşünsem de sesim kendi kulağıma biraz ağır geldi.

Miraç, manidar bir şekilde gülümsedi. “Sevgilin bütün akşam duble içti.”

Bunun ne anlam ifade ettiğini anlayamadım ve kaşlarımı çatarak ona bakmaya devam ettim. Bana bakmak yerine bir yandan masayı toparlamaya başladı. “İkisi aynı şey zannedersin, yani bir double ve iki tek. Bir double seksen cc eder, bir tek de kırk cc’dir. Aynı şey yani aslında.”

Neyden bahsediyordu Allah aşkına? Durduk yere neden alkol dersi vermeye başlamıştı?

Dudağının kenarını bilmiş bir tebessüm yokladı. Üst üste koyduğu tabakları bir eline aldı, hafifçe geri çekilip gözlerimin içine baktı, etrafımı kuşattı. “Ama doubleyle daha hızlı sarhoş olursun, rakı da daha çabuk biter, bilirsin. Daha uzun oturmak istediğin birinin karşısında, her zaman tek içersin.”

Başka hiçbir şey söylemedi. Beni masada yalnız başıma bırakarak merdivenlere yöneldi ve arkasına bakmadan alt kata indi.

Ne demek istediğini anlıyordum. Öte yandan bu denklem herkese göre değişebilirdi de. Alkolden hiç etkilenmeyen biri, yanında uzun oturmak istediği birinin karşısında istediği kadar double içebilirdi *ama kahretsin, ne demek istediğini anlıyordum*. Sorun rakı değildi, dublesi teki değildi. Sorun, Emir’in işin en başında buraya, bana hiç sormadan geliyordu. İsteddiği zaman gelmişti ve istediği zaman gidecekti. Papağan gibi aynı lafları sayıklıyordu: benden uzakta kalmak istemiyordu, beni seviyordu, beni özlüyordu. Ama benden uzakta gayet rahattı, hatta işinden uzaktayken kendini daha huzursuz hissediyordu. Biz günde bir iki kere haberleşerek yaşayabiliyorduk ama o, birkaç günlüğüne bile buraya gelmişken telefonundan, işinden uzak kalamıyordu.

Miraç’a hak vermek istemiyordum.

Ama şu âna dek görmezden gelmeye çalıştığım şeyleri, şimdi de görmezden gelemiyordum.

Emir geldiğinde dalgındım. Ona odaklanmakta güçlük çekiyordum. Uzattığı koluna girip çıkışa doğru yürürken Miraç’ın söylediklerini düşünmekten başka bir şey yapamıyordum.

Emir, Miraç'a teşekkür edip veda ederken ikisini dinlemedim ve ikisinin de yüzlerine bakmadım. Yere, topuklularıma bakıyor, her şeyin neden bu kadar güç olduğunu düşünüyordum. Her şeyin daha kolay olmasına ihtiyacım vardı. En başa dönmeye, Miraç'ın hiç gitmemesine ihtiyacım vardı. Onu hiç kaybetmemeye.

Emir'le tanıştığımız zamanlar gözümün önüne geldi. Çok yalnızdım, sevgilim olmaması değildi mevzu; Ankara'da yakın bir arkadaşım da yoktu. Emir'in yanıma usulca yaklaşıp o partiden kaçmayı teklif ettiği gün, boğulmak üzereyken bana bir dal parçası uzatılmış gibi hissetmişim. Tutunduğum dalımdı, yalnız kalmayışımdı, arkadaşımı, sevgilimdi. Yine aynı gün ve aynı saatte ama kalbim insanlarla dolu ve kendine yetebiliyorken de onunla karşılaşıyordum, beni yine de o partiden kaçırmamasına izin verir miydim?

Emir, bu dalgın hâlimi içkiye vermiş olacaktı ki kolunu omzuma sardı ve ağırlığımı ona vermemi sağlayarak yürümeme yardımcı oldu. Başımı yerden kaldırmadan, beni arabaya dek yürütmesine izin verdim. Yalnızca iki tek içmişim, bu kadar az rakıyla sarhoş olmayacağımı bilmiyor muydu?

Beni ön kapıya getirdi. Bir an için dengemi kaybederek arabaya tutundum ve başımı kaldırdım. Miraç, arabanın öteki tarafında, meyhanenin kapı pervazına yaslanmış, kollarını bağlamış, bize bakıyordu. *Bize bakmıyordu, beni izliyordu.* Gözlerini yüzüme dikmiş, tereddütsüz ve korkusuzca bana bakıyordu. Gözlerimiz kenetlendi ve ben ellerimi tutunduğum yerden çekip Emir'in kapıyı açmasına izin vermeden ona bakmaya devam ettim.

O biliyordu.

Bu kadarcık içkiyle sarhoş olmayacağımı biliyordu.

Bu hâlimin, başka bir sarhoşluk hâli olduğunu en iyi o biliyordu.

Bakışlarımı kaçırmam gerektiğini, bu lanet olasıca arabaya binmem gerektiğini biliyordum ama kıpırdıyamıyordum. Gözlerimi ondan alamıyordum, kendi hayatıma dönemiyordum, bir hafta önce normal gelen şeylerin şimdi anormal gelmesine engel alamıyordum. Emir'in omzumdaki eli... Hemen yanımda hissettiğim kokusu... *Gözlerinde boğulmak istiyordum. Beni o kah-verengiye bulasın, her yanımlı kapsasın, bu dünyada beni ondan başka hiç kimse bulamasın istiyordum.*

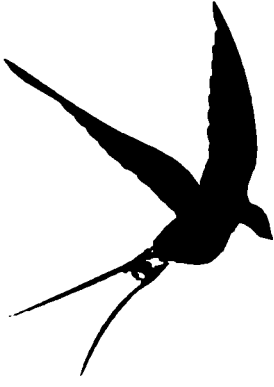
O da gözlerini gözlerimden almıyor, sanki yalvarıyordu. Ne için yalvardığını bilmiyordum.

"İyi misin, tatlım?" diyen Emir'in sesiyle kendime geldim. Gözlerimi kırptırdım, yutkundum ve dönüp gözlerine baktım. Aynı anda yerimden yurdumdan edildim sandım, gurbete düştüm, çıkamadım. Tanıdık gözlerin bu kadar yabancı olmasını kaldıramadım.

"İyiyim," dedim titrek bir sesle, arabanın kapısını açmasına izin verdim. Dengemi koruyarak koltuğa oturmama yardımcı oldu, Miraç'ın gözlerine bir kere daha bakmama ise engel.

Dönmek istediğim tek yer arkamızda küçülüp kaybolan sıradan bir meyhaneyken, bu isteği bastırdım ve gözlerimi kapattım.

Ondan uzaklaşırken bile onun evine, *adını saçlarımdan alan oteline* gittiğim bu dünya, ne garip bir dünyaydı.

12
GÖZLERİNE BİR EV
BULMUŞSUN

İçtiğimiz akşam, Emir saniyeler içinde uykuya daldıktan sonra yatakta dönüp durdum. Otele geldikten sonra yüzüme neredeyse bakmamıştı bile. Yatağa uzanmama yardım etmiş, üzerimi örtmüştü ama bu kadardı. Garip bir şekilde, bana dokunsa her şeyin düzeleceğine inanan bir yanımdı ama o, söylediğinin aksine beni özlememişti bile. Yanıma tamamen kayıtsızca uzanmış, arkasını dönüp uyumuştum.

Gece boyu tavanı izlerken ne düşüneceğimi bilemiyordum. Meyhanedeki o adamın, Miraç'ın; bir zamanlar tanıdığım ve sevdiğim o liseli oğlanla uzaktan yakından alakası yoktu. Buna rağmen içimden ona akan şeyler, hatırladıklarım yüzünden miydi yoksa yeni yeni tanıdığım bu adamın kendisi miydi beni çeken, bir türlü emin olamıyordum.

Öte yandan, bir başkası kalbime azıcık bile sızmayı başara biliyorsa, Emir'e karşı ne hissediyordum? İki hafta önce onu sevdiğime emindim. Şimdiyse bu bile aklımda bir soru işaretiydi.

Zihnimde hep aynı soruları evirip çevirerek, hiçbirinin içinden çıkamayarak rahatsız bir uyku çektim. Rüyamda bir göl canavarı tarafından kovalandığımı, bir bulutun içine hapsolüp çıkamadığımı ve kim olduğunu bilmediğim birinden saatlerce kaçtığımı gördüm. Bir bu kadar da hatırlamadığım ama beni korkuttuğunu bildiğim rüya gördüğüme emin olarak gözlerimi

araladığımda güneş çoktan odayı aydınlatmıştı. Her yanıma ağrıyordu, zihnim uyuşuktu. Kendimi hiç uyumamışım gibi berbat hissediyordum.

Gözlerimi kırptırdım ve yanımdaki boşluğa baktım. Etrafa bakmak için hafifçe doğruldum, Emir pencerenin önündeki sandalyede rahatsız bir pozisyonda oturuyor, dikkatli gözlerle kucağındaki bilgisayarına bakıyordu.

İçimden isyan etmek geldi. Buraya yalnızca iki üç gün sürecektir bir tatil için gelmişti. *Beni görmeye gelmişti*, oysa yapmadığı tek şey beni görmektir. *Beni görmüyordu*. Bana bakıyordu, evet. Ama o kadar.

İç çekerek doğruldum ve yorgun çıkan sesimle, “Günaydın,” diye mırıldandım. Dün çok içmemiş olmama rağmen beynim biraz uyuşuk gibi geliyordu ama bunun uykusuzluktan mı yoksa içkiden mi olduğuna da emin değildim.

Bana bakmadan, “Günaydın,” diye mırıldandı dalgın bir sesle. Kaşlarını daha da çattı sanki mümkünmüş gibi ve öne daha çok eğildi.

Emir’le ilgili mevzu şuydu ki, bu adam işine her zaman böyle odaklanırdı. Yani onun yerinde bir başkası olsaydı, gerçekten kötü bir haberi okuduğunu ya da çok önemli bir iş üzerinde çalıştığını düşünebilirdiniz. Ama onun rutini olan işlere bile bu azami dikkati gösterdiği için artık şaşırmayı bırakmıştım.

Yine de, “Bir sorun mu var?” diye sordum.

Tahmin ettiğim gibi başını iki yana salladı. “Çocuklar birkaç revize yollamışlar da. Bensiz halledemezler, biliyorsun. Bir bakıyorum ben de.”

Aslında eminim halledebilirlerdi ama Emir kontrolü başkalarına bırakmayı sevmezdi.

Başka bir Baran Emir Ateş özelliği. Etrafındaki her şeyin onun standartlarına ya da huylarına göre şekil almasından ne

kadar nefret ettiğimi fark ettim aniden. İstanbul'dayken bunu fark etmek güçtü çünkü ben de kendi hayatımın akışı içinde kaybolup gidiyordum. Sanırım ikimiz de birebirimize uyum sağlamıyor, birbirimizi kendi alanlarımızda özgür bırakıyorduk. Ama eğer gerçekten öyleyse, ne kadar birlikte sayılabilirdik ki?

Sonsuza dek kendi köşelerimizde oynayamazdık.

Hafifçe iç çektikten sonra kendimi düşün altına attım. Tüm bu düşünceler bana ağır geliyordu artık. Emir'den ayrılmam mı gerekiyordu? Bizim mutlu bir ilişkimiz yok muydu?

Bu kadar iyi giden bir ilişkiyi nasıl bitirebilirdim ki? Evlenecektik. Muğla'da yazlığımız olacaktı. İkimiz de çocuk istemiyorduk. Kariyerlerimize odaklanacaktık. Bunu senelerdir planlıyorduk. Zihnimde bir kenara atamıyordum.

Kendimi küçük bir panikatağın eşiğinde hissederek duştan çıktım ve üstümü hızlıca giyindim. Emir, bıraktığım gibiydi. Hâlâ okuduğu her neyse onu okuyordu ve başını kaldırıp bana bakmayı reddediyordu.

"Ben aşağı iniyorum," dedim ters çıkmasına engel olamadığım sesimle. "İşin bitince gelirsin."

Belli belirsiz başını salladı. Bozulduğumu fark etmeyişine daha da sinirlendiğimi hissederek odadan çıktım ve kendimi merdivenlere attım.

Merdivenleri patır kütür indiğimi, lobiye geldiğimde bana garip garip bakan iki yüzü gördüğümde fark ettim.

İşin garibi şuydu ki ben de gördüğüm manzara karşısında onlara garip garip bakıyordum.

Miraç, elinde bir saç kurutma makinesi tutuyordu. Üzerinde her zamanki gibi beyaz bir tişört ve asker yeşili bir şort vardı. Saç kurutma makinesi hâlâ çalıştığı için aramıza kuru bir gü-rültü doluyordu ama bana bakakaldığı için elindeki makineyi

havaya doğru tutuyordu ve sıcak hava, ulaşması gereken saçlara ulaşmıyordu.

Hemen önündeki bir taburede, gördüğüm en *sarı* insan oturuyordu. Destan'dan, Güneş'ten ve hatta Mert'ten bile daha sarıydı. Kirpikleri beyaza yakın bir renkteydi ve kıvrır kıvrır saçlarının rengi o kadar açık sarıydı ki neredeyse beyazdı. Yüzü de sarı alt tonluydu ama çok açık renkliydi, yanakları güneşten kıpkırmızıydı ve cam gibi mavi gözlerle bana bakıyordu.

Hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. Gerçekten.

Ve Miraç'ın elindeki kurutma makinesinin hedefindeydi.

Hatta Miraç'ın boştaki eli, kızın saçlarından bir tutamdaydı.

İçimi bana tamamen yabancı bir his kapladı. Kalbimin, olduğu yerde kıvranıp kasıldığını hissettim. Odada düşündüğüm her şeyi, Emir'i ve tüm sorunları unuttum. Zihnimin her köşesi bu sarışın yabancıyla doldu.

Kimdi bu? Kimdi ki Miraç'ın, saçlarını kuruttuğu biriydi? Nasıl olmuştu da buraya geldiğimden beri onu bir kez olsun görmemiştim? *Tam olarak kimdi de lanet olasıca kurutma makinesinin hedefi olabiliyordu? Miraç, saçlarını neden şefkatle tutuyordu?*

Bir an için çok eskiye gittim, kucağında uzandığım ve saçlarımı okşadığı bir güne. Ellerini neredeyse kendi saçlarımda hissettiğim kısacık bir saniyenin içinde kıvranıp durdum ve ardından kendi gerçekliğime ayak basmanın acısıyla sarsıldım.

Kafa karışıklığımı hiç fark etmesin isterdim ama şaşkınlık, sanırım oyunculuğu en zorlaştıran duyguydu. Gafil avlandığım için duygularımı gizlemeye de vaktim olmamıştı, yalnızca birkaç saniye içinde yüzümdeki şaşkınlığı sildiğimi ve Miraç'a ifadesiz bir yüzle baktığımı biliyordum ama o birkaç saniye, Miraç'a yetmişti.

Kurutma makinesini kapattı, o kuru gürültü gidince aramızda garip bir sessizlik oldu. “Melek,” dedi Miraç kuru bir sesle. “İrem. İrem, Melek.”

Bizi tanıştırmaya çalıştığını fark ederek kıza döndüm. O da ayaklandı ve elini uzattı. “Merhaba,” dedi en az görüntüsü kadar hoş, ince bir tınıda.

İyice sinirlerim bozularak uzanıp elini sıktım ve “Memnun oldum,” dedim.

Onunla ilgili beni rahatsız eden bir şeyler bulmak için çabaladı zihnim. Kötü kötü baksın, somurtsun ya da duruşundaki bir şey beni huzursuz etsin istedim. Ama adı gibi görünüyordu, masum ve tatlı. Yaşça bizden küçük görünüyordu, itiraf etmek istemesem de insanda onu koruma içgüdüğü oluşturan bir tatlılığı vardı.

“Ege’nin kardeşi,” diye açıkladı Miraç. Onun bu açıklaması, Melek’in sorar gözlerle ona bakmasına neden oldu. Miraç bunun üzerine devam etti: “İrem de benim liseden arkadaşım.”

Eski sevgilisi olduğumu söylemeyişi içimi huzursuz etse de elimi uzatıp Melek’in elini sıktım. “Hoş geldin,” diye mırıldandım içimden geçenleri yansıtmadığını umduğum bir ses tonuyla.

“Ah, sen de hoş geldin. Ben ara ara buralardayım zaten.”

Miraç, araya girdi: “Melek çalıştığı için merkezde oturuyor. Yanımıza bazı hafta sonları gelir. Bu akşam bahçede küçük bir doğum günü partisi var, yirmi üçüncü yaşı bitiyor.”

Şefkatle kızın saçlarını karıştırdı, sonra makinenin kablo-sunu dolamaya başladı. Yaşı bizden küçüktü ama genç kızın Miraç’a olan bakışlarında bir hayranlık gizliydi, görebiliyordum. Miraç’inkiyse abi şefkatine benziyordu.

Belki de ben öyle olmasını umuyordum.

“Ne güzel,” derken gülümsedim. “Yeni yaştan umarım çok güzel gelir.”

Melek'in gözleri hâlâ Miraç'taydı. Hülyalı hülyalı, "Her şeyim var," dedi. "Yalnızca aşk diliyorum yeni yaşımdan."

Sinirlerim iyice gerilirken derin bir nefes alıp, "Öyle mi?" dedim. "Ne güzel. Umarım aradığın aşkı getirir sana."

Yanından geçip bahçeye çıktım ve ikisini yalnız bıraktım. Emir'den de Miraç'tan da bu garip tatil beldesinden de sıkılmıştım. Mümkünse yok olup toza dumana karışmak istiyordum.

Böyle zamanlarda yazmak, en iyi şeydi. Kendinizi dünyadan tamamen soyutlayabilir, var olan sorunların hepsine yokmuş muamelesi yapabilirdiniz. Ben de öyle yaptım. Emir aşağı inene dek yazmaya karar verdim ve bahçenin sakin bir köşesine geçtim.

Kitaba Miraç'la kendimi de eklemeye karar verdiğimden beri, zihnimden onlarca sahne akıp geçiyordu. Oturdum ve kendimi kaybederek onlardan birini yazmaya başladım.

İrem, okuldan çıkarken kusmak istediğini düşünmüştü. Ya da yok olmak istediğini. İkisi arasında ciddi bir şekilde gidip gelmişti.

Oysa şimdi, oyundan çıkarken bugünün o kadar da kötü olmadığını düşünüyordu. Miraç, Ekin gibi değildi. Ekin, İrem'in sessizliğini gürültüsü ile kapatıyor, hatta belki de fark etmiyordu. Oysa Miraç, İrem'in sessizliğine eşlik etmeyi de biliyordu. O sessizleştiği zaman sessizleşiyor, keyif içinde etraftaki insanları izliyor, yemeğini yiyor, bir kitapçıya girip kitaplara bakmayı öneriyordu. Bu sessizliğin garip, tadı çıkarılası bir yanı vardı. Daha önce hiç kimse İrem'e, sessizliğinin farkında olarak ve ona bu lüksü tanıyarak sessizliğine eşlik etme fırsatı sunmamıştı.

Bir noktadan sonra İrem'in de konuşası geliyordu. Her zaman değil ama zaman zaman, tıpkı Destan'la veya Ömür'le olduğu gibi.

Oyun bir saat kırk dakika sürmüştü ve İrem, hâlâ insanların bu oyunda ne bulduğunu anlayamadığı o noktadaydı.

“Yani,” diye lafa başladı sahnenin bahçesinden çıkıp Kadıköy sokaklarına çıkar çıkmaz. “Ben bu oyunu anlamıyorum sanırım.”

Moda’ya doğru yürüyorlardı. Miraç ona cevap vermeden önce bir kafenin önünde durup ikisine birer kahve aldı. İrem’e döndüğünde yüzü düşünceliydi. “Anlamak zorunda da değilsin, değil mi? Sanat böyle bir şey değil mi? Her eser herkes için değildir ve her eser de herkesçe anlaşılacak zorunda değildir.”

Daha önce hiç kimse böyle söylemediği ve herkes İrem’in bu oyuna olan özel nefretini yadırgadığı için İrem kahvesinden bir yudum alırken bu yeni yaklaşımı düşündü. “Yani,” dedi sonra, düşünceli bir sesle. “Tabii ama eser bu kadar ünlü bir eser olunca... Sen ne düşünerek izliyorsun peki?”

“İlk aşkların çok tutkulu, çok büyük ve çok güzel olabileceğini ama bunun, yaşanan aşkın insanlara her zaman iyi geldiği, onları mutlu ettiği ve daha iyi bir yere götürdüğü anlamına gelmeyebileceğini düşünüyorum.”

İrem güldü. “Öncelikle, bu çok uzun bir cümle,” derken sahildeki parka geldiklerini fark etti. Miraç’a sormadan çimenlere kuruldu. “Ama sanırım haklısın. Hiç böyle düşünmemiştin.”

“Nasıl düşünmüştün?”

“İşte... İki insanın birbirlerine âşık oldukları için tüm dünyayı karşılarına almalarının ve en sonunda da ölmelerinin ne kadar saçma olduğunu.”

Miraç küçük bir kahkaha attı ve dirsekleriyle geriye doğru yaslandıktan sonra başını göğe kaldırdı. Yıldızlar sönük de olsa seçiliyordu. “Tam olarak bundan bahsediyordum. İlk aşklar korkutucudur. Birçok şeye sebep olabilir. Buna rağmen hiçbir yere varmayabilir ya da çok kötü bir sona gidebilir.”

İrem de tıpkı onun gibi geriye doğru yaslandı ve bu dingin havanın tadını çıkardı.

Ona kaçamak bir bakış atarken ne kadar haklı olduğunu düşünüyordu.

Haklıydı.

İlk aşklar korkutucuydu.

Haklıydı, ilk aşklar çok ama çok korkutucuydu. En nihayetinde bitmeye mahkûm muyduk sahiden? Öyleyse tüm bunları neden yaşamıştık diye düşünmüyordum. Yolun kendisinin, yolun sonundan çok daha önemli olduğunu biliyordum. Ama bitmeme ihtimalimiz sahiden yok muydu? Öylesine, gelip geçici bir gençlik hevesi olmaya mecbur muyduk?

Kötü bir fikirdi. Öykümüzü Çimen'e eklemek kötü bir fikirdi. Yazdıkça onunla ne kadar mutlu hissettiğimi anımsıyordum; genç, âşık. Kalbimin attığını hissediyordum. Şimdi bile o anıları düşündüğümde kalbimin nerede olduğunu hatırlıyordum.

Günlük hayatın akışı içinde, yetişkin olup büyüdükçe insanın o kadar da heyecanlı biri olmamasının, kalbini her gün hissetmemesinin, aşkı öyle büyük ve kocaman bir şeymiş gibi yaşamamasının normal olduğuna inanmıştım. Belki de öyle değildi.

Miraç ve diğer çalışanlar bahçeyi süslemeye başladı, ben salıncakta oturmaya devam ederek onları izledim. Melek de kendi doğum günü partisi hazırlıklarına neşeyle yardım ediyordu. Miraç, onlarca balonu özenle şişirip bahçeye rastgele dağıttı, bahçenin üstündeki iplerde var olan ışıktandırılmalardan çalışmayanları değiştirdi ve masaların birbiri ardına sıralanıp uzun bir şölen sofrası kurulmasını buyurdu. Çalışanlar onun dediklerini yerine getirmek için koştururken, gözlerini saatlerdir ilk kez bana çevirdiğini fark ettim.

İsteklerini yerine getiren çalışanlarını kısa bir süre elleri belinde izledi. Bahçenin diğer ucundan bana uzun uzun baktı. Adımlarca uzakta olmasına rağmen bakışları gözlerimdeydi,

görebiliyordum. Yanıma koşmak istiyor da kendini güçlkle tutuyor gibi yoğun bir duyguyla bakıyordu bana.

Buna hakkı yoktu.

Aklımı karıştırmaya hakkı yoktu.

İç sesimi duymuş da bana katılmıyormuş gibi başını iki yana salladı ve kararlı adımlarla yanıma yürümeye başladı. İçten içe garip bir korkuyla saydığım kocaman dokuz adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Başımda koca bir dağ gibi durdu ve “Oturabilir miyim?” diye sordu.

“Burası senin otelin,” dedim umursamaz bir ses tonuyla. Karşısında yıkılmamak, iki büklüm olup hüngür hüngür ağlamamak ve bana bunu neden yaptığını sormamak için vücudumun her bir zerresiyle savaşmam gerekti. “İstediğin her şeyi yapabilirsin.”

Tavrıma dertli dertli iç çekerken hemen yanıma oturdu ve yorulmuş gibi arkasına yaslandı. Kollarını göğsünde bağladı, bana gözünün ucuyla baktıktan sonra tekrar önüne döndü. “Doğum gününe siz de davetlisiniz. Eğlenmek isterseniz. Gece boyu takılacağız.”

“Tamam,” dedim ruhsuz bir sesle.

Emir neredeydi? Artık aşağı inmesi gerekmez miydi? Buraya benim için geldiğini unutmuş muydu? Gün akşama dönüyordu, gökyüzü alaca karanlığa boğuluyordu. Tüm gün otel odasında işleriyle ilgilenmek için mi yanıma koşturmuştu?

“Neyin var?” diye sordu Miraç, ilgiyle.

Sessiz kaldım. Neyim olduğunu öğrenmeyi sahiden hak ediyor muydu? Beni o kafede, önümde hâlâ dumanı tüten bir kahveyle bir başıma bırakan bu adam, içimi görmeyi hak ediyor muydu?

İçimin gitgide karardığını hissediyordum. *Bu*, tehlikeli bir İrem'di, bunu tanıyordum. Gözüm yavaş yavaş kararıyordu.

Neyi bu kadar çok düşünüyordum ki? Kimi düşünüyordum? Böyle hiç kimse hiçbir şeyi bilmiyormuş gibi davranmamız çok saçmaydı.

“Sen. Senim var Miraç. Sen koca bir dertsin.”

Şaşkınlığını hissederek ona döndüm. Kollarını çözmüş, çattık kaşlar ve anlamaya çalışan gözlerle bana bakıyordu. Dudaklarını araladı ama konuşmak için ondan önce davrandım: “Beni *sen* terk ettin. Bilmiyorum, hatırlıyor musun? O karlı günde, o buz gibi kış gününde, ben senin için İstanbul’a kadar gelmişken sen beni o lanet olası kafede başka biri için terk ettin. Şimdi sanki en başından beri istediğin benmişim gibi *davranamazsın*,” dedim her bir kelimenin üstüne basa basa. Yüzü değişiyor, gitgide kasvetli bir hâl alıyordu ama umurumda değildi. Öfkenin kilidi açılmıştı. “Bana bunu yapmaya hakkın yok. Emir’e de bunu yapmaya hakkın yok. Somut bir şey söylemiyor olman bakışlarını, tavrını değiştirmiyor. Bana böyle davranmayı kes. *Beni. Sen. Bıraktın. Hatırladın mı?* Ben senin istediğin biri değildim, hiçbir zaman da olmadım.”

Nefes nefese kaldığımı fark ederek sustum ve önüme dönüp kollarımı göğsümde bağladım. Gözlerim doluyordu, başımı ondan aksi yöne çevirerek gözlerimi kırptırdım ve düğümlenen boğazımı biraz olsun rahatlatmak için yutkundum. Sinirden ağlamaktan nefret ediyordum ama şu anda beni ağlatan şeyin öfke olduğundan da emin değildim. İçim öyle karışıktı ki neye ağladığımı bile bilmiyordum.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Kıpırdamadı bile, o sessizlikte sapa sağlam ve sabit bir şekilde oturdu. Bahçede bir hengâme sürüp giderken, ayrı bir gezegendeymişiz gibi kimse bize dokunmadı. Gökyüzü karardı, alaca karanlık geceye döndü. Yıldızlar göz kırpmaya başlarken bahçenin tüm aydınlatmaları bir anda yakıldı. Aynı anda Miraç titrek, uzun bir nefes aldı.

“Yoktu,” dedi fısıltı hâlinde. Neyden bahsettiğini anlayamadığım için sol gözümde hâlâ yağmayı bekleyen bir yağmur gibi sabırla duran damlayı silip ondan yana döndüm. “Yoktu,” dedi tekrar ama ne söylediğini anlamıyordum.

Kafa karışıklığımı hissetmiş gibi o da bana döndü. Gözlerinde daha önce hiç böyle bir kırgınlık, böyle bir hüznün görmemiştim. Gözleri kırık dökük bakıyordu, omuzları çökmüştü, az önceki dağ gibi havasından eser yoktu. Neredeyse gözlerinin dolduğunu düşündüm.

“Başka biri yoktu,” dedi sonra bir nefeste. Zihnimin ortasında bir bomba attığını hiç umursamadan devam etti: “Sen çok zorlanıyordun. Yapamadığın için dönmekten bahsediyordun. Dönersen benim yüzümden olacağını biliyordum. Ayrılmasaydık sonsuza dek pişman olacaktın. Aklında bir soru işareti, sürekli içini kemirip duracaktı. Seni bırakmak zorundaydım.”

Söylediklerini algılayabildiğimden bile emin değildim. Zihnimdeki bombanın geri sayımlarını işitiyordum, her an infilak edebilirdim. *Beni bırakmak istememişti.*

Beni bırakmak istememişti.

Acımasızca sildiğim gözyaşlarımın yerine, yenilerinin yerleştiğini hissettim. Üstelik bu kez gözyaşlarımın yolunu kesebileceğimi zannetmiyordum.

“Her şey kabulüm, İrem. Bana yine de yanlış yaptığımı söyleyebilirsin. *Yanlış yaptım.* Gençtik, toyduk. Hayat, bizden daha büyükmüş gibi hissettiriyordu. Korkuyordum. Ama sen yine de her şeyi söyle. Beni kötü adam ilan et, benden nefret et. Ama bana seni istemediğimi sakın söyleme. Benim bu hayatta senden başka hiçbir dileğim olmadı. Bu dileği gerçekleştirecek gücüm yoktu belki ama bu, seni her zerremle istediğim gerçeğini değiştirmez.”

Onun da gözlerine yaşlar yerleşiyordu. Kahverengi gözlerini bulanık bir perdenin arkasından görebiliyordum ancak. Bir şey

daha söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama sonra başını iki yana salladı ve söyleyeceği her neydiyse, içime gömüp ayaklandı. Bana bir kez daha bakmadı, arkasını dönüp hızla otele doğru yürüdü.

Hızlı adımlarla bahçenin kapısından dışarı çıktım ve kendime kuytu bir yer bulana dek yol boyu koştum. Kimsenin yanında ağlamayacaktım. Zaten ağlayacak bir omzum da yoktu.

Bana bunu yapmış olamaz.

Bize bunu yapmış olamaz.

Başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Bize bunu yapmış olamaz.

İlk aşklar korkutucudur.

Çok kötü bir sona gidebilir.

Bir meşe ağacının altında saklandım ve kendimi daha fazla tutamayarak, tutmak da istemeyerek hıçkırıklara boğuldum.

O meşenin altında ne kadar ağladım, bilmiyordum. Ama kendime izin verdim ve gözyaşlarım kuruyana, içim rahatlayana kadar ağladım. Telefonum birkaç kere çaldı, umursamadım. Kim olduğuna bakmadım bile.

Miraç uğruna öyle uzun zamandır gözyaşı dökmüyordum ki böyle küçük bir kız çocuğu gibi ağlamak garip hissettiriyordu. Ama yalnızca ona ağlamıyordum sanırım. Neye ağladığımdan bile emin değildim. Onun aşkının acısını atlatalı çok olmuştu. İçimde bir ukdeydi, bu doğrudu ve inkâr edemedim. Ama hatıraları öyle tozluydu ve o zamanlar öyle gençtik ki başka birinin anıları gibiydi bize dair her şey.

Neye üzüldüğümünden bile emin değildim bu yüzden. Belki de yaşanmamış ihtimallere ağlıyordum. Bir çeşit yas tutuyor gibi hissediyordum.

Gözyaşlarım kurduğunda ve nefeslerim düzene girdiğinde meşe ağacının altından kalktım ve avucumu gövdesine bastırdım. “Teşekkürler,” diye fısıldadım ağaca doğru.

Yola doğru yürürken telefonumu elime aldım. Emir üç kere, Miraç ise bir kere aramıştı. Onları yeniden aramak yerine adımlarımı hızlandırdım ve otelin bahçesine girdim. Doğum günü için kalabalık olmasının avantajını kullanarak kenardan, kimseye görünmemeye çalışarak ilerledim ve hızlı adımlarla üst kata çıktıktan sonra kendimi odama attım.

Emir, hâlâ aynı sandalyedeydi. “Nerelerdesin sen?” diye inledi beni görür görmez. “Meraktan öldüm.”

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. “Hava almak için yürüyüşe çıkmıştım. Duşa giriyorum. Melek diye bir kızın doğum günüymüş, sonra ona ineriz.”

İtiraz edecek gibi oldu ama cevabını beklemeden kendimi banyoya attım ve hızlı bir duş aldım. Şişmeye başlamış yüzüme inmesi için soğuk su tuttum ve duştan sonra, yanımda olan kıyafetlerden doğum günü partisinde giyilebilecek bir şeyler seçmeye çalıştım.

Yanımda sadece birkaç elbise getirmiştim. Diğer her şey sort ve tişörtten ibaret olduğu için çok da bir seçeneğim yoktu. O yüzden açık turuncu, askılı elbiseyi üstüme geçirip saçlarımı kuruttum. Banyodan çıktığımda Emir hâlâ aynı sandalyede, elinde telefonuyla oturuyordu.

Beni görünce başını kaldırdı, şöyle bir süzdükten sonra gülümsedi. “Ne güzel olmuşsun.”

“Teşekkürler. Aşağı gelecek misin?”

Yüzü buruştu. “Kalabalıklar beni rahatsız ediyor.”

Onu orada öyle bırakmayı düşündüm. Hiçbir şey söylemeden bunu da tolere edebilirdim ama artık yorulmuştum. Bu

ilişkiye devam edeceksek, ki ediyorduk, arzuladığım şeyleri söylememeye devam edemezdim.

“Sensiz inmek istemiyorum,” dedim ve arkamı dönüp makyajımı yapmaya başladım. “Sıkıldığında dönersin.”

Bana itiraz edecekmiş gibi baktı ama kararlı olduğumu görünce bir şey söylemek yerine başıyla onayladı. Memnun bir şekilde hafif bir makyaj yaptım ve hazır olunca ona döndüm.

“İnelim mi?” dedim gülümsemeye çalışarak.

Başıyla onayladı ama aklının işte kaldığını biliyordum. Yine de koluna girdim ve merdivenlerden inerken gülümsedim.

Bahçe kalabalıktı. Uzun masanın ortasında Melek, başında garip bir taçla ayakta duruyordu. Önünde iki katlı büyük, krem rengi bir pasta vardı ve mumları üflemek üzereydi.

Kapıdan çıktığımızı görünce, “Koşun koşun!” dedi Ege. “Mumları üflemek üzereydi.”

Ona teşekkür ettik ve masanın sonundaki boş yere yan yana oturduk. Melek, gözlerini kapatıp dilek diledi ve uzun iki mumu tek nefeste söndürdü. Kopan küçük alkışa gülümsedi ve pastanın ilk dilimini keserken kameraya poz verdi.

Ege, hemen karşısında durmuş, onu fotoğraflayan kişiydi. Miraç ise Ege’nin hemen yanında duruyor ve gülümseyerek kızı izliyordu. Ona baktığımı hissetmiş gibi doğrudan bana döndü ve gözlerini gözlerime sabitledi.

Bu adamın hiçbir şeyden çekincesi yok muydu?

Öfkeyi içimde yeniden hissederken önüme döndüm ve atıştırmalıklardan yiyerek dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Ona bakmayacaktım. Ona dönmeyecektim.

Dikkatimi partiye vermeye çalıştım. Ege, pastayı Melek’in önünden aldı ve mutfığa götürmesi için çalışanlardan birine verdi. Pastalar gelene kadar insanlar Melek’le sarıldı,

kucaklaştı, fotoğraf çekti ve gülüştü. Onun, arkadaşlarıyla gülüşmesini izlerken Emir'in bana yaklaştığını hissettim.

"Böyle bir doğum gününden kaçarken tanışmıştık," dedi muzır bir sesle. "Yine mi kaçsak?"

Gülerek ben de ona yaklaştım. "Biraz eğlenelim. Sonra çıkarız. O partide yakından tanıdığımız kimse yoktu. Bu partide birlikteyiz. Dans edebiliriz."

Bu fikrin hoşuna gitmediğini gözlerinde görebiliyordum ama tam da o anda, sakın bir müzik bahçeye doldu. Melek, neşeye ellerini çırttı. "Hadi dans edelim!"

Onun Ege'ye yöneldiğini düşündüm ama Miraç'ı elinden çekiştirip bahçenin ortasına kadar götürdükten sonra omzuna tutundu. Onlarla birkaç çift daha müziğe eşlik etmek için bahçenin ortasına ilerlerken gözlerimi devirdim. Sanki düğüne gelmiştik. Böyle dans etmeye gerek var mıydı?

Emir hareketlendi ve ayağa kalktı. "Madem dans etmek istiyorsun..." diye mırıldandı çekici bir tebessümle.

Ona elimi uzattım. Bazı şeyleri arkamızda bırakmak zorundaydık. Yaşanma ihtimali olan ama yaşanmamış şeylere saplanıp kalamazdık. Bu âna odaklanmak zorundaydım. Benim mutlu bir hayatım vardı. Bu adamla mutluydum.

Diğer çiftlerin arasına karıştık. Elini belime yerleştirdi, ben de ona yaklaşıp omzuna tutundum. "Ne zamandır dans etmiyoruz biz?" diye sordum.

Güldü. "Çok olmuştur... Hatırlamıyorum bile."

Çalan şarkıyı hiç duymamıştım ama Canozan'ın söylediğini tahmin ediyordum. Romantikti, tatlıydı. Güzeldi.

"Sanki

Aşk damarlarımda

Aşk dolanır durur

Sen hiç korkma

O hep yolunu bulur”

Hafif bir yaz esintisi yüzümü okşuyordu. Loş ışıklandır-
malar, ortama daha da romantik bir hava katıyordu. Yavaş ya-
vaş sallanarak dönerken Emir’in gözlerinin içine baktım ve gü-
lümstedim. Orada kendime bir yuva bulmaya çalıştım, bir ev,
bir yer. Bana gülümsedi ama gülüşünün kıyısına geçip otura-
madım.

Miraç görüş alanıma girdiğinde titrek bir nefes aldım.
Emir’in hemen arkasında, Melek’le dans ediyorlardı. Gözleri
üzerimdeydi ama ona baktığımı görür görmez Melek’e döndü.

Yeni bir hüznün dalgasının içimi sardığını hissettim. Çıldı-
racak gibiydim.

Başka bir ihtimalin var olup olmadığını düşünmekten ken-
dimi alamıyordum.

Beni bıraktığı günü unutamıyordum.

*Serin bir kış günüydü. Henüz aralık yeni geldiği için havalar
ayaz değildi ama rüzgâr soğuğunu hissettiriyordu.*

*Trenden indiğimde düşündüğüm ilk şey, nemin kendini his-
settirişi oldu. Ankara böyle değildi, havası daha kuruydu. Bu
yüzden trenden iner inmez hissettiğim nem, sanki ciğerlerimi ra-
hatlatıyordu ağır ağır.*

*Havayı doya doya içime çektim. Gözlerimi yumup kalabalığı
dinledim. Birazdan, tamı tamına seksen beş gündür görmediğim
sevgilimi göreceğimi düşünerek tebessüm ettim.*

*Gar kalabalıktı. Bir yerlere yetişmek için oradan oraya savaşa
gider gibi koşturan insanların arasında sakince yürüdüm. Ace-
lem yoktu ama bir an önce görmek istediğim biri vardı. Bu yüz-
den koşmak isteyen bir yanımda vardı ama bu kalabalıkta ve bu*

valizle koşmak güç olurdu. Üstelik saçımın başımın dağılmasını da istemiyordum.

Beni arabayla alacaktı. Dünya'nın arabasını ödünç alabileceğini söylemişti. Yalnızca birkaç ay önce ehliyet almış olmasına rağmen Dünya'nın söylediğine göre gayet iyi kullanıyordu. Ben hiç görememiştim araba kullandığını. Ankara'ya gittiğimden beri buraya hiç gelememiştim. Ders programları yoğundu, hafta sonlarım kurslarla doluydu. Kendimi ilk kez, hayatı yaşıyor gibi hissediyordum. Öte yandan, Miraç'ı deliler gibi özlüyordum.

Yürüyen merdivenlerden indim ve kalabalığın arasından koşar adım çıkışa yürüdüm. Simit satıcılarının yanından geçtim, otobüs durağını geride bıraktım ve yola çıktım.

Birkaç dakika göz attıktan sonra Dünya'nın tanıdık arabası gözüme çarptı. Siyah sedan arabası, dörtlöleri yakılmış, hazırda bekliyordu. Son iki senemin anılarında bu araba öyle çok vardı ki yalnızca onu görmek bile evime dönmüşüm gibi hissetmeme yetiyordu.

Genişçe güldüm ve koşarak arabaya ilerledim. Yaklaştıkça sürücü koltuğundaki tanıdık yüz netleşiyordu: dalgalı saçlar, yumuşak yüz hatları, çenesinde bir ben, güleç dudaklar. Şefkatli gözler. İşte tanıdığım adam.

Arabaya bir fırpıda bindim ve biner binmez kollarına atıldım. Neredeyse yüzüne bile bakmadan başımı omzuna bıraktım ve dünyayı unutmaya çalıştım. Bir dakika için bile olsa, hatta bir anlığına; her şeyi geride bırakmaya çalıştım.

Ankara'yı seviyordum. Okulumu da... Hafta sonlarında istediğim gibi oyunculuk ve yazarlık dersleri alıyordum. Neredeyse her hafta mutlaka bir oyuna gidiyordum. Arkadaş çevrem çok değıldi ama o bile yavaş yavaş genişliyordu. Garipti ama Ekin bana, insanlarla nasıl arkadaş olunacağını öğretmeyi başarmıştı.

Fakat onsuz yapamıyordum. Miraç içinde olmadığımda hayatım bir şekilde anlamını kaybetmiş gibi geliyordu.

Her şeyi onunla yapmak istiyordum. Eskisi gibi akşamları onunla dertleşmek, tiyatrolara onunla gitmek istiyordum. Bir şeyler okurken uzandığım yer onun göğsü olsun istiyordum, bir oyun düşlerken düşlediklerimi anlatmak istediğim tek insan o oluyordu.

Dört yıl gözümde büyüyordu. Elbette bir şekilde devam ediyorduk hayatımıza ama böyle olmak zorunda mıydı? İstanbul'da da iyi okullar, iyi sahneler vardı. Burada da mutlu olabilirdim, üstelik onun yanında olurdum.

Böyle düşünmeden edemiyordum.

Geri çekilmeye güç bulduğumda gözlerim dolu doluydu. O da bana hüüzünlü, özlem dolu gözlerle bakıyordu. Her iki avucum yanaklarında, dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Ben geldim!" dedim neşeyle. "Sonunda geldim. İyi misin?"

Başını aşağı yukarı salladı. O da tıpkı benim gibi elleriyle yüzümü tutuyordu. "Sen iyi misin?"

Burnumu hafifçe çektim. "Çok iyiyim. Burada olduğum için iyiyim."

"Seni kafeye götürüyorum," dedi aksinin mümkün olmadığını bilerek.

*Başımı salladım ve arkama yaslanıp kemerimi bağladım. On-
dan uzak kalmak, uzun zaman sonra bu kadar yakinken zordu
ama arkama yaslandım ve onun şoförlüğünü izledim. Hâlâ biraz
acemiydi ama oldukça iyi ve rahat kullanıyordu. Trafiğe odak-
landığı için bana bakamıyordu ve ben de onu doya doya izleye-
biliyordum.*

*Kafe, gara çok yakındı. O, "Yol nasıl geçti?" diye sorarken baş
başa konuşmak için çok vaktimiz olmadığını biliyordum.*

"İyiymi aşkım," dedim rahat bir sesle. "Yorulдум ama rahat geldim. Sen n'aptın?"

"Kafeyi toparladık," derken tanıdık sokağa döndü. Rahatlayarak derin bir nefes aldım. İşte hayat buradaydı. "Herkes sen geleceksin diye çok heyecanlı."

Abimlerin akşam oyunu vardı, bu yüzden herkesten kastının Dünya ve Ekin olduğunu biliyordum. O, arabayı iki kolay manevrayla park ederken heyecanla bekledim. Yerimde duramıyordum.

El frenini çeker çekmez dudaklarından bir öpücük daha çaldım ve arabadan dışarı fırladım. Çantalarımı Miraç'ın getireceğini biliyordum. Koşarak kafenin içine girdim ve kahverengi gür saçlar görüş açımı kapatırken kendimi tanıdık kollarda buldum.

Gözlerimi kapatıp yüz ayrı insanla sarılmamı söyleselerdi bile Ekin'in kucaklayışını tanırdım. Her yanıyla sizi kuşatırdı. Sanki onunla sarılmayan tek bir hücreniz yokmuş gibi hissederdiniz. Göğsüne sizi sıkıca bastırır, orada yaşayabileceğinizi birkaç küçük saniyede anlatırdı.

Başımı omzuna gömüp gözyaşlarına boğuldum. Ağlayacağımı tahmin bile etmemiştim ama sanki ondan ayrı geçirdiğim bunca günün acısını çıkarır gibi, onun omzundan başka bir yerde ağlayamamışım da tüm gözyaşlarımı ona saklamışım gibi ağlamaya başladım.

O, sırtımı ağır ağır okşarken birinin daha üstüme kapandığını hissettim. Etrafımda etten bir duvar örmüşlerdi. Arkamda duranın ve bana sarılanın Dünya olduğuna emindim. Onun gibi kokuyordu, kocamandı, dünyamı sarıyordu.

İkisinin arasında sakinleştiğimi hissedene kadar kaldım. Ancak kalbim dinginleştiğinde ve evime döndüğümü sahiden

hissettiğimde burnumu çekerek ikisini ittim ve geri çekilip yüzlerine baktım.

Ekin de ağlıyordu. Gözlerini silerken kıkırdadı ve saçlarımı karıştırdı. "Kavuşurken ağlanır mı, aptal!"

"Birbirinizle argo konuşmamanız konusunda sizi uyarmıştım," derken Dünya'nın sesi bile duyguluydu. Onu bıraktığım zamana göre çok daha iyi görünüyordu. Bu kafeyi yönetmek ona sahiden yarıyordu.

"Tamam, baba!" dedi Ekin alayla. Ona gözlerini devirip çirkin bir surat yaptıktan sonra kolumdan tutup beni kafenin arkasına doğru çekiştirdi.

Bugün müşteri yoktu. Bugüne özel kapatmış olmalılardı. Arka taraftaki rahat koltukların ortasındaki sehpa da türlü türlü tatlılar ve atıştırmalıklar vardı. Hepsi benim sevdiğim şeylerdi.

"Ben kahveleri koyup geleyim," dedi Dünya ve arkaya gidip kayboldu.

Ekin, çöreklerden ağzına atarken, "Arkada ağlayacak, bakın görün," dedi.

Koltuklardan birine kurulus ona güldüm. Bu kadar uzun zaman sonra kendi konfor alanımda olmak mucizevi hissettiriyordu. Ailem, bu insanlardı. Sadece bu insanların yanında tamamen kendim olabiliyordum. Bu koltuğa, Ekin'in kahkahalarına ve Miraç'ın bakışlarına aittim.

"Bırak da kız bir soluklansın," dedi Miraç ama yanıma oturmıyordu. Bunun yerine diğer koltuğun kolçağına oturdu. Yanıma oturmıyışı içimi huzursuz etse de ona gülümsedim.

Bana gülümseyişi sakın ama uzaktı. Bir şey olduğunu o zaman fark ettim. Bir şey. Aramızda bir şey. Aramızda bir mesafe, aramızda bir yol. Sanki dün bile daha yakındık birbirimize.

Bana dışarıdan, bir izleyici gibi baktığını tam o esnada fark ettim.

"Sevgilim," dedim, yorgun argın çıktığını konuşurken fark ettiğim bir ses tonuyla. "Sen de yesene. Acıkmadın mı?"

Omuz silkti. "Çok aç değilim. Sen ye canım."

Üstüne düşmek istedim ama Dünya mutfaktan elinde bir tepsiyle çıkıp geldi. Sütlü kahvelerin dumanı tütüyordu ve Dünya, neşe içinde gülümsüyordu. Sanırım sahiden biraz ağlamıştı çünkü gözleri hafifçe kırmızı görünüyordu.

Kahvemi aldım ve Ekin gibi ben de çöreklerden kaptım. Ekin, hayatı boyunca bu ânı beklemiş gibi konuşmaya başladı, ben de özlediğim muhabbetini dinlerken her şeyden yemeye çalıştım. "Üniversite harika bir yer. Hatice diye bir kızla tanıştık, çok tatlı. Ama asla senden tatlı değil, sakın kıskanma! Ama var ya, trafik berbat! Sabah iki saatte gidiyorum ancak. Mukaddes Hoca var, inanılmaz tatlı. Onun derslerine asla geç kalmıyorum. Ama Ahmet Hoca'nın derslerine girmiyorum bile! Berbat anlatıyor her şeyi. Bak, anlaşalım, benim nefret ettiğim herkesten sen de nefret ediyorsun. Sevdiğim herkes de senin de arkadaşın. Tamam mı?"

"Başını şişirdin kızın," diye araya girdi Miraç. "Gevezeliğin üstünde."

Başımı iki yana salladım. Aksine, onun böyle bıcı bıcı konuşması kadar özlediğim hiçbir şey yoktu. Ekin, benden önce davrandı ve dönüp omzunun üstünden abisine baktı. "Sevgilin geldi, kendine gel. Ne diye huysuzluğun üstünde? İrem, şuna bir şey söyle."

"Ekin'in konuşmasını seviyorum," dedim. Ağzım dolu olduğu için boğuk bir sesle konuşuyordum ve umurumda değildi. "Bizi rahat bırak."

Gördün mü dercesine Miraç'a son bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. "Hadi, sen anlat artık! Telefonda anlatıyorsun ama bir daha anlat! Lütfen!"

Güldüm. Ayakkabılarımı çıkarıp koltuğa bağdaş kurdum ve uzun uzun, aklıma gelen her şeyden bahsettim. Tiyatro oyunlarından, kendi oynamak istediğim oyunlardan, bir oyun yazdığım, senaryo derslerinden, okuldaki derslerden, yeni arkadaşlarımdan, Ankara'dan...

Orada oturup havadan sudan bahsettiğim saatlerin son huzurlu saatlerim olduğunu bilmiyordum. Bilseydim, her şeyi biraz daha uzun anlatırdım. O koltukta sabahlayalım diye yalvarırdım. Bir daha evime dönemeyeceğimi bilseydim kapısından hiç çıkmazdım.

Akşam olup herkes yorulana kadar evimden bile huzurlu olan o kafede, tanıdık koltuklarında, tanıdık lezzetlerinde kayboldum. Ekin'in, Miraç'ın ve Dünya'nın yanında olmak, eski günlerdeki gibi olmak cennetin kendisi gibi hissettiriyordu.

Ama bitti. Bir noktada saat sekizi geçti, üzerime yorgunluk çökmeye başladı. Göz kapaklarımda ağırlaştığını, zihnimin uyuştüğünü hissetmeye başladığımda Dünya, bunu hızla fark etti. "Hadi, Ekin," dedi babacan bir tavır ve ses tonuyla. "Artık âşıkları baş başa bırakalım. Beraber vakit geçirmek isterler."

Başım elime yaslı bir hâlde güldüm. Haklılardı. Miraç'ı özlemiştim ve böyle, odanın diğer köşesinde oturmasından nefret ediyordum. Ama kalabalıkta hep çekinirdi, Dünya'dan daha bile çok çekinirdi.

Dünya, kafenin anahtarını Miraç'a uzattı. "Bugünlük. Geç kalmayın, burada sakın uyumayın. Kameralar olduğunu biliyorsunuz herhâlde. Sadece birkaç saat vakit geçirin diye bırakıyorum. Ömürler deli gibi İrem'i bekliyor, oyunlarının sonuna yetiyecek şekilde eve yetiştir."

Miraç, Dünya'nın tüm talimatlarını her zamanki gibi uslu bir çocuğun yüz ifadesiyle dinledi. Başını onaylarcasına salladı, anahtarı aldı ve Dünya'ya güven verircesine gülümsedi. "Merak etme," diye mırıldandı. "Bir iki saat takılırız, sonra da burayı güzelce kilitlerim."

Ekin, bunu bir şov hâline getirerek oflayıp pofladı ama Dünya'nın sözünü dinledi. Ayaklanıp bana sıkı sıkı sarıldı. "Zaten yarın da görüşürüz, öyle değil mi?"

Onu sıkıca tutup başımla onayladım. "Merak etme. Eve dikkatli git."

Onu bırakıp Dünya'ya sarıldım. Kulağına, "Teşekkürler," diye fısıldadıktan sonra hafifçe geri çekilip yüzüne baktım. "Harika bir insansın."

Güldü, gülünce belirginleşen gamzeleri bana göz kırptı. Oyunbaz bir tavırla kaşlarımı çattım. "Gittikçe yakışıklı bir adama dönüşüyorsun."

Omzuma hafifçe vurdu ama bir şey söylemedi. Yalnızlıktan sıkıldığını ve âşık olmayı istediğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Ama elimden, tüm kalbimle bunu bulmasını dilemekten başka bir şey gelmiyordu.

İkisi de toparlanıp çıktıktan sonra Miraç, kafenin kapısını kapatıp içeriden kilitledi ve bir süre, arkası dönük bir şekilde kaldı. Dışarıyı izlediğini düşündüm, beklentiyle ona bakıyordum. Belki de heyecanlanmıştı, uzun zaman sonra bir aradaydık.

Ama bana döndüğünde yüzü heyecanlı gibi değildi. Gergindi daha çok. Bana çekingen gözlerle bakıyordu.

"Sana bir kahve yapayım," dedi en sonunda. "Uykun geldi, sıracaksın yoksa."

Beni tek başıma bırakıp mutfğa geçti. Kahve istemiyordum, uyumak da istemiyordum. Tek istediğim ona biraz olsun sarılabilmekti ama mutfğa, onun yanına geçmeye de çekindim.

İçeriden takırtıların ve kahve makinesinin sesinin geldiği on dakika boyunca koltukta oturup bekledim. Sonunda, elinde bir tepside iki kahveyle geldi ve bardakları önümüzdeki masanın üzerine yerleştirdi. Yanıma oturmak yerine karşımdaki tekli koltuğa geçti.

Boğazıma bir yumru oturdu. Artık dayanamayarak, "Neden yanıma gelmiyorsun?" diye sordum. "Neden böyle uzaksın?"

Ciddi ve sıkıntılı bakan gözlerini, gözlerime çevirdi. "Bir şey konuşmamız gerek."

Dikkatimi ona çevirdim. İçimi bir duman aldı. Bana bu şekilde ciddi, duygusuz gözlerle baktığını hiç hatırlamıyordum. "Ne oldu?" dedim tüm tedirginliğimle. "Bir sorun mu var?"

Konuşmadan önce bana uzun uzun baktı. Bir şeyi özümsemeye çalışır gibi, bir kararın eşiğinde gibi, kararsız ve durağan gözlerle baktı. Ama sonunda, "Ben..." dedi. "Ayrılmak istiyorum. Yapamıyorum."

Cümlesi içimde bir bomba etkisi yarattı. Kanın yüzüme, zihnime hücum ettiğini hissettim. Gözlerim, daha ben ne duyduğumu idrak dahi edemedenden doldu. Yutkundum. "Ben de yapamıyorum," dedim bir çırpıda. "Zaten dönmek istiyorum."

Kaşları çatıldı. "Hayır, sakın benim için dönme. Öyle yapmamak değil." Sustu, uzunca bir süre durdu. Sonunda, gözlerini kaçıtırırken, "Başka biri var," diye mırıldandı.

Öyle sessiz, öyle sönük bir mırıltıydı ki doğru duyduğumdan bile emin olamadım.

"Üzgünüm..." dedi. Cebinden anahtarı çıkarıp ortamındaki masanın üstüne bıraktı. "Bundan sonra seni rahatsız etmeyeceğim. Anahtarı Dünya'ya sen verirsin."

Başka bir şey demeden ayaklandı, ben bir uzvumu dahi kıpırdatamazken o, kafe boyunca yürüdü. Ancak kapıya geldiğinde durdu, birkaç saniye eli kapıda kalakaldı. Hafifçe bana döndü. "Gerçekten üzgünüm. Ama en doğrusu bu."

Bir kez daha arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Kapının kapanma sesi, ömrümün üzerinde yankılanan ve hiçbir zaman solup gitmeyen ürkütücü, hüzünlü bir sese dönüştü.

"İrem?"

Emir'in sesiyle kendime geldim. Kaç dakikadır Miraç'a bakıyordum, o da kaç dakikadır gözlerini benden kaçırıyordu, bilmiyordum ama o günün anısında kaybolup gittiğimi ancak Emir bana seslendiğinde fark edebildim. Miraç çekip gittikten sonra o kafede saatlerce nasıl bir başıma, sessizlikte ve ıssızlıkta oturduğumu düşünmemeye çalışarak ona döndüm. Gerçekçi olmadığını bildiğim ama daha iyisini de yapamadığım bir te-bessüm takındım. "Efendim?"

Dikkatim, onun gözlerini görmemle dağıldı. Yıllardır ilk kez bana biraz uzak, biraz da kırılgan bir ifadeyle bakıyordu. Dans etmeyi bıraktı, ellerini ellerimden çekti.

"Böyle devam edemiyorum, lütfen bana sorunun ne olduğunu söyle."

Haklıydı, haklı olduğunu biliyordum. Dahası, ona haksızlık ettiğimi de biliyordum ama kendimi durduramıyordum. İçimde ukde kalmış bir şey, biri... tam karşımdayken nasıl olurdu da ondan yana bakmazdım ki?

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Ama... Emir, ben yapamıyorum. Seninle. Sana odaklanamıyorum bile. Sana karşı içimde... İçimdeki o hislere ulaşamıyorum.”

Beni bıraktı. İki eli kollarımın yanından düştü. Gözlerinde böyle bir hayal kırıklığını hiç görmemiştim ama o bakış bile yalnızca bir saniye sürdü. Öyle hızla kendini topladı ki hayal ettiğimi sandım.

“Özür dileme. Ben İstanbul’a dönüyorum. Düşün. Bence kenara atılamayacak kadar uzun ve güzel bir geçmişimiz var. Bana geri dön. O zaman özür dilersin ve oturup ilişkimizi nasıl toparlayacağımızı konuşuruz.”

“Emir, ben...” diye söze başladım ama ona ne diyebileceğimi bilmiyordum. Hiç itiraz etmeyecek miydi, kalıp savaşmayı dahi denemeyecek miydi? Beni hiç mi sevmiyordu?

“Savaşmayı bile denemeyecek misin?” diye sordum içimden geçenleri dillendirerek. Ayrılanın ben olduğumun farkındaydım ama çaresiz, küçük bir yanımda onun bana olan hislerinin böyle basit olmamasını dilemişti. Sanki bu, benim ona olan hislerimi de değiştirebilirmiş gibi.

Ne aptallık ama.

“Üzgünüm,” dedi kırık bir sesle. “Ama benim âşık olduğum İrem, zaten böyle biri değildi. Ve ben o İrem’i seviyordum... Kendine gelersen dön bana.”

Dudaklarım aralık, boğazımda hayretin ve hayal kırıklığının oluşturduğu bir yumruyla ona bakakaldım. *Ben O İrem’i seviyordum.*

Her hâlini değil. H., zaman değil. Her şartta ve koşulda değil.

O İrem’i.

Ben cevap vermeyince son sözlerini söyledi: “Dönmek istersen, konuşuruz. Bakarız. Toparlayabilir miyiz, emin değilim ama deneriz. Ama seni beklemeyeceğim. Üzgünüm.”

Bir kez daha duraksamadı, cevap vermemi beklemedi. Yanımdan geçip otele doğru ilerlemeye başladı.

Arkasından ona bakakaldım. İçimde peşinden gitmek isteyen ve kaçıp uzaklaşmak isteyen iki ayrı insan vardı ama onun peşinden gitmek isteyen yanımın bunu, bir alışkanlık sonucu yapmak istediğini kabul etmek zorundaydım.

Çünkü rahatlayan yanımı görmezden gelemiyordum. Boğazından, elinden, kolundan prangalar eksilmiş gibi hisseden yanımı görmezden gelemiyordum.

Otelin tam aksi yönüne ilerlemeye başladım, bahçenin çıkış kapısına. Gecenin kör vakti nereye gittiğimi bilmiyordum ama nereye gitmediğimi biliyordum.

Beni bahçenin çıkış kapısının hemen önünde durdurup hareketsiz kalmama neden olan şey, park edilmiş bir arabadan inen genç kadın oldu. Sürücü koltuğundan indi, etrafına hiç bakmadan saçlarını düzeltti. Kapıyı sert bir hareketle kapattı ve arka koltuktan küçük bir hediye paketi aldı.

Sonra bana döndü.

Tanıdık gözleri beni fark ettiği anda, gecenin ışıkları altında donakaldı. Göz kenarlarına türlü çizgiler eklenmişti, dudaklarının kenarlarına da. Yüzü ve yorgun bakan gözleri, onu olduğundan çok daha yaşlı gösteriyordu. Kahverengi, dalgalı saçlarını ilk kez bu boyda, omzunun hemen üstünde görüyordum. Yüzünü de ilk kez bu kadar makyajlı görüyordum: ışıltılı farlar ve koyu bordo bir ruj. Parmakları gümüş yüzüklerle doluydu, boynunda birkaç farklı kolye asılıydı.

Bambaşka bir kadın olmuştu. Bunu bekliyordum, *bunu biliyordum* ama görmek farklıydı.

Bir insan, nasıl daha iyi görünerek çok daha kötü görünebilirdi?

Hareketsizliği o bozdu. Karşılıklı durduğumuz tüm bu süre boyunca bana hiç hareket etmeden bakan gözlerini alayla devirdi ve kendini toparladı. Bana doğru uzun, kendinden emin adımlar atmaya başladı.

Topuklu giymişti.

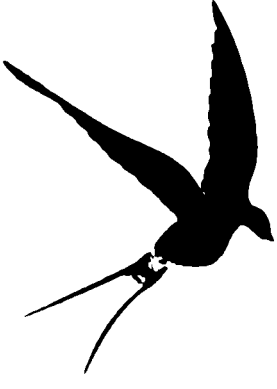
Tak. Tak. Tak.

Dört, beş, altı.

Yedinci adımda durmasını bekledim. Tam karşımda durup bana sarılmasını ve yıllardır bir kez olsun yaşamak için canımı vereceğimi düşündüğüm o Ekin kucaklaşmalarından birini bana bahşetmesini bekledim.

Tereddüt bile etmedi.

Yanımdan küçük bir esinti gibi geçip gitti.

13

YAĞMURA DÜŞMAN ŞEMSIYE

İki sorunum vardı: Birincisi, Ekin benden mutlak suretle kaçıyor. İkincisiyse, Miraç ortadan kaybolmuştu. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu, daha doğrusu kimse umursamıyordu. Ben de açık açık kimseye sormak istemiyordum.

Parti akşamı, Ekin yanımdan geçip gittikten sonra bahçeden hızla uzaklaşmış, sahile kadar yürümüştüm. Uzun bir yolculuk olmuştu ama buna değmişti, kalabalıktan ve kaçmak istediklerimden uzaklaşmıştım. Bir kafeye kurulup birkaç saat bir başıma bir şeyler içtikten sonra döndüğümde bahçe tamamen boştu. Parti bitmiş, herkes dağılmıştı.

Tahmin ettiğim üzere, Emir yoktu. Eşyaları da gitmişti. Bana bir not ya da başka bir şey bırakmamıştı. Sanki hiç gelmemiş, hatta hiç var olmamış gibi çekip gitmişti.

Partiden iki gün sonra, otelin bahçesinde oturuyordum. Çimen'i yazmak, tamamen yalan olmuş gibi görünüyordu. Akşam ya Ekin'de ya da Miraç'taydı. Ekin, yanımdan her seferinde alelacele geçip gidiyor, bir selamı bile çok görüyordu. İyi bir ânındaysa bir baş selamı lütfediyordu ama o kadar.

Elimdeki kitabı sıkıntıyla iç çekerek yanıma bıraktım. Her zaman oturduğum salıncakta oturuyor, bahçedeki insanları

izliyordum. Küçük bir ekip, hemen yanımdaki masada kahvaltı ediyordu. Ege, bir köşede bilgisayarıyla uğraşıyordu.

Bu yeni Ekin hakkında ne düşündüğümünden çok emin değildim. İki günlük gözlemlerim sonucunda rahatlıkla söyleyebilirdim ki savruktu. Anlaşılmazdı. Çoğu zaman göz teması kurmuyordu. Çoğu zaman elinde bir bira şişesi tutuyordu. Sigara içiyordu. Kaşları çatık geziyordu.

Bambaşka biriydi. Özlediğim arkadaşımı sonsuza dek özlemeye devam edecektim çünkü öyle biri bir daha hiç var olmayacaktı.

Tam da onu düşündüğüm esnada otelin küçük binasından bahçeye adım attı. Siyah bir şort üstüne aynı renk, dar bir askılı geçirmiş, saçlarını yarım yamalak toplamıştı. Yüzüne fazla büyük görünen siyah bir güneş gözlüğü takmıştı.

Uzun ve sert adımlar atarak Ege'nin yanına ulaştı ve tam karşısında durdu. Ekin'in yüzünü göremiyordum, ne söylediğini duyacak bir mesafede de değildim ama Ege'nin, yüzünü ağır ağır kaldırıp kendisine bakmasına neden oldu. Genç adam hiçbir şey söylemeden başını kaldırdı, usulca sağ eline yasladı ve Ekin'e yalnızca baktı. Hiçbir şey söylemedi.

Ege'nin gözleri bir an için bana kaydı. Onunla göz göze gelince, dikkatle onları izlediğimi fark ettim ve gözlerimi hızla kaçırdım. Meraklı teyzeler gibi davranmak istemiyordum ama ikisinin arasında bir şeyler olduğuna emindim. Belki artık yoktu, belki de henüz yoktu ama bir şey vardı. İkisi yan yana geldiğinde havada asılı kalan fakat gözle görülmeyen küçük bir şey. İşte yine oradaydı.

Tekrar onlara baktığımda Ege'nin ayaklandığını gördüm. Ekin'e bir kere daha bakmadan arkasını dönüp otele yürümeye başladı. Arkasından konuşurken ondan şefkatle bahseden ve onunla konuşmam için bana yalvaran adam, kızın yüzüne karşı belli ki duvardan başka bir şey değildi. Ekin bıraktığı yerde

durmuş, omuzları çökük bir şekilde, giden adamın arkasından bakıyordu.

Daha fazla dayanamadım. Tüm bu olanlar saçmalıktan ibaretti.

Oturduğum salıncaktan kalktım ve kararlı adımlarla, vazgeçmekten korktuğum için bir kez daha düşünmeden ona ulaştım. Ekin'i omuzlarından tutup kendime çevirdim ve göğsüme bastırdım. Ellerimi sırtına yerleştirip ona sıkı sıkı sarıldım.

Birkaç saniye hareketsiz kalan vücudu, kollarımın arasında kaskatıydı. Umursamadan onu sıkı sıkı sarmaya devam ettim.

Bir süre sonra, hareketsizliğini koruyarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Sesi mi titriyordu, uyduruyor muydum, bilmiyordum.

"Sana sarılıyorum."

"Seni tanımıyorum bile."

"Evet. Bundan on yıl önce elime zorla bir şemsiye tutuşturduğunda ben de seni tanımıyordum. Ödeşdik."

Gülmedi, başka bir şey daha söylemek yerine bana sarılmadan geri çekildi. Kalbimin bir kez daha kırıldığını hissettim ama önemli değildi. Karşımda, hayatı darmadağın olmuş bir kadın duruyordu. Benim hislerimi önemsemesini beklemiyordum.

"Neden buraya geldin ki?" diye sordu, ilk kez benimle düzgün bir iletişim kurarak.

Güldüm. "Söylersem inanmazsın."

Kaşlarını çattı, kafasını yan yatırdı. Hiçbir cevap onu şaşırtamazmış gibi bakıyordu.

Tepkisini bekleyerek hevesle, "Tesadüf," dedim.

"Hadi oradan," derken hemen yanında durduğumuz banka oturdu.

Fırsatı kaçırmadan hemen karşısına oturdum. “Bana neden böyle davranıyorsun?”

Gözlerini devirdi. “Ben herkese böyle davranıyorum.”

“Gözlerini devirmek yeni hobin mi?”

Bu, onu güldürür gibi oldu. Dudağının kenarında tebesüme benzer bir seğirme yakaladım. “Hayır. Yeni hobim iletişim kurmamak. Terk ettiğinde kırılmamanın tek yolu bu.”

Beni iğnelediğini düşünerek, “*Sen beni* terk ettin. Ben seni hiç terk etmedim,” dedim.

Ukala bir tebessüm dudaklarını sardı. “Kimin kimi terk ettiğini söylememiştim zaten.”

Ona nedenini sormayı çok istedim, bu soru dilimin ucuna kadar geldi ama kendimi tuttum. Şimdi sorsam bile cevap alamayacağımı düşünüyordum. Bunun yerine sorduğu soruya cevap vermeyi denedim: “Erkek arkadaşım evlenme teklifi edecekti. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşündüm. Ve kaçtım. Herhangi bir yere. Sizin burada olduğunuza dair hiçbir fikrim yoktu.”

Bana hâlâ inanmayan gözlerle bakıyordu.

“İnan,” dedim artık bozuk çıkan sesimle. “Benim için de sürpriz oldu.”

Sesi hâlâ mesafeli olsa da ilgilenmeye başladığını görebiliyordum. Onu, göstermeye çalıştığını değil, gizlemeye çalıştığını görebilecek kadar iyi tanıyordum.

“Neden sana evlenme teklifi etmesini istemediğin bir adamla birlikteydin ki?”

Bir sonraki cümlemi kurmadan önce ona uzun uzun baktım. Yalanların arkasına gizlenmekten sıkılmıştım. Kolayca, ona da haftalardır kendime ve insanlara söylediğim yalanları sıralayabilirdim ama doğrusu, Ekin’di bu. Ona yalan söyleyemezdim. Ona rol yapamazdım. Yapmaya çalışsam da beceremezdim.

“Abin yıllar önce beni terk ettiği için, sanırım. En nihayetinde aşkın var olmadığına inanan ama içindeki boşluğu doldurmak için aşk romanları yazan bir kadına dönüştüm. Emir iyi biri. Aşk diye bir şey yoksa onunla evlenebilirim. İdeal biri. Anlayışlı. Zeki. Kazanıyor. Sevgi gösteriyor.”

“Ee, sorun ne? Yatakta mı kötü?”

Güldüm çünkü bu, tam da benim tanıdığım Ekin’in soracağı bir soruydu. Ondan geriye kalan küçük bir emare görmek neşemi yerine getirmişti.

“Hayır,” dedim alayla. “Buraya sadece kafamı toplamak için gelmiştim. *Yeni kitabımı* yazacak, geçmişteki hayatımın artık var olmadığını kabullenecek ve dönüp Emir’le evlenecektim.”

“Ee? Yani, ne değişti?”

Bilerek anlamazdan geldiğini biliyordum ama umursamadım. Umurumda değildi. Onunla konuşabiliyor olmakla yetinecektim.

“Ne değişecek, abine rastladım. Beni hâlâ liseli bir genç kıza çevirmeyi biliyor. Fark ettim ki aşk var. Lanet olasıca aşk var ama benden gideli çok oldu. Bir daha da uğramaz. Bir süre bunun yasını tutacağım ve sonra da sanırım on beş kedili bir evde, seksen yaşında ölene dek harika eserler çıkaracağım. Çünkü sen de bilirsin ki destansı sanat eserleri büyük acılardan doğar.”

Bu kadar dürüst olmayı beklemiyordum, kendime karşı bile. Kendime dahi itiraf etmediğim şeyleri ona itiraf edişime şaşır-mak istiyordum ama şaşıramıyordum.

“Sen bu kadar çok konuşan biri değildin,” dedi sıkılmış bir sesle.

“Hayır, sen beni daha hızlı anlardın çünkü.”

“Belki şimdi de anlamışımıdır.”

“Belki bunun farkındayımıdır ama yine de uzun uzun anlat-mışımıdır.”

Sessiz kalıp bana uzun uzun baktı. O bir cevap vermeyince, kendim hakkında yeterince konuştuğumu düşündüm. “Ege’yle aranızda ne var?” diye sordum.

Omuz silkti. “Kan, vahşet ve gözyaşı.”

Onunla konuşabiliyor olmaktan dolayı mutluydum ama bir yandan da öyle inatla somurtuyordu ki sinirlerimi bozuyordu. “Suratsızın teki olup çıkmışsın!” diye söylendim.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle bana döndü. “Sen bana suratsız mı dedin?”

“Suratsız değil misin?”

“Bak, hâlâ arkadaş olduğumuzu sanıyorsan...”

“Kalk,” dedim sözünü keserek. “Biraz gezelim. Yakında buradan gideceğim.”

Bu dikkatini çekti. Bana döndü, bakışlarını gözlerime sabitledi ve gelip geçen hayal kırıklığını bir saniye için gördüm. Hemen sonra, tekrar o duygusuz tavrını takındı. “N’apayım?”

“Ekin,” dedim net olduğunu umduğum bir sesle. “Kalk. Gezeceğiz.”

“Nereyi?”

“Bilmiyorum. Kaş’ı da bilmiyorum ama arabayı alacak, gidebildiğimiz kadar uzağa gideceğiz. Konuşacağız.”

“Konuşma olayının büyük bir fanı olduğumu söyleyemem.”

“Biz de susarız o zaman. Ama kalk. Peşime düş. Hadi.”

Ona tekrar bakmadan ve onayını beklemeden arkamı döndüm ve arabama doğru yürümeye başladım. Açıkçası bu işe yarar mıydı, emin değildim, hatta buradan uzaklaşmak bize iyi gelir miydi, ondan da emin değildim. Ama yakında buradan gideceksem, gitmeden önce Ekin konusunda da bir şeyler yapmış olmak istiyordum.

Aramızın böyle olması saçmaydı.

O benim en yakın arkadaşımdaydı. Ondan sonra da önce de onun gibi bir arkadaşım hiç olmamıştı.

Arabama vardığım esnada süren sessizlik cesaretimi kırmak üzereydi ama tam durduğum esnada, salıncaktan kalktığını işittim. Sonra adımlarını. *Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedi.*

“Nereye gideceksek gidelim de kapansın bu mevzu,” derken arabanın diğer yanına geçti ve yan koltuğa oturdu.

Kendi kendime güldüm ama arabaya binerken yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım.

Bir zamanlar kabuğumu kıran oydu.

Zaman alacağını ya da kolay olmayacağını anlıyordum ama bu kez ben onun kabuğunu kıracaktım. Gerekirse ömrümce bunun için savaşıacaktım ama yapacaktım.

Kaş'ta hiçbir yeri bilmediğim konusunda samimiydim. Bu yüzden arabayı ana yola çıkardım ve Antalya merkez yönüne doğru sürmeye başladım. Her ikimizin de açık camlarından içeri rüzgâr giriyor, saçlarımızı dağıtıyordu. Radyo çekmiyordu, hışırtı sesinden bıktığım için tamamen kapalıydı. Telefonumu bağlama zahmetine girmediğim için etrafımızda yazın seslerinden başka hiçbir şey yoktu.

Dakikalarca hiç konuşmadık. O konuşmadıkça ben sustum, ben sustukça o konuşmadı. Bazı suskunlukların ısrarla değil, ancak yeteri kadar susulduktan sonra son bulacağını bildiğimden, ayak uydurdum.

Öyle çok gittik ki artık başka bir ilçeye giriş yaptığımızı düşündüm. Tam da o esnada Ekin, bıkkın bir nefes alıp verdi. “Artık dön. Fazla uzaklaştık, karanlığa kalmak istemezsin.”

Bunun dışında tek kelime etmemesinin verdiği hayal kırıklığıyla iç çektim ama haklı olduğunu biliyordum. Onu konuşması için zorlayamazdım. Ancak bekleyebilirdim, sonsuza kadar

sürecek olsa da bekleyeceğime onu temin edebilirdim. Başka bir şey gelmezdi elimden.

Uygun bir yerde U dönüşü yaptım ve otele doğru sürmeye başladım. Tahminen iki üç saat gelmiştik, bir o kadar da dönecektik. Yani hâlâ biraz vaktimiz vardı.

“Dinle...” dedim fısıltıya yakın bir ses tonuyla. “Ben senin konuşmanı tercih ederdim ama madem sen susacaksın, öyleyse beni dinle. İstanbul’da bir kaos bıraktım. Destan hamile ve son dönemlerinde. Beni yanında istiyor. Nasıldır bilirsin.” Ona Destan’ı hatırlatmak için yandan bir bakış attım, o ise lafı nereye getireceğimi merak eden gözlerle bana bakmaya devam etti. “Emir olayı tam bir keşmekeş. Yayınevi benden yeni kitabı bekliyor... Her şey bir karmaşa. Yakında dönmem gerekecek. Bu yüzden... Bu yüzden bu konuşmayı yapmak için çok vaktimiz yok, Ekin.”

Tepkisini ölçmek için duraksadım. Başı pencereden dışarı dönüktü, bana doğru dönme zahmetinde bile bulunmadı. Yalnız son söylediğime hafifçe güler gibi olduğunu, hareket eden omuzlarından anladım. Bundan güç bulmaya çalışarak devam ettim: “O zamanlar seni çok aradım... Neden hiçbir aramama ya da mesajıma cevap vermediğini bilmiyorum. Ama bir süre sonra bana o kadar da değer vermediğine ikna oldum. Demek ki ben yalnızca, abinle çıkan bir kızdım. İyi anlaşıyorduk. O kadar...”

Hiç tepki vermiyordu. Yine de devam ettim: “Sizi atlatmam yıllarımı aldı. Şimdi böyle görüldüğüme bakma. Bunu Miraç’a da asla söyleme ama aylarca kendimi toparlayamadım. Hayata ancak yazmakla tekrar bağlanabildim, kendime oradan bir kariyer çıkardım, başarılıyım, güya çok güçlüyüm... Ama bir şeyler hep eksik. Yine de bunun, sizin için böyle olmadığına inandırmıştım kendimi. Giden sizdiniz çünkü. O yüzden iyi olmalıydınız.”

Yine bir şey söylemedi, bu kez ben de sustum. Arabayı bir süre öyle sessizce, derin virajlı yollarda sürdüm. Dolan gözlerimi durdurmaya çalıştım, ağlamamaya çalıştım, susmaya çalıştım. Bir süre sonra yapamadım. Bir damla gözyaşı, sol yanağımdan aşağı süzülürken onu elimin tersiyle sildim ve normal tutmaya çalıştığım sesimle konuşmaya devam ettim: “Ama sonra, kendi hayatımdan kaçmak için geldiğim küçük bir köşede sizi buldum. Bu hâlde olacağınızı kim bilebilirdi ki? Miraç’ın başka bir kadınla çoktan evlendiğini, çoluk çocuk yaptığını falan düşünmüştüm. Ama adam, benden sonra kimsenin olmadığını söylüyor ve aramızda garip bir şeyler yaşanıyor. Bensiz... Ekin, abin bensiz bok gibi görünüyor. Sen de öyle. Berbatsınız. İkiniz de.”

Sert konuşmamın bir etkisi olacağını umdum ama ölüm sessizliğini sürdürmeye kararlıydı. Ama ben söylemek istediğim her şeyi söylemiştim. Yapabileceğim her şeyi de yapmıştım. O istemedi, onunla arkadaş olamazdım.

Orayı, otele yaklaştığımızı ve artık gördüğüm yerlerin biraz da olsa tanıdık görünmeye başladığını düşündüğüm esnada gördüm; kıpkırmızı bir gelincik tarlası. Ayağım istemsizce frene gitti ve arabayı yavaşlatarak ne yaptığımı bile düşünmeden otolunun kenarına çektim.

Sağ yanımızda uzun bir gelincik tarlası boylu boyunca uzanıyordu, kıpkırmızı çiçekler ince akşam rüzgârında hafifçe sallanıyordu.

“Hep böyle bir yerde fotoğraf çektirmek istemişimdir...” diye mırıldandım dingin bir sesle. İçimi boşaltmış olmanın verdiği bir sakinlik vardı üzerimde. Gözüm çiçeklerdeydi ama arabadan inmiyordum.

Böyle bir yerde fotoğrafımın olmasını istediğimi Ekin’in de bildiğini biliyordum. Birlikte Saçlarına Gelincikler’i izledikten sonra söylemiştim ona bunu. Gelincikleri severdim.

Yola çıktığımızdan beri ilk kez bana döndü. Kaşları çatık, yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü. “Çıkalım o zaman. Çekelim.”

Gözlerim yeniden doluyordu, böyle bir tarla bulduğumuz için değil; beraber oyunlar izlediğimiz o günlere geri döndüğüm için. Miraç’ı kaybetmiştim belki ama bu yolda en yakın arkadaşımı da kaybetmek zorunda mıydım? Üstelik en yakın arkadaşım da kendini kaybetmişti belli ki.

Arabadan inip etraftan dolandım. Ekin de indi ve peşimden, tarlayı yoldan ayıran çitlerden atladı. Önümüzde kocaman uzanan kıpkırmızı şelaleye saçlarımda Akdeniz rüzgârı, gözlerimde maziden kalma gözyaşlarıyla bir süre bakmaktan başka bir şey yapamadım.

“Hadi,” dedi Ekin elini uzatıp. “Telefonunu ver de çekeyim.”

Ona huysuz olduğunu umduğum bir yüz ifadesiyle döndüm. Gözlerimde yaşlarla ve yüzümün asıklığıyla komik görünüyor olmalıydım. “Bu huysuz suratını sen ancak abine ve Ege’ye yutturursun. Bana sökmez. Biliyorsun, değil mi?”

Yüz ifadesini hiç değiştirmeden bana bakmaya devam etti. Pes edip telefonumu ona verdim ve birkaç adım uzaklaşarak gelinciklerin başladığı yerin önüne geçip ona döndüm. “Çek hadi.”

“Düzgün dur. Sırtını dik tut.”

Sırtımı hafifçe dikleştirdim.

“Çok çirkinsin, gül biraz.”

Ona önce kaşlarımı çattım ama sonra bu huysuzluğunun komik olduğunu düşünerek güldüm. Elimi belime atıp klasik bir poz vermek için telefona baktım.

Birkaç kez ekrana bastıktan sonra, “Poz değiştir istiyorsan,” dedi yine aynı aksi ses tonuyla.

Ona çok kısa bir an için dik dik baktım, hemen sonra kararlı adımlarla yanına ulaştım. “Evet,” dedim, “Poz değiştirmek

istiyorum. Lanet olasıca Kaş'tan yanımda bir tane düzgün anı götürmek istiyorum.”

Telefonu elinden alıp ön kameraya geçirdim ve ileri uzatıp kendimi, Ekin'i ve gelincikleri kadraja aldım. “Gül, seni salak. Gül biraz.”

Bana şaşkınlık içinde bakışını fotoğrafta yakaladım. Hemen sonra, onu gördüğümünden beri belki de ilk kez bana içten bir şekilde gülümsedi. Donup kalan fotoğrafta ben, ekrana küçük bir tebessümle bakarken Ekin, bana dönmüştü; gözleri şaşkınlıkla parlıyor, yüzü gülüyordu.

Onu neyin böyle güldürdüğünü bilmiyordum, belki gittikçe Destan'a benzeyen ama yalnızca böyle anlarda çıkan garip huy-suzluğumdu, belki de yalnızca beni çileden çıkarmayı başarmış olmasıydı.

Ama bunu düşünmekten vazgeçtim ve ânın tadını çıkarak ben de ona dönüp tıpkı onun gibi gülümsedikten sonra ekrana bir kez daha baktım. Sonsuza dek saklayacağımı bildiğim o fotoğraf galerime kaydolurken, kalbimden bir ağırlığın kalktığını hissettim.

Hiç konuşmadan birbirimizden uzaklaştıktan sonra bu an hiç yaşanmamış gibi arabaya yürüdük ve tekrar yola koyulduk.

Konuşmak istiyordum ama başka ne konuşabilirdim, bilmiyordum. Onu ikna etmek için başka hiçbir kozum yokmuş gibi hissediyordum.

Otelin önüne gelene dek ona başka ne söyleyebilirim diye düşünüp durdum ama zihnim bomboş bir çuval gibi hissettiriyordu. Yüreğimden yeniden peyda olan bir ağırlık hissiyle birlikte, gözlerim yeniden dolarken arabayı otelin önüne park ettim ve el frenini çektim.

“Geldik,” dedim malumu ilam ederek.

Buruk bir şekilde gülümsedi. “Sanırım öyle.”

Arabadan inmek için hamle yapmadım ama beni şaşırtarak o da oturmaya devam etti. En sonunda, arabanın sessizliğinde derin, titrek bir nefes aldı.

“Arkadaş olduğumuz günü hatırlıyor musun?”

Gözlerimi ondan alıp ağaçlık alana sabitledim. “Hatırlamaz olur muyum... Yağmurdan sıırıslıklam olmuşum ama şemsiye istemiyordum. Yağmura bayılıyordum, tek başıma yürümekten memnundum çünkü bir yoldaşın varlığı ne demek, hiç tatmamıştım... Sonra sen bir yerden çıkageldin. Şemsiyeni ikimizin başının üstüne tuttun, beni ıslanmaktan alıkoydun ve sonra... Ben ne kadar sessiz kalırsam kalayım yanımda durmaktan hiç vazgeçmedin...” Ağladığımı ancak burnumu çekmek zorunda kaldığımda fark ettim. “Şemsiyen sonsuza dek başımın üstünde kalır sanmıştım. Ona güvenmiştim.”

“Şemsiyem kırıldı, İrem. Şemsiyem paramparça oldu ve senin şemsiyen bana siper olur sandığımda onu göremedim. Bulamadım. Sen yoktun. Ben artık tüm yağmurlara düşmanım çünkü bir şemsiyem yok.”

Boğazıma bir yumrunun oturduğunu hissettim. Ona, bunun ne demek olduğunu sormak istedim. Mesajlarıma cevap vermeyen oydu.

Ama, “İrem!” diye bağırarak düşüncelerimi böldü ve aniden ona dönmeme sebep oldu.

Hayretle ellerine bakıyordu. “Ne oluyor?” diye sordum te-dirgin olarak.

“Yüzüklerim! Yüzüklerim yok!”

“Ne... Hangi yüzüklerin?”

Bir anda gözleri dolmaya başladı, o kadar aniden ağlamaya başladı ki ne yapacağımı şaşırdım. Günlerdir kaskatı bir duvar gibi duran kadın, gözlerimin önünde aniden hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. “Yüzüklerim... düşmüş...”

“Ekin, sakin ol... Ne yüzüğü, ne oluyor?”

Hıçkırmaya devam ederken elini yüzüne kapattı. Elimi uzatıp omzuna dokundum, ellerini indirmeye çalıştım. “Ekin, lütfen bir sakin olup ne olduğunu doğru düzgün anlatır mısın?”

Elini yüzünden çekti, yanakları gözyaşlarıyla doluyken içli içli içini çekip hıçkırıklarını durdurmaya çalıştı. “Her gün takığım yüzükler! Sabah da takmıştım... Nerede düştü Allah bilir...”

“Pahalılar mıydı? Yenisini alırsın kuzum, neden bu kadar üzüldün?”

Bir yandan elimle saçlarını düzeltmeye çalışıyordum. Başını iki yana salladı. “Birini babam almıştı... diğerleri de... yani hepsi birinden... hediye...”

Yeniden küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladığında daha fazla dayanamayarak el frenini indirdim ve park alanından geri geri çıktım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu hıçkırıklarının arasında.

“Gelinciklerin orada durduk sadece. Oraya bakacağız.”

Hıçkırıkları alaycı bir gülüşle bölündü. “Saçmalama, İrem. Samanlıkta iğne mi arayacağız? Koskoca tarla, hem birileri görüp almıştır...”

Onu dinlemek yerine gazı kökledim ve otoyola yeniden çıktım. “Bulacağız,” dedim sakın bir sesle. “Tarlada olduklarına eminim.”

Babasının aldığı yüzüğü kaybetmeyecektik.

“Ama ya bulamazsak?” diye söylenirken yeniden hıçkırmaya başladı.

“Ekin, bir sakın ol. Bulacağız.”

Neredeyse nefes almıyor, sadece hıçkırıp ağlıyordu. “Ama ya bulamazsak?”

“Yahu, bulacağız. Önce bir gidip bakalım, bulamazsak o zaman ağlarsın.”

Bunu duyunca sanki mümkünmüş gibi daha çok ağlamaya başladı. Onu durdurmaya çalışmayı bırakıp derin virajlı dar yolda yapabileceğim kadar hız yapmaya başladım. Yirmi dakikanın sonunda aynı yere park ederek arabadan hızla indim.

Ekin’in bu kadar ağlamadan sonra yerlere doğru düzgün bakabileceğine bile inanmıyordum, bu yüzden onu geçip az önce yürüdüğümüz yerleri dikkatle adımlamaya başladım.

“Kaç tane yüzük arıyoruz?”

Hıçkırmayı bırakmış, bir eliyle gözyaşlarını siliyor, diğer eliyle tıpkı benim gibi toprağı yokluyordu. “Beş tane,” dedi yorgun bir sesle. “Üçü altın renkli, diğer ikisi rose gold.*”

Renklere odaklanarak yere eğildim ve fotoğraf çektiirdiğimiz yerlerde elimi toprağı sürerek yüzüklere denk gelmeye çalıştım. Onları bulmak zorundaydık, babasından kalan bir yüzükten bahsediyorduk. Bir yerden çıkmak zorundaydı.

“Bak, yok işte...” O da benim gibi yere çömelmiş, çimenlerin arasında ellerini dolaştırıyordu.

Elime metalik bir şeyin çarptığını hissettim; altın bir yüzük, elimin altında parlıyordu.

“Ekin!” diye bağırdım gayriihtiyari. Yüzüğü hevesle ona uzattım.

Rahatlamayla derin bir nefes verip yüzüğü elimden aldı ve hemen yanıma diz çöktü. “İrem, babamınki bu.”

Yüzünü dizlerine kapatıp tekrar ağlamaya başladı. Diğer yüzüklerin bir önemi var mıydı, bilmiyordum ama elimi yerde gezdirerek aramaya devam ettim. İkinci ve üçüncü bir yüzük

* Rose gold, saf altının içerisine gümüş ve bakır karıştırılarak oluşturulan bir altın alaşımıdır. Rengi pembeye yakındır. Bu nedenle *pembe altın* da denilebilir.

elime geldiğinde hevesle gülümsedim. Diğer iki altın yüzüğü de Ekin'in avucuna bıraktığımda, bana minnetle bakıyordu.

Biraz daha ilerlediğimde, "İrem," dediğini duydum arkamdan. "Dördüncüyü de buldum."

Beşinciye de bulacaktık. "Diğerini de bulacağız..." diye mırıldanırken gördüm.

Tanıdık bir şey. *Küçük, tanıdık bir yüzük.*

Ekin'in on sekizinci yaş günüydü. Dünya'nın kafesinde ona düzenlediğimiz kocaman doğum günü partisinde, sevdiğimiz herkes vardı: abimler, Miraç, Dünya, Ekin'in sınıfından arkadaşları ve birkaç kuzeni. Annesiyle babası, pasta kesilmeden önce gelmiş, pastadan hemen sonra gençleri rahat bırakmak istediklerini söyleyerek gitmişlerdi.

Bu yüzüğü ona o gün hediye etmiştim. Altındı, beraber yürüdüğümüz bir gün vitrinde görüp beğenmişti. Öğrenci harçlıklarımı biriktirmek zor olmuştu ama onu beğendiği gün, o yüzüğü almaya yemin etmiştim.

Onun gözyaşları durmuştu ama ben, gözlerimin bir kez daha dolduğunu hissettim. "Ekin..." derken yüzüğü yerden alıp ona döndüm. Hâlâ yerde çömelmiş, beşinci yüzüğü arıyordu.

Yüzüğü ona doğru tuttum. Engel olamadığım bir hıçkırık dudaklarımdan arasından kaçtı. "Madem bu yüzük bu kadar önemli, o zaman neden yüzüme bile bakmadığını bana açıkla."

Gözlerinden kırık dökük bir ifade gelip geçti. "Çünkü yüzüne bakarsam olan biteni hıçkırığa hıçkırığa nasıl anlatmam, bilmiyorum. Seninle konuşmak canımı yakıyor ama seninle konuşmamak canımı daha çok yakıyor."

Karşılıklı, delirmiş gibi ağlıyorduk ama bunu umursamadan ona doğru yürüdüm, elinden tutup ayağa kaldırdıktan sonra yüzüğü eskiden taktığı yüzük parmağına geçirdim. "Bunca zaman parmağında olduğunu nasıl görmedim, bilmiyorum."

Hafifçe güldü. “Körsün de ondan.”

Başımı iki yana salladım, hâlâ tuttuğum elini bırakmadım. “Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?”

Bu kez o başını iki yana salladı. “Miraç beni öldürür.”

Kaşlarımı çattım. “Asıl ben onu öldürürüm. Hiç kimse en yakın arkadaşımı öldüremez.”

Derin bir nefes alarak hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım. Ekin’i elinden çekiştirerek büyük bir kayanın yanına götürdüm. “Otur. Baştan anlat. Yoksa yarın gittiğimde pişmanlıktan öleceksin.”

Kayanın üstüne oturup derin bir nefes aldı. Eliyle yanaklarını sildi ve saçlarını geriye attı. Sildiği gözyaşlarının yerini yenilerinin almasını önemsemeden burnunu çekti ve bana baktı. *Gözlerime.*

Geldiği günden beri ilk kez bana gerçekten baktığını hissettim. Gözlerini gözlerime değdirdiği o an ilk kez, gerçekten Ekin’e bakmama izin veriyormuş gibi hissettim. Aramızda duvarlar yoktu, yalnızca o vardı.

“Ayrıldığınız gün, Miraç eve geldiğinde harabe gibiydi. Seni terk ettiğini söylediğinde ağzına ettim ama benden etkilenmedi tabii. Delirdiğini, hata ettiğini, pişman olacağını söyledim ama umursamadı. *Başka biri var* deyip durdu, ben tabii senin gibi salaklık edip inanmadım ama ne olduğunu da bir türlü anlayamıyordum. Ta ki babam eve gelene dek.”

Ayrıldığımız günden bahsettiği için iyice daraldığımı hissederek elimi göğsüme yerleştirdim. Tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı; bir duvara, bir eşyaya, herhangi birine. Hiçliğin ortasında duruyor olmamız ne kötüydü.

“Araları hep çok iyiydi, bilirsin.”

“Miraç her şeyi anlatırdı Kemal amcaya.”

“O gün olanları da anlattı. Benim dinlediğimi bilmiyordu tabii. Senin dönmenden korkuyordu, aynı zamanda dönmeni deli gibi istiyordu. Ama Ankara hayalindi... Oradan vazgeçmeni, hele de kendisi için vazgeçmeni hiç istemiyordu. Üstelik er ya da geç olacak olan da bu gibiydi çünkü sen iyi değildin. Dönmek istiyordun. Geçiş yapmaktan bahsediyordun ve o da kendini suçluyordu.”

“Anlattı bunu,” dedim tek nefeste.

“Saçmaydı. Aptallık ediyordu. Babam da ona bunu söyledi. Sen hayatınla ilgili istediğin kararları almakta özgürdün. Giderken bu senin kararındı, dönmek istersen de dönebilirdin. Miraç seni seviyorsa her adımda yanında olmalıydı.”

“Kemal amcanın yanlış konuştuğunu bir kere bile duymadım,” dedim. Gözlerimden yaşlar ardı ardına akıyordu.

“Evet. Miraç’ı oturduğu yerden kaldırdı. *Kalk, dedi, İremlere gidiyoruz. Evinden alalım, dışarı çıkaralım, konuşun. Böyle iş olmaz.* Miraçla beraber apar topar evden çıktılar.”

Artık söyleyeceği şeyleri duymayı o kadar da istemediğime karar verdim. Söyleyeceklerinden çok korktuğumu fark ettim.

Ağlamaktan kıpkırmızı olan gözleri hüsrana doluydu. “Sana gelirken bir trafik kazası geçirdiler. Alkollü bir sürücü arabalarına hızla çarpmış, araba savrulup takla atmış. Miraç uzun süre hastanede kalsa da toparladı. Ama babam... Babam bir daha konuşamadı, yürüyemedi, gülümseyemedi. Aylarca yoğun bakımda kaldı, çıktıktan sonra da aynı adam olmadı. Yıllarca hasta yattıktan sonra da zatürreden vefat etti.”

Daha fazla ayakta kalamayacağımı hissederek çimenlerin üstüne çöktüm. Ekin devam etti: “Miraç, senin kendini suçlayacağını düşünüyordu. Suçlardın da. Miraç yıllarca kendini suçladı. Hâlâ suçluyor. Ama senin bunu öğrenmene gerek yoktu. Zaten ayrılmıştınız. Seni aramamı, seninle konuşmamı tamamen yasakladı. Haklı olduğunu da biliyordum, İrem ama sen benim en

yakın arkadaşımydın ve babam ölüyordu. Bu kadar yalnız kalmayı hak etmemiştim.”

“Tabii ki hak etmemiştin...” derken ona doğru ilerledim ve kayanın üstüne, onun yanına oturup kollarımı boynuna doladım.

Ellerini belime yerleştirdi ve başını boynuma bıraktı. Hiçkırarak ağlamaya başladı. “Sadece seni yanımda istedim. Hiçbir şeyi düzeltemedim... Sen gittin, bir süre sonra benden cevap alamadığın için mesaj atmayı bile bıraktın...”

Burnumun sızladığını hissediyordum. Sırtını okşarken, “Beni artık hayatınızda istemediğinizi zannettim.”

“Yaşadıklarımız bir cehennemdi. Ama senin yokluğun her şeyi taşıran son damlaydı.”

“Benim tanıdığım Ekin, çok güçlü bir kadındı. Bana ihtiyacın yok.”

“Kimsenin kimseye ihtiyacı yok. Herkes, herkes olmadan yaşayabilir. Ama neden sensiz yaşamak zorunda kaldım ki?”

“Geçti,” dedim başka ne diyebileceğimi bilmeden. “Geçti, Ekin, ben artık buradayım.”

“Söz mü?” diye sordu küçük bir çocuk gibi.

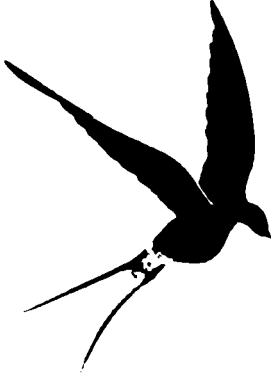
Hafifçe gülümsedim. “Kapıdan kovsan bacadan girerim artık. Söz.”

Rahatlamış, titrek bir nefes verdi. Aynı anda ben de yüreğimdeki ağırlığın kalktığını hissettim. Batan günün turuncu ışıkları kaybolup yerini karanlık alana dek birbirimizden ayrılacak gücü bulamadık.

Ancak karanlık çöktüğünde hafifçe geri çekilip elimi yanığına yerleştirdim. “Ağlama artık, ben buradayım. Bana yaslanabilirsin. Şemsiyem ikimize de yeter.”

Kurumuş gözyaşlarından dolayı parlayan yüzünde sevimli bir gülüş belirdi.

Gelincikler gülümsedi, gece aydınlandı.

14
YUVAM,
SERSERİ YÜREĞİN

Uyuyamıyordum. Mümkün değildi. Öğrendiklerimden sonra gözlerimi kırıyor olmam bile mucize sayılırdı.

Gelincik tarlasından otele döndükten sonra Ekin'le bahçede oturmuş, saatlerce geçmişi yad etmiştik. Hayatında değişen, onu zorlayan çok şey vardı ama tüm o kaosun arasında beni hep takip etmişti. Çıkardığım tüm kitaplardan ve kariyerimden haberdardı ve günün birinde kitaplarımı konuşabileceğimiz bir günün gelmesini ümit edip durmuştu.

Ona üniversite yıllarımı, Emir'i, Çimen ekibinin neler yaptığını ve hikâyelerini kitaplaştırmaya çalıştığımı anlattım. Dünya'nın kafesine ortak olduğumu ve kalplerimizde derin izler bırakan o küçücük kafenin şimdi kocaman bir yer olduğunu duyduğunda gözleri yeniden doldu.

Onunla bunları konuşabiliyor olmak bile dünyalara bedeldi. Ayrılmadan hemen önce ona sıkı sıkı sarıldım ve en kısa zamanda beraber kafeye gitmemiz gerektiğini söyledim.

Fakat bu ânlar geçip yapayalnız kaldıktan ve odama kapandıktan sonra, oldukça geç bir saat olmasına rağmen gözüme gram uyku girmedi. Yatağımda oturmuş, başımı dizlerime yaslamış, odanın duvarlarına bakıyor ama onları görmüyordum. Duyduklarımı hazmedemiyordum. Kaza. Babası. Ayrılışımız.

Ben, biz ayrıldıktan birkaç gün sonra Ankara'ya dönmüş, kederli bir şekilde de olsa hayatıma devam etmişim. Sınavlarıma girmiş, kurslara katılmış, yeni arkadaşlar edinmişim. Oysa *onun* hayatı tepetaklak olmuştu. Dünyası başına yıkılmıştı ve benim haberim dahi olmamıştı.

Saat oldukça geç olmasına rağmen telefonumun ışığı yanıp sönünce elime aldım.

Destan: Yakında doğuracağım. Sen neredesin! Ya sen yokken bana bir şey olursa?

Hıç mı düşünümüyorsun...

Artık darılıyorum...

Hamilelik hormonları iyice başına vurduğu için uyuyamıyor olmalıydı. Üstelik tek mesajı bu değildi. Bu şekilde onlarca mesaj, duygu sömürüsü ve azarlamalar ile sürüp gidiyordu.

Haksız değildi. Bir şeyleri abartmaya ne kadar meyilli olursa olsun, söylediği şeyin doğru olduğunu biliyordum. İşler planlandığı gibi giderse hâlâ birkaç haftası vardı ama hamileliğinin son zamanlarında beni yanında görmek istemesi, en büyük hakkıydı. Kötü bir şey olursa en çok ben pişman olurum.

Dönüş vaktim yaklaşıyordu. Ve ben öğrendiklerimi kendime saklayarak dönmeyi hayal dahi edemiyordum.

Bugünün bir veda olacağının bilincinde bir şekilde yataktan kalktım ve pijamalarımı değiştirdim. Gecenin bu saatinde Miraç'ın ayakta olma ihtimali var mıydı, bilmiyordum ama şansımı deneyecektim. Bahçeye bakacak, resepsiyonda kim varsa ona soracaktım.

Bahçeye indiğimde Ekin'i yeniden karşımda buldum. Onu da uyku tutmamış olmalıydı. Ona doğru hızlı adımlarla ilerledim. "Miraç nerede, uyuyor mu? Sabahı bekleyemedim. Onunla konuşmalıyım."

Ekin, başına bunun geleceğini adı gibi biliyormuşçasına gü-lümsedi. “Beni mahvedecek.”

“Merak etme,” dedim kendime güvenen bir sesle. “Buna en-gel olmak için artık buradayım.”

Derin bir iç çekti. Elini cebine atıp bana bir anahtar uzattı. “Ben de az önce onun yanındaydım. Yandaki evde, uyanık ama deli gibi hasta. Her yerinden sümük akıyor. O yüzden kendini izole etmiş, zaten başını koltuktan kaldıramıyor.”

“Bunu neden yeni söylüyorsun ki?” dedim, almasından kor-kuyormuşum gibi anahtarı kaptım ve Ekin’e yeniden bakmadan yandaki eve koşturmaya başladım.

O evde Ege’yle birlikte kaldıklarını biliyordum. İkisi de Kaş’ta yaşamayı seviyordu ve zaten beraber otel işletiyorlardı. Yani bir evin içinde de gayet güzel geçiniyorlardı. Bunları bili-yordum.

Derin bir nefes alarak anahtarı deliğe soktum. Bunu yapar-ken Emir’i düşünmemeye çalışıyordum. Benden kesin bir şe-kilde ayrılmıştı. Bence iyi görünen, berbat bir ayrılıktı. Onun tarafından sevilmediğimi hâlihazırda yeterince hissediyorken, artık onun tarafından hiçbir zaman sevilmediğime inanıyor-dum. Bana hiçbir zaman beni sakınacak kadar değer verme-mişti. Yalnızca ben yanında olması kolay bir kadın olmuştum, o kadar.

Kendimi aklamıyordum. En başından burada kalmaya de-vam etmem, Miraç’ın bu lanet otelin sahibi olduğunu öğrendik-ten sonra bile burada yaşamam, onunla gezip tozmam aklana-cak şeyler değildi. Öte yandan belki Emir farklı bir adam olsaydı ya da ben ona körkütük âşık olsaydım, tüm bu olanlar olduğu hâliyle kalabilirdi. Yine de bir hata olurdu ama bir ukdeyi iyileş-tirme çabası olarak anlatılabilirdi. Her ilişkinin, her aşkın hata-ları olabilirdi ve biz de bunu olduğu gibi kabul ederek yolumuza devam etmeye çalışırdık. Belki başka bir dünyada Miraç’ı görüp

onunla vakit geçirmiş olmak, bazı yaralarımın kapanıp sakinleşmesini ve şimdi var olan ilişkimin güçlenmesini sağladı.

Darbeler, sadece zaten zayıf olan bir ipi koparabilirdi.

Anahtarı çevirdim. Emir'i hatırlatıp duran o sesi dinlemedim.

O sesi, sıkıcı mantığın sesini dinlemeyen İrem'i özlemiştim. Okuldan kaçan İrem'i. Çimen'in çalışmalarına zorla katılan İrem'i. Düşüncelerini, ikinci kere düşünmeden ifade eden İrem'i. Kendi duygularına önem veren İrem'i.

Hayatım boyunca incinmekten korkmuş, yine de incinmiştim. Belki de asıl konu, incinmek değildi. İncinmek kaçınılmazdı ve önemli olan, sonrasında her yaranın kabuk bağlayıp iyileşebileceğine olan inançtı.

Ev havasız ve karanlıktı. Bilmediğim yeni bir dünyaya adım atıyormuşum gibi hissederek holde küçük ve sessiz adımlarla ilerledim. Küçük ve dar hol, ileride mutfığa açılıyordu. Ondan hemen önce, sağda bir salon vardı ama iki alan da bomboş ve karanlıktı. Alt katta tuvalet ve eşyalardan yoksun boş bir oda dışında bir şey yoktu. Holün sonunda, mutfak kapısının hemen solundaki girintide, dönerek yukarı çıkan ahşap bir merdiven vardı. Sessiz adımlarla merdivenlerden çıkmaya başladım. Bu evi kendi evimmiş gibi gezmeye başlamam ne kadar uygundu, emin değildim ama sonuçta zorla girmemiştim. Anahtarım vardı. Arkadaşımın sağlığı konusunda endişeliydim.

Evet, arkadaşımın. Kesinlikle.

Merdivenlerin sonunda alt kata göre daha geniş bir hol ve ona bağlı dört kapı vardı. Biri dışında hepsinin kapısı kapalıydı.

Açık kapıya doğru, bir mıknatıs beni o yöne çekiyormuş gibi gittim. Onun düzenli nefes alış verişlerini duymak, kapının eşisinde durmama neden oldu.

Büyük bir odaydı. Sol duvarda, hemen karşımda büyük bir yatak vardı. Onun karşısında, sağ tarafta üçlü bir koltuk duruyordu. Miraç, yatağında değil, camın hemen önündeki bu koltukta uyukluyordu. Yan dönmüş, ellerini başının altına yerleştirmişti. Üstünde ince bir pike örtülüydü. Hemen yanında ise kaldığı yeri unutmamak için açık bir şekilde ters çevirdiği kitabı duruyordu.

Odanın içine adım atmaya cesaret edemiyor fakat geri de dönemiyordum.

Hiç hareket etmeden odanın kalanına göz gezdirdim. Koltuğun hemen yanındaki abajurun ışığı kapalıydı. Miraç'ı aydınlatan tek şey, pencereden yansıyan ay ışığıydı. Yatağının üstünde pelüş bir maymun vardı. Tam karşımdaki duvarda, yatak ve koltuk arası boyunca uzanan bir kitaplık duruyordu. Lisedeyken bile kitap koleksiyonu oldukça genişti, bu kitaplık beni şaşırtmamıştı.

Ta ki o rafı fark edene kadar.

On beş kitap. Ayrı olduğumuz, birbirimizi hiç görmediğimiz yıllar boyunca tam on beş kitap yazmıştım. Bazısı, diğerleri kadar sükse yaratmamıştı. Bazısı oldukça kalın kitaplardı, bazısı ise ince. Farklı türlerde, farklı biçimlerde yazmayı seviyordum. Bu yüzden okur kitlem sık sık değişirdi. Tüm kitaplarımla birlikte imzaya gelen okurlarım nadirdi.

Hepsi oradaydı. Tek bir rafta. Birden fazla kapakla basılmış olanların farklı kopyaları yan yanaydı. Her biri. Diğer rafların aksine, var olan kitapların yanında birkaç kitaplık boşluk vardı. Kitaplarımla yanına başka kitap koymamıştı.

Sessiz, onu uyandırmayacağını umduğum adımlarla kitaplığa yaklaştım. Tamamen yaklaştıktan sonra, boşluk olarak gördüğüm yerde bir tiyatro bileti fark ettim. Eskimiş, yıllar içinde sararmıştı ama tanıdıktı. *Romeo ve Juliet*.

*Yaran Hazine*ndir, en baştaydı. Çekip çıkardım ve sayfalarını karıştırdım. Neredeyse her sayfası çizilmiş, her sayfasına notlar yazılmıştı. Eskiden beri kitaplarını böyle okurdu... Yine de bu farklı hissettiriyordu. Kelimelerimi özümsemişti. Üzerine düşünmüş, kenarlarına notlar yazmış, altlarını çizmişti. Bu farklıydı.

Sırayla her kitaba baktım. Okunmamış olan yoktu. Hepsi farklı renkte kalemle çizilmiş, sanki hepsiyle ayrı ayrı bütünleşmişti.

Sekizinci kitabım, *Yalnızlığın Tüm Notları* elimdeyken Miraç'ın uykudan yeni uyanmış, sisli sesi kulaklarıma ulaştı: "O elinde tuttuğun, favorim."

İrkilerek ona baktım. Gözlerimin dolu olduğunu bile ancak o zaman fark edebildim. O ise hiç kıpırdamamış, yalnızca gözlerini açmıştı. Yeni uyanmış olmasına rağmen tamamen ayık görünüyordu. Belki de yeni uyanmamıştı. Bunu asla bilemezdim.

Yerimden hiç kıpırdamadım. Göğsümde öyle çok duyguyu bir arada barındırıyordum ki kelime üretemiyordum.

"Hepsini okuduğuna inanamıyorum," dedim küskün çıkmasına engel olamadığım sesimle.

Doğrulup oturdu. Ancak o zaman onun ne kadar dağınık ve hasta görüldüğünü fark edebildim. Burnu kıpkırmızı, göz altları mosmordu. Dalgalı saçları birbirine girmişti ve yüzünün rengi tamamen atmıştı.

"İrem," dedi kısık çıkan sesiyle. "*Onlar senin kelimelerin*. Tabii ki okudum."

Diğer ihtimali düşünmüş olmamı bile garipsiyordu. "İyi de," dedim itiraz ederek. "İyi ama Miraç... Neden bıraktın beni o zaman? Neden nereye gitsem peşimdesin, bakışlarınla Emir'i kaçırıyorsun, bana öyle bir bakıyorsun ki..."

Nedenini biliyordum. *Artık biliyordum.* Ama ondan duymaya ihtiyacım vardı. Beni sevmeyi bir an için bile olsun bırakmadığını ondan duymaya çok ihtiyacım vardı.

Ağladığımı ancak bir hıçkırığın sözlerimi bölmesiyle fark ettim. Ona arkamı dönüp yanaklarımı silmeye çalıştım ama yeni gözyaşları hızla diğerlerinin yerini alıyordu. Tamamen faydasızdı.

Derin bir nefes alarak duygularımı ve bu ağlama krizini bastırmaya çalıştım ama mümkün değildi. Bedenim eski bir alışkanlığı yerine getiriyordu; onun yanındayken rahatlıyor, her şeyi döküp anlatmaya başlıyordum.

“Buraya gel,” dedi güçlkle çıkan sesiyle.

Burnumu çekip duruşumu dikleştirdim. “Gitsem daha iyi.”

“Buraya gelir misin, İrem?”

Gözyaşlarımı bir kez daha silip ona döndüm. Bitkin ve yorgun görünüyordu. Koltuğun ucuna oturmuş, bana yalvaran gözlerle bakıyordu.

Çekingen adımlarla yanına geçtim ve ondan mümkün olduğunca uzağa oturdum. Tıpkı onun gibi koltuğun ucuna yerleşmişim, neredeyse düşecektim.

“Bütün bunlar ne anlama geliyor?” diye fısıldarken elimle kitaplığı işaret ettim. Ama aslında geçirdiğimiz son bir haftayı soruyordum. Kitaplarımı, eski ve sevdiği bir dostunun kalemini sevdiği için saklamıştı belki de. Ama geçirdiğimiz haftayı zihnimde aklayamıyordum.

“Özür dilerim,” dedi bir çırpıda. Bir özür beklemediğim için halıda olan bakışlarım hızla ona çevrildi. “Özür dilerim,” diye tekrarladı. “O gün o kafede seni bırakıp gittiğim için.”

Yeni yaşlar gözlerime dolarken itiraz edercesine başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim artık zorlukla çıkan sesimle. “Ben

özür dilerim. Peşinden gelmediğim, gitmene izin verdiğim için. Ben...”

Gözlerimdeki titrek bakışı yakaladı. Başını iki yana salladı. Yüzünde pişmanlık vardı. “Ekin anlattı, değil mi?”

Bir bakışımdan dahi her şeyi anlayan bu adamın hayatı benim yüzümden altüst olmuştu. Hıçkırıkların arasında konuşabildiğim kadar konuştum. “Sana inanmıyorum... Neden... Neden bana haber vermedin? Neden yanında olmama izin vermedin... Özür dilerim... Orada olmalıydım... Yanında...”

Başını saçmalıyormuşum gibi iki yana salladı. “Seni bırakmasaydım İstanbul’a dönecektin. Dönecektin, İrem. *Dönecektin. Dönmeyi düşündün.* Bütün lise hayatın boyunca Ankara hayallerini dinledim ama sen dönecektin. Biz İstanbul’dayız diye. Kazadan sonra sana ulaşıyaydım her şey çok daha kötü olacaktı... Yapamazdım. Hayatını mahvetmene izin veremezdim.”

“Babanı uğurlarken yanında olmalıydım...”

“Sen hep benim yanımdaydın,” dedi güçlü tutmaya çalıştığı sesiyle. Ama ağlamamak için çenesini kastığını görebiliyordum.

“Benim yüzümden kaza yaptığınızı söylemeliydin.”

“Sakin,” dedi net bir sesle. “Sakin bunu yapma, sakın kendini suçlama. Senin hatan değildi. Senin yüzünden değildi. Ben... Benim yüzümden...”

Bu, hıçkırıklarımın daha da artmasına neden oldu. Gözyaşlarıma engel olamıyordum. Elimini yanağına yerleştirip gözlerine baktım. Bir damla, sol gözünden akıp gitti, yüreğimdeki dağlar sular altında kaldı.

“Senin yüzünden değildi,” dedim. “Sen yalnızca beni korumaya çalışıyordun. Baban ise seni, bizi...”

Miraç hafifçe gülümsedi. “Seni kızı gibi severdi.”

Nefes alamıyormuşum gibi hissederek dudaklarımı araladım. “Ben de onu çok sevdim...”

Başımı omzuna yasladım ve gözyaşlarımın dinmesi için derin nefesler aldım. Miraç, sessizce bekliyor, bir eliyle elimi okşuyordu.

Biraz olsun sakinleştiğimde, “Beni bırakmamalıydın,” dedim. “Bu benim hayatım. İstanbul’a dönseydim de benim kararım olacaktı. Hayatımla istediğimi yapabilirdim.”

“Tabii ki yaparsın. Biliyorum. O zaman da sana asla dönmemen gerektiğini söylesem bana bunları söyleyecektin. Bu hayatla elbette istediğini yaparsın ama istediğin buydu zaten. Gitmekti, özgür olmaktı, Ankara’da yılın bir kısmı abinlerle olmaktı, oranın tiyatrosuydu. Onlar turnedeyken ise yalnızlığı tatman, tek başınayken nasıl biri olduğunu görmek gerekiyordu. Bu hayale engel olan kişi olmayacağıma sana söz vermiştim, hatırladın mı? Güneş ve Yağız gibi olmayacaktık. Dönmene izin veremezdim.”

“Hayaller değişebilir! Yağız, Güneş’i zorlamış, yapmak istediklerine açıkça engel olmuştu. Bense fikrimi değiştiriyordum çünkü tecrübeler ve yaşanmışlıklar; istekleri, arzuları, hayalleri değiştirebilir.”

“Daha çok bir gençlik hevesiyle hayallerinden vazgeçiyor gibi görünüyordun.”

İçimde bir şeyler koptu. “Gençlik hevesi mi? Kahrolasınca üç yıldır beraberdik, Miraç! Sana alışmıştım. Seninle olmaya da seninle bir şeyler paylaşmaya da alışmıştım! Hayallerimi kenara atmıyordum, hayallerim İstanbul’da gerçekleştirilemez mi diye düşünmeye başlamıştım! Gelip kafede garson olarak çalışmıyordum. Üstelik gelmek istediğimden bile emin değildim, sadece sizi özlüyordum ve bazı zamanlar bunu düşünüyordum. Berbat-sın! Hayatıma yön vermek için benden ayrıldığına hâlâ inanmıyorum!”

“Hataydı,” dedi. “Bunu kabul ediyorum. Ama hataysa bile ben yine seni düşündüğümünden hata yaptım, bunu anlamamı istiyorum. Seni sevmediğim bir an bile olmadı. Benim yuvam,

senin serseri yüreğin. Sen mutlu ol diye ben evsiz kalmayı göze aldım.”

Önce kim hareket etti, bilmiyorum. Bir an ikimiz de birbirimize biraz kırgın biraz da inatçı gözlerle bakıyorduk. Bir an sonraysa dudakları, dudaklarımdaydı. Ona doğru eğilmiş, kollarımı boynuna dolamıştım. Onun elleriyse her yerdeydi; sırtımda, kollarımda, saçlarımda, belimde. Bir anda tüm dünyam o olana dek beni sarıp sarmaladı. Dudaklarım işgal altındaydı. Nazik ama bir şekilde hırslı da bir öpücüktü. Aradan geçen yılların tümünün öcünü bir anda almaya çalışır gibi bir hâli vardı.

Geri çekildiğimde nefes nefeseydim. Alnını alnıma yasladı, elleri yanaklarımdaydı. “Bu yaptığımız çok ama çok sorumsuzca,” dedim.

Çenesi kasıldı, gözleri karardı. “O herif çekip gitmedi mi?” diye sordu.

Dudaklarımda utangaç bir gülüş belirdi. “Onu terk ettim,” dedim. “Ya da o beni terk etti, doğrusu emin değilim.”

Gözlerindeki buzlar hafifçe kırıldı. “Güzel şeyleri takdir etmeyi bilmeyen aptal birine benziyordu zaten.”

Dudaklarıma yeniden eğildiğinde ona engel olmadım. Bir eliyle sırtımı destekleyerek koltuğa hafifçe uzanmamı sağladığında ona izin verdim.

Dudaklarım dudaklarındayken düşünebildiğim tek şey, *onu* ne kadar özlediğimdi; *evimi*.

Uyandığımda ilk düşüncem, en son ne zaman bu kadar huzurla uyuduğumu bilmiyor olduğumdu. Sanki büyülmüş bir ormanda, üstümde efsunlu bir battaniyeyle, sıcacık bir yerde uyumuşum gibi yumuşacık hissederek gözlerimi araladığımda, yüzüm pencereye dönüktü. Güneş ışıklarının vurduğu koltuğun üstünde yatıyordum ve Miraç'ın dün gece üstüne örttüğü battaniye bir kenara atılmıştı. Dün gece elimde tuttuğum kitabım ise sehpanın üzerindeydi.

Miraç.

Eli belime sarılı, göğsü sırtımda inip kalkan Miraç.

İnsan bazen eve dönene dek evini ne kadar özlediğini fark etmiyordu. Belki de canı çok yanmasın diye, bilmiyormuş gibi yapıyordu. Belki de ancak o şekilde hayatta kalabileceğine inanıyordu. İçinde yanıp kavrulan bir özlemle sıradan bir hayatı sürdürmek; sabah uyanmak, hiçbir şey yokmuş gibi kahvaltı etmek, canın yanmıyormuş gibi işe gitmek ve insanlarla gülüp eğlenmek en zoruydu. Bir noktada kendinizi, evi özlemediğinize inandırmanız gerekiyordu.

Yoksa tüm hayatınızı bir kenara atıp evinize koşmanız an meselesi olurdu.

Bunu reddetmek istiyordum. Bu adamın yanında uzanırken kendimi ne kadar ferah, sakın ve huzurlu hissettiğimi tüm benliğimle reddetmek istiyordum. Her şey daha kolay olurdu.

İstanbul'a döner, Kaş'ı arkamda bırakırdım. Emir'le de olamazdım artık ama tek başıma sakin bir hayat sürdürebilirdim. Daha basit. Daha kolay.

Fakat işte buradaydım. Ona deliler gibi âşıktım. Bir sandığa sakladığım genç kızlığımı bulup çıkarmıştı. O kızla birlikte tüm duyguları da beraberinde yayılmıştı içime. Pandora'nın kutusunu açmıştı. Artık geri dönüş yoktu.

Miraç'ın derin bir nefes aldığını işittim. Burnu hâlâ tıkalıydı, gece ara ara horlamıştı ve bunu bile tatlı bulduğuma göre ona sahiden körkütük âşık olmalıydım.

Arkamı dönmedim ve onun kendi kendine ayılmasını bekledim. Şaşkınlıkla bir an duraksadığını hissettim, hemen sonra karnımdaki eli hareketlendi ve gıdıklanarak güldüm.

“Gıdıklanıyorum.”

Güldü. “Biliyorum.”

Ama eli durdu. Kendini geri çekmek yerine bana daha çok yaklaştı ve başını boynuma gömdü. “Günaydın,” dedi kulağıma doğru.

“Günaydın,” diye fısıldadım. Dayanamayarak, “Bu biraz garip,” diye ekledim.

“Garip ama gerçek, değil mi İrem? Buradasın. Benimlesin. Benimsin. Gerçek olduğunu söyle bana. Rüyalarıma çok benziyor.”

Ona döndüm. Uyumaktan ve hastalıktan yüzü şişmişti. Bana neredeyse yalvaran gözlerle bakıyordu.

Elimi yanağına götürdüm. “Sanırım gerçek,” dedim.

Tüm ihtiyacı olan bunu duymakmış gibi gülümsedi ve gözlerini kapadı. “Ellerini yüzümde hissetmeyi özlemişim. Eskiden de duramaz, konuşurken sürekli yanaklarıma dokunurdun.”

Bunu yaptığının hiç farkında değildim, refleks olarak elimi çekmeye çalışınca elini, elimin üstüne koyarak sabitledi. “Ben biraz daha uyusam olur mu? Tüm vücudum ağrıyor.”

“İlaç içmen gerek.”

“Kalkınca içerim,” diye mırıldandı, şimdiden uyumak üzere olduğunu gösteren bir sesle.

Gülümsedim ve başka bir şey söylemedim. Onu doya doya izlemek istiyordum. Şimdi kapalı olsa da ardında sıcacık kah-verengilerini gizlediğini bildiğim gözlerini, geniş alnını, seyrek kaşlarını, kalın dudaklarını ve büyük burnunu.

O uykuya dalana dek kıpırdamadan bekledim. Sahiden solgun ve yorgun görünüyordu. Elim yanağında, onun eli elimin üstündeyken kısa sürede uykuya daldı. Uyanmasın diye biraz daha bekledikten sonra elimi yavaşça çektim ve yanağına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra koltuktan kalktım.

Hızlıca otel tarafına geçip kendi odama çıktım. Hızlı bir düşün ardından temiz kıyafetler giydim ve saçlarımı tepemde topladıktan sonra koşar adım mutfığa geçtim. Artık bana da tanıdık olan iki çalışan, tezgâhın başında kahvaltı tabakları hazırlıyordu.

“Günaydın, tabaklardan birini Miraç için alabilir miyim?” diye sordum. İkisi birbirine manidar bakışlar atınca gözlerimi devirmemek için kendimi tutmam gerekti. “Epey hasta,” diye açıklama ihtiyacı duydum. “Kalkamıyor.”

“Tabii,” derken elime iki tabak uzattı. “Ama siz de yiyin.”

Teşekkür ederek çalışanları geride bıraktım. Bu küçük otelde bizimle ilgili dedikoduların başlama hızı beni şaşırtmamalıydı.

Ege’nin ve hatta Ekin’in bakışları altında otelin bahçesini geçip Miraç’ın evine ilerledim ve kapıyı anahtarla açıp içeri geçtim.

Ev, bıraktığım gibi sessizdi. Mutfaktan tabakların altına bir tepsi bulduktan sonra sessiz adımlarla az önce çıktığım odaya ilerledim.

Uzun saatler uyuyacağını tahmin ettiğim Miraç, çoktan uyanmıştı. Yorganın altında kıvrılmış, gözleri açık yatıyordu.

“Çabuk uyanmışsın.”

“Yokluğunu sezmiş olmalıyım.”

Cevap vermek yerine genişçe gülümsedim ve yanma oturup tepsiyi aramıza koydum. “Bir şeyler ye de ilaç iç. Böyle olmaz.”

Doğruldu ve tabaktaki salatalıklardan birini ağzına attı. “Hep hasta olasım geldi.”

Parmağımı yüzüne doğrulttum. “Sakın. Hatta hemen iyileşmeni emrediyorum.”

Yalancı bir asker selamı verdi. “Emredersiniz, komutanım!”

Gülüp omzuna vurdum. Peyniri çatalımla bölüp küçük parçalarından birini aldım ve Miraç’a uzattım.

Gözleri, neler yaşandığına inanamıyormuş gibi bir bana, bir peynire gidip geldi. “Yok artık.”

“Ne, yok artık?”

“İrem Ardıç,” dedi spiker taklidi yaparak. “Ünlü yazar. Benim evimde. Bana kahvaltı ettiriyor.”

“Ee, ne oldum değil, ne olacağım diyeceksin.”

“Dahası, kötü şakalar yapıyor.”

Ona dik dik baktım. “Şaklabanlığı bırak da kahvaltını et artık.”

“Bana emirler yağıdırıyor.”

“Miraç!”

“Adımla sesleniyor. Adımı söylüyor. İnanılmaz.”

Sıkılarak peyniri tabağa bıraktım. Ahkâm kesmek için dudaklarımı araladığım esnada aramızdaki mesafeyi hızla, ben

gafil avlayarak kapattı ve dudaklarını dudaklarımla birleştirdi. Öpüşü, her an ortadan kaybolmamdan korkuyormuş gibi sert ve sahipleniciydi.

Nefes nefese geri çekildiğinde elim istemsizce dudaklarıma gitti. “Buna alışmam biraz zaman alacak.”

Haylazca güldü. “Bense şimdiden alıştım bile.” Elimdeki tepsiyi kendine çekip çatalına bir salatalık taktı. “Bunu yiyip güç toplayacağım. Sonra da akşam seni, adamakıllı bir randevuya çıkaracağım.”

Gözlerimin parlamasına engel olamadım. “Ama tam iyileşmeden ayaklanırsan...”

“İtiraz istemiyorum, İrem Ardıç. Otel odana dön, yazabildiğin kadar Çimen yaz ve akşam yedide, yanında getirdiğin en şık elbiseyi giymiş bir şekilde hazır ol. Tüm bu keşmekeşten çok sıkıldım. Randevuya çıkacağız. Konuşacağız. Marş marş!”

İpleri eline alan ve kendinden emin hâli öyle hoştu ki itiraz edemedim. Yataktan kalktım ve ona kararsız gözlerle son kez baktım. “Ama akşama kadar güzelce dinleneceksin. Anlaştık mı?”

Eliyle bir asker selamı verdi. “Emredersiniz, komutanım!”

Evinden çıkarken hâlâ gülümsediğimi, otelle ev arasındaki patikada yürürken ancak fark ettim.

Söylediği gibi saat tam yedide, valizimdeki elbiselerin içinden en şık olanı giymiş bir şekilde hazırdım. Aslında, bundan iki saat önce de hazırdım. Üzerimde bordo renkli, midi boy bir elbise vardı. Kumaşı rahat bir kumaş olduğundan abartı bir şey gibi görünmüyordu ama askılı, dekolteli ve uçuş uçuş bir elbiseydi; istediğim şıklığı da bu sayede sağlıyordu.

Biraz abartmaya karar vermiştim. Saçlarıma hoş dalgalar kazandırmış, yarısını tepede toplamıştım. Sade bir ten makyajı,

kıvrımlı ve net bir eyeliner ama en önemlisi, elbisemle bire bir aynı renkte bordo rujumla kendimi güzel ve çekici hissediyordum.

Hazırdım. Ve sonra, elbisem kırıışmasın diye yatağın ucuna oturarak koca iki saat boyunca dışarı çıkabileceğim saatin gelmesini beklemiştim.

Otelden dışarı adım attığımda hava hâlâ aydınlıktı. Ekin bahçenin köşesinde, benim hep oturduğum salıncakta oturmuş, kitap okuyordu. Etrafa göz gezdirirken *onu* gördüm.

Bahçe kapısının kenarına yaslanmış, kollarını birbirine bağlamış, hiç çekinmeden bana bakıyordu. Gözlerimiz kavuştuğunda bana uzun uzun baktı, hiç kıpırdamadı ve sanki görünmez bir güçle benim kıpırdamama da engel oldu. Gözlerimden gözlerini yalnızca beni süzmek için ayırdı, ayaklarımdan başlayıp yukarı doğru çıktı: bacaklarıma, belime, göğsüme, yüzüme ve hemen sonra tekrar gözlerime.

Dünyanın kalanından tamamen soyutlanmış gibi görünüyordu. Aramızdaki göz temasını ancak aramıza düşecek bir meteor kesebilirmiş gibi hissediyordum.

Derin bir nefes aldım ve yeniden, lisenin mezuniyet balosundaymışım gibi hissederek ona doğru ağır adımlar attım. Eteklerim uçuşuyor, kalbim eteklerimle birlikte dalgalanıyordu.

Bir adım. Hiç ayrılmamışız ve Miraç, üniversitenin mezuniyet balosunda da benimle birlikte.

İki adım. Üniversiteden sonra aynı şehirde buluşuyoruz. Neresi olduğu önemli değil. Beraber yaşamaya başlıyoruz.

Üç adım. Evimizi tasarlıyoruz, eşyalar alıyor, misafirler ağırliyoruz.

Dört adım. Geziyoruz. Eğleniyoruz. Kopmuyoruz. Onu yalnız bırakmıyorum. O da beni yalnız bırakmıyor. Başına yaşadığı tüm bu kötü şeyler hiç gelmiyor.

Beş adım. Beş adımda yanına varıyorum. Yanından hiç ayrılmamış gibi hissediyorum.

“Bu bakışı biliyorum,” diyerek beni hayal dünyamdan uyardı. “Bu, *hayal dünyamdayım, bana dokunmayın bakışın.*”

Hafifçe gülerken *hayal dünyamda bile onu düşlediğimi, yanındayken bile onu düşündüğümü bilse, ne düşünür* diye merak ettim.

“Motora bineriz diyordum ama bu elbiseye yazık etmek istemem. Arabanın anahtarlarını ver. Ben kullanayım.”

Yorum yapmama izin vermeden anahtarı elimden aldı ve sürücü kapısına yürüdü. Sabaha göre çok daha iyi görünüyordu, keten bir pantolonla gömlek giymişti. Buraya geldiğimden beri onu ilk kez şort ve tişört dışında bir şeyle görünüyordum ve ne yazık ki harika görüldüğünü itiraf etmek zorundaydım.

Neyin içine düştüğümü sorgulamamaya karar vererek başımı iki yana salladım ve yanındaki koltuğa geçtim. Ben yerleşir yerleşmez arabayı çalıştırdı ve geri vitese alarak park yerinden çıkmaya başladı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Kaş’ın en batısına. Yol üzerinde harika bir antik tiyatro var ama ona dönüşte uğrarız diye düşündüm. Önce yemek yemeye gidelim, ben çok açım.”

O, otelin dar yolundan çıkıp ana yola girerken ben tekrar sessizleştim ve camı aralayıp elimi dışarı çıkardım. Filmlerde bunu yapan kızları hep kıskanırdım. Akşam rüzgârı arabanın da hızıyla elime vuruyor, saçlarımı uçuşturuyordu. Kendimi olduğumdan daha özgür hissediyordum.

Öyle dalmıştım ki geldiğimizi ancak arabayı park ettikten sonra fark ettim. Otele benzeyen bir binanın önünde duruyorduk ama bu otel, Miraç’ın butik otelinden daha lüks ve daha pahalı görünüyordu.

“Başka otel işletmelerinde yemek yemeye gelmen sence ne kadar doğru?”

Gülerken elini saçlarından geçirdi. “Düşmanlarımızı iyi analiz etmeliyiz, sevgili İrem. Gidelim bakalım, neyi bizden farklı yapıyorlarmış?”

Ben de güldüm ve arabadan indim. Yanıma geldi ve tutmam için elini uzattı. Bu, bir yaz rüyasına öyle çok benziyordu ki gerçek olduğuna inanmak için kendimi çimdiklemek istiyordum. Bunun yerine rüyaya inanmayı tercih ettim. Uzattığı elini tuttum ve bana on beş yaşımın tatlı baharları gibi hissettiren parmaklarına tutundum.

Birlikte otele girdiğimizde Miraç, yanından geçtiğimiz herkese küçük bir baş selamı vermeye başladı. Hayretle ona döndüm ve “Yalan söyledin!” diye fısıldadım. “Herkesi tanıyorsun zaten!”

Gözlerinde muzır pırıltılar vardı. “İrem,” dedi ciddi bir sesle. “Kaş’ta tanımadığımı kimse yok benim. Ben birini tanımıyorsa, o turisttir. Buna emin olabilirsiniz.”

“Bazı turistleri bile yakından tanıyorsun...” diye mırıldandım ağzımın içinde ama beni duyup duymadığından emin olmadım.

Beni yönlendirerek otelin arka bahçesine çıkardı. Kapıdan dışarı adım attığım anda karşılaştığım manzara öyle güzeldi ki dakikalarca bir ufka bir Miraç’a bakmaktan başka hiçbir şey yapmadım.

Otelin arkası, altın kumlardan oluşan nefis bir sahildi. Sahil boyunca beyaz masalar ve sandalyeler kurulmuş, masaların tepesinde rengârenk küçük ışıklandırmalar asılmıştı. Dalgalar usulca kıyıya vuruyor, sıra sıra olan masaların sonuncusuna ulaşmadan hemen önce geri çekiliyordu. Ve denizin de ötesinde, güneş yanık bir turuncuya dönmek üzereydi. Sönüp gidiyordu.

Sesimi bulduğumda, “Miraç,” dedim tek nefeste. “Bu çok güzel.”

“Evet,” dedi malumu ilam ettiğimi belli eden ses tonuyla. “Ben de ilk gördüğümde mest olmuştum.”

Şaşkın bakışlarımı önemsemeden elimi çekiştirdi ve beni, denize en yakın masalardan birine yönlendirdi. Sandalyemi usulca çekti ve oturmamı bekledi.

Sanki çok kısa bir an önce, lisedeki sınıfımızdaydık. Sınıfın iki ucunda oturuyor, birbirimize bakabilmek için fırsat kolluyorduk. Dünya’nın kafesinde buluşmak için can atıyor, beraber küçük maceralara atılıyorduk. Bir an sonraysa buradaydık, her şey bir önceki resimden öyle farklıydı ki aklım almıyordu.

“Her şey nasıl bu kadar değişti?” diye mırıldandım, Miraç’tan çok kendime soruyormuş gibi.

“Maalesef birbirini bırakan insanların dünyanın iki ucuna savrulduğunu acı yoldan öğrendik. Ve bunun mesafeyle bir ilgisi yok.”

“Birbirimizi bırakmasaydık, nereye savrulursak savrulalım beraber savrulabilirdik.”

“Özür dilerim,” dedi tek nefeste, sanki bunu söylemek için yıllardır beklemiş gibi. “Ben... O zaman doğrusu oymuş gibi gelmişti. Sadece en doğrusunu yapmaya çalışıyordum. Senin için. Dönersen mutsuz olursun gibi gelmişti, belki olacaktın da ama bu seni bırakmam için bir sebep değildi.”

Başımı iki yana salladım. “Çok uzun zaman oldu. Artık bir önemi yok.”

“Var. O zaman da vardı, şimdi de var. Yokluğun beni mahvetti. Cezamı çekmedim diyemem ama bu süreçte senin de zorlanacağını, kötü günler geçireceğini hiç düşünmemiştim. Sanki... Sanki beni birkaç gün içinde unutursun, kariyerine odaklanırsın ve mutlu olursun gibi gelmişti.”

Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Ağlamamak için gözlerimi birkaç kere kırıştırdım ve elimi, masanın üstünde duran eline uzattım. Elimi avucuna aldı, evimin kapısını aralamış gibi hissederek titrek bir nefes aldım. “Sen benim en yakın arkadaşımydın, Miraç. Evimdin. Beni evimden ettin. Yokluğunla ilgili bile seninle konuşmak istedim, konuşamadım. Berbattı. Günlerce değil, yıllarca berbattı. Hâlâ berbat.”

“Artık berbat olmak zorunda değil...”

Sözlerine devam edecek gibiydi ama yemeklerimizin gelmesiyle sesi kısılarak kesildi. Ben de başımı garsondan diğer yana çevirip gözlerimde biriken yaşları sildim ve tekrar ona dönerek gülümsedim.

Birkaç lokma bir şey yedikten sonra, “Bunu biraz düşünmem gerek,” diye fısıldadım.

Kaşları, bunu beklemediğini gösterircesine çatıldı. “Neyi?” diye sordu, cevabını bile bile.

Bir yanımda bunu yapmayı hiç istemese de, “Bunu,” derken ikimizi işaret ettim.

Yemeği bırakıp arkasına yaslandı. Cam gibi gözleri, gözlerimdeydi. “Aklındaki soru işaretini anlat bana.”

Kederli bir gülüş dudaklarımı yokladı. “Bunu bir kere yapmamış olmamız, Miraç. Şimdi böyle diyorsun ama ben er ya da geç İstanbul’a döneceğim. Biz yine uzaklaşacağız. Şaka gibi ama hiçbir zaman aynı şehrin ya da dünyanın insanı olamayacağız. Bu mesafeyle bir kere başa çıkamadık, ikincisinde çıkabileceğimizi sana düşündüren ne, emin değilim.”

Bunu hiç düşünmemiş gibi gözlerime bakakaldı. Pek tabii, şimdi her şey güzelken ve böyle bir masanın etrafında karşılıklı oturabiliyorken insanın aklına gelmesi güç bir ihtimaldi. Ama bundan neredeyse on yıl önce terk edilen bendim. Bir koltukta,

kafenin تنها bir köşesinde bir başına bırakılan da bendim. Bunu tekrar yaşamak isteyip istemediğime emin değildim.

“Aynı şey değil... Üstelik açıkladım...”

“Evet, seni anladım. Affettim de belki. O günler çok geride kaldı, düşünmeye ya da içermeye bile gerek yok. Ama Miraç, sana nasıl yeniden güveneceğim? Beni bırakmayacağına? Tekrar korkmayacağına?”

“Peki... Ne istiyorsun?” diye sordu kararsız bir ses tonuyla. “Bana ne istediğini söyle. Sen nasıl mutlu olacaksan öyle olmasından başka bir arzum yok.”

Omuz silktim. “İşin aslı bilmiyorum. Sen... Sen benden bir parçasın, Miraç. Seni öylece arkamda bırakmamın hiçbir yolu yok. Ama hiçbir sorun yokmuş gibi, her şey geride kalmış ve sana tamamen güveniyormuşum gibi davranmamın da sanırım hiçbir yolu yok. Bu yüzden yalnızca bana zaman ver.”

Beni başıyla onayladı. Ciddi yüzü, bir karar almış gibi keskin ve netti. “Tamam. İstedığın kadar zaman senin olsun ama bu süreçte beni kendinden uzaklaştıramazsın. En azından bu kadar hatırım olmalı.”

İsteğini başımla onayladım. Başka ne söyleyebilirdim, bilmiyordum. Neyse ki o esnada gelen ana yemeklerimiz kurtarıcı oldu. Tabağımı hafifçe önüme çektim ve başımı, batmakta olan güneşe çevirdim.

Oraya dalıp gittiğimi gören Miraç, boğazını temizledi. Ona dönüp kısa bir bakış attım, başını eline yaslamış, huzurla gülümsüyordu. Beni izlediğini bilerek tekrar gün batımına döndüm, güneş tamamen kavruk bir renge bürünmüş, denize dokunmaya başlamıştı.

“Gitmek istiyormuş,” diye mırıldandı Miraç. “Gitmek istiyormuş, *gitmesen olur mu*, dedim. *Gitmezsem dünyam durur*, dedi. Ve gitti. Fakat o giderken bilemezdi; güneşin karanlıklara

her gidişi, geri dönüş yolculuğunun başlangıcı içindir. *Git, dünya sen yeniden onun olana dek dönmeye devam edecek, küçük yıldız.*"

Bir alıntıya benzediği için, "Bu nereden?" diye sordum, gözlerimi ufuk çizgisinden ayırmadan.

"Bu..." dedi aynı buğulu ses tonuyla. "Evimden, senden ayrı kaldığım onlarca gecenin birinde yazdığım bir şey. Bu, kolumdaki kırlangıcın yanma bir kırlangıç daha koymayı, evime dönmeyi umduğum gecelerin birinde düşündüğüm yalnızca bir şey."

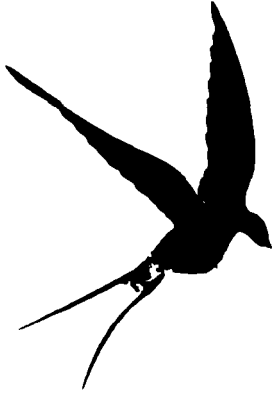
Bakışlarım hızla ona döndü. Önce koluna, sonra tekrar gözlerine baktım. "Onu..."

"*Kırlangıç, sensin.* En başından beri. Evime döndüğüm gün yanına ikincisini yaptırmanın hayaliyle yaptırmıştım. Uzun bir vuslat oluyor ama er ya da geç evine döneceğini bilmenin umudu, sanırım her şeyi katlanılır kılıyor."

Titrek bir nefes çektim içime. Gözlerimin dolmasını bu kez umursamadım. Sol elimle düşmekte olan tek bir gözyaşımı silerken gülmeme engel olamadım.

"Güneş bir keresinde, *er ya da geç evine dönmek zorundasın*, demişti," dedim. "Ama ben evimin neresi olduğuna emin değilim."

Yüzünde hüznü bir gülüş peyda oldu. "Sırtını dönemediğinde anlarsın."

YOLCULUĞUN SONU, EVİN YOLU

Her şeyi arkamda bırakmalıydım. Her şeyi. Emir'i, Miraç'ı, hatta Ekin'i bile. Eşyalarımı toplamalı ve herkesle vedalaştıktan sonra gitmeliydim.

“Her durumda çözümünün gitmek olmasının bir travma falan olma ihtimali var mı sence?”

Ekin, yatağında oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, sakız çiğniyor; sosyal medyaya bakıyor ve bir yandan da yargılayıcı gözlerle beni eleştiriyordu. Bense valizimi topluyordum.

Aklıma gitmekten başka bir şey gelmiyordu. Hem zaten Destan'ın bana ihtiyacı vardı. Herkes meraktan ölüyordu. Ömür dönmem için yalvarıyordu. Ve burasıyla ilgili garip bir... tamamlanmışlık hissediyordum.

Bikinilerimi valize yerleştirirken Ekin'e bir göz attım. Barıştıktan sonra bile hatırladığımdan çok daha farklı bir insandı ama özünde, bildiğim Ekin'di. Çok dikkatli baktığımda o küt saçlı, hovarda ve neşeli genç kızın gözlerine benziyordu gözleri.

Kalan her şeyi bambaşkaydı. Bordo ruju, sayısız takısı ve simsiyah giyimini benim bildiğim Ekin görse göz devirip kaçardı. Ama ben kaçmazdım. O benim en yakın arkadaşımdı ve her hâliyle öyle kalacaktı.

Bir iç çektim. “Tamam, itiraf ediyorum. O kadar kötü giyiniyorsun ki göz zevkim bozulmasın diye gitmek zorundaydım.”

“Sen eskiden böyle laf sokamazdın, aferin, iyi öğrenmişsin.”

Ona, *çok biliyorsun* dercesine çirkin bir surat yaptım, güldü ama karşılık vermedi.

“Şimdilik gitmek zorundayım...” derken sesim bir mırıltı hâlindeydi. “Ama sonsuza dek değil. Destan her gün yüzlerce mesaj atıyor. Yüzlerce kısmı abartı değil.”

Ekin gözlerini devirdi ama gülüyordu. “Onları özledim.” Sözleri, dudaklarından bir itiraf gibi çıktı.

“Harika,” dedim. “Öyleyse sen de onları görmeye gel. Artık bir kere buluştuk. Kopmayacağız. Ama artık kendi hayatımdan kaçmaya devam edemem.”

Ekin cevap vermedi. Haklı olduğumu düşündüğü için muhtemelen.

Valizimi birkaç saat içinde topladım. Miraç’a valizimi topladığımı mesaj atmıştım, bu yüzden Ekin’le beraber aşağı inerken onu bahçede bulacağımı düşünüyordum.

Lobiye geldiğimde resepsiyona odanın anahtarını bıraktım. Ege beni görünce ayağa kalkıp masanın diğer tarafından yanıma geldi, sanki o bile gidişimi bekliyordu.

Kısa bir süre bakıştıktan sonra ona doğru birkaç adım attım ve onu şaşırtarak kolundan tutup kendime doğru çekerek sarıldım. Kulağına, kimsenin duyamayacağı bir şekilde şöyle fısıldadım: “*Daha iyi olacak. Ona iyi bak. Uzak durma.*”

Geri çekildiğimde gözleri dolu doluydu ama ben ona genişçe gülümsedim ve desteklercesine koluna pat pat vurdum. İkisinin de birbirini deliler gibi sevdiğini görmek zor değildi. Kendi mutlu sonlarına ulaşacaklarını ancak ümit etmekten daha fazlasını yapamazdım.

Mutfakta çalışan, odayı temizleyen personellerle kısaca vedalaşıp ardından bahçeye çıktım. Miraç, gidişimi bekler gibi bahçe kapısının eşiğinde duruyordu. Ben ona doğru yürürken Ekin, bizi hızla geçti ve arabamın yanına ilerledi. Bizi yalnız bırakmak istediğini biliyordum ama aynı zamanda aralarının bozuk olduğunu da biliyordum. Neyse ki artık buradaydım. Yani düzeleceklerdi. Er ya da geç bunu halledeceklerdi.

Valizimi sürükleyerek Miraç'ın yanına kadar gittim ve hemen karşısında durdum. Hastalığı geçmişti, tamamen iyi görünüyordu.

Bana uzak, hayal kırıklığı dolu bir bakış attı. "Hepimizle aranı düzelttikten sonra gitmen adil değil."

Yola çıkana dek ağlamayacağıma dair kendi kendime söz vermişim, bu yüzden ona genişçe gülümsedim. "Destan beni bekliyor. Çıldırmış durumda. Yakında doğuracak."

"Bunun bir bahane olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Omuz silktim. "Biraz zamana ihtiyacım var. Sana söylediklerimde samimiydim."

Başını bir kabullenişle aşağı yukarı salladı. "Sana yazabilir miyim?"

"Biz her şeyden önce arkadaştık. İstedığın zaman yazabilirsin. Telefonun diğer ucunda olacağım, her zaman."

"Her zaman mı?"

"Her zaman."

Belime uzanıp beni kendine çekti ve başını omzuma gömdü. Saçlarımı koklayarak bana sıkı sıkı sarıldı, kollarımı onun omzuna dolarken tepeden tırnağa ürperdiğimi hissettim. Miraç, beni bırakmayacakmış gibi göğsüne bastırırken ağlamamak için her hücremle savaşmak zorunda kaldım.

"Burada bir evin var," diye fısıldadı kulağıma.

İçimden *biliyorum*, demek geçti. *Biliyorum, benim yuvam da senin serseri yüreğin.* Ama sözcükler dilimde anlam bulamadı, başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim.

Dünyanın en zor şeyini yapıyormuşum, bin tonluk bir ağırlığı kaldırıyormuşum gibi bir güçlkle geri çekilip gözlerine baktım. “İstanbul’a gelersen haber ver.”

“Anlaştık.”

Daha fazla böyle kalırsak ağlayacağıma emin olduğum için artık bunu yapmak zorunda olduğumu kabul ederek bir adım daha geri çekildim ve ona son bir bakış attıktan sonra arkamı döndüm. Miraç, valizimi arabanın arkasına yerleştirirken ona tekrar bakamadım.

Ekin, eskiden yaptığı gibi hızla boynuma atıldı. “Her şey düzelmişken gitmek gerçekten tam sana göre bir hareket.”

“Asilik kanımda var.”

Gülüşürken geri çekildim. Ona emirler yağdırmak için dudaklarımı araladım ama benden önce davrandı: “Alkolü abartmayacağım, terapiye başlayacağım, Miraç’la kavga etmeyeceğim ve kendime iyi bakacağım.”

Küçük çocuğum büyümüş gibi gururlu hissederek saçlarını okşadım. “Bana da hep yazacaksın. Onu unuttun.”

Omuz silkti. “İstersem yazarım. İstemezsem yazmam.”

“Bak sen!”

“Onu gitmeden önce düşünecektin...”

Gülüşürken ona yeniden sarıldım. “Dönmem gerek. Hayatı yeterince askıya aldım.”

“Biliyorum...” derken sesinde bir kabulleniş gizliydi. “Ama kaçabilirsen, gel. İstemezsen Miraç’a söylemem.”

Onu başımla onayladım ve zor da olsa geri çekilip arabama bindim. Açtığım camın arkasında yan yana durmuş, aynı hüznü kahverengi gözlerle bana bakıyorlardı.

Gözyaşlarımın kapıda olduğunu hissediyordum, artık gitmek zorundaydım.

“Birbirinize iyi bakın,” dedim.

Aynı anda başlarını aşağı yukarı salladılar.

Her ikisine de son bir kez bakıp gülümsedim ve bu ânı zihnime kazımayaya çalışarak park yerinden yola çıktım. Onlara bir kez daha bakarsam gidemeyeceğimden korktuğumdan, bir kez daha durmadım.

Ancak Kaş’ı arkamda bıraktığımı gösteren yol tabelası karşıma çıktığında, arabayı sağa çekip durdurdum ve kendimi gözyaşlarıma bıraktım.

1 Ay Sonra

Bilgisayar ekranıma bakarken Ekin’i düşünmemem imkânsızdı. Çimen’in son kısımlarını yazıyordum ve bunlardan biri de Ekin, Güneş, Destan, Yağmur ve İpek’le birlikte oyun sonrası oturup pizza yediğimiz o akşamdı. O akşamı yazarken onu düşünmem imkânsızdı.

Artık her gün mutlaka mesajlaşıyorduk. Sözüünü tutmuştu. Terapiye başlamıştı, söylediğine göre bir haftadır hiç içmemişti ama elbette zorlanıyordu.

Miraç’ın ne zaman yazacağı belli olmuyordu. Bazen sabah-tan akşama kadar bir konuda mesajlaşıyorduk ama bazen de günlerce konuşmuyorduk. Bazen, Ekin’in ruh hâli ve terapisi gibi ciddi konulardan konuşuyorduk, bazense öylesine bir konuda; bir maç hakkında ya da meyhanedeki garip bir çift hakkında konuşuyorduk. Ama mutlaka konuşuyorduk.

Kaş’tan ayrılırken içten içe ikisiyle de bu kadar temasta kalabileceğimize inanmadığımı itiraf etmeliydim. Ama kopmuyorduk. Beni bırakmıyorlardı. *Bu kez bırakmıyorlardı.*

Ekin'e yazmaya çekinmiyordum ama Miraç'a yazmaya elim gitmiyordu. Bu yüzden mesajları çoğunlukla o başlatıyordu ama her an ondan mesaj beklediğimi ve telefonuma bir bildirim düştüğünde ondan olmasını istediğimi itiraf etmek zorundaydım.

İstanbul'a geldiğimi Emir'e haber vermemiştim. Onunla tekrar konuşmak istediğimden emin değildim, ayrılıp giden o olduğu için de içim çok rahattı. Hayatımın kalanıyla ne yapmak istediğimden ve kimle olmak istediğimden çok emin değildim ama bir şeyden emindim: Baran Emir Ateş'le olmayacaktım.

"İrem! Kumandaya uzanamıyorum!"

Kendi kendime gülerken ekrana son bir bakış attım ve ayaklandım. Destan'ın ısrarlarıyla doğuma kadar ona taşınma kararı almıştım. Evlerindeki küçük misafir odasına bir çalışma masası getirmiş ve Çimen'in kalanını onların evinde tamamlamaya karar vermiştim. Bu küçük, ağaçlı yola bakan oda, Çimen'i en iyi yazabildiğim yerdı. Bir ay içinde o kadar çok yol katetmiştim ki kitap bitmek üzereydi.

Hem böylesi Can ve Destan için de iyi olmuştu. Destan bazen kumandayı istemek gibi çocuksu huysuzluklar yapsa da çoğu zaman sahiden zorlanıyordu. Ağrılı ve ağır bir hamilelik geçiriyordu, çoğu iş için yardıma ihtiyacı vardı. Can seve seve onun yanındaydı tabii ama onun da yorulduğu zamanlar oluyordu. Yanlarında birinin olması iyiydi.

Koridoru adımlayıp salona geçtim. Destan, bir kraliçe gibi baş köşedeki koltuğa oturmuş, ayaklarını uzatmıştı. Kumanda orta sehpanın uzak bir köşesindeydi.

"Ninelere döndün iyice."

Bana gözlerini devirdi. "Kes sesini."

"Kanalları da benim ayarlamamı ister misin? Yoksa o beceriksizlik seviyesine ulaşmadın mı daha?"

Bana öfkeli öfkeli baktı ama diğerlerinin aksine onu naza çekmiyor oluşumu sevdiğini biliyordum. Kumandayı alıp televizyonu açtım ve kanalları dolaşmaya başladım. “Dur de.”

Başını koltuğun başına yasladı ve beni onayladı. İlk kanaldan başlayıp ilerlemeye devam ettim. İzdivaç programı, yemek programı, magazin... Evde kaldığı tüm süre boyunca bunlardan çok sıkıldığını biliyordum ama televizyonda başka bir şey yoktu.

“Sana film açmamı ister misin, yeni bir...”

Lafım, zilin çalınmasıyla bölündü. “Birini bekliyor muyduk?”

O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. “Herkes provada olacaktı.”

“Belki annemlerdir...”

Merakla koridoru tekrar geçtim ve çelik kapıyı hızla açtım.

Baran Emir Ateş karşımda duruyordu.

Baran. Emir. Ateş.

Ona bakakaldım. Elinde bir zambak buketi tutuyordu. Terdirgin ama sakın bir yüz ifadesiyle doğrudan bana bakıyordu. Her zamanki gibi takım elbisesini giymişti, kravatına kadar her şeyi tamdı.

“Emir?” dedim gayriihtiyari.

“Selam. Rahatsız etmiyorum umarım.”

Ne diyeceğimi ya da yapacağımı bilemeyerek yutkundum. “Yani... Seni beklemiyordum... Burada olduğumu nereden...”

“Güneş’i arayıp sordum. Girebilir miyim?”

Bir an önce içeri girip konuşmak ister gibi bir hâli vardı. Kenara çekildim, ne söyleyecekse bir an önce söyleyip gitmesini istiyordum.

İçeri geçerken, “Müsait mi?” diye sordu.

“Destan içeride ama müsait. Geçebilirsin.”

O önden, ben arkadan salona girdiğimizde Destan bir bana bir Emir'e bakakaldı. Bana, neler olduğunu sorarcasına attığı bakışa, Emir'in arkasında olmamın verdiği avantajı kullanarak omuzlarımı silkerek karşılık verdim.

Destan, Emir'in benim için de beklenmedik bir misafir olduğunu hızlıca kavradı ve en yapmacık sesiyle, "Emir!" diye nida attı. Destan'ın tamamen yalancı bir samimiyet gösterdiğini anlayabileceğini sanmıyordum. "Hangi rüzgâr attı seni *evime*?"

Destan kadar profesyonelce laf sokabilen çok az insan tanıyordum. O kadar profesyonelce laf sokuyordu ki karşıdaki insan bazen anlamıyordu bile. Nitekim Emir'in yüzü hiç bozulmadı. "İrem'le konuşmak istiyordum, mümkünse yalnız..."

Destan'a tedirgin, yandan bir bakış attım. Hemen anladı.

"Ay Emir, inanılmaz ağrım var. Şurada oturup konuşsanız olur mu, ben yabancı değilim..."

Sesinin yaşlı bir teyze gibi çıkması öyle komikti ki dayanamayıp güleceğim zannettim ama var gücümle yüzümü ciddi tutmaya çalıştım. "Şöyle otur istersen," derken koltuklardan birini gösterdim.

O, üçlü koltuğun bir köşesine oturdu, ben de karşısına geçtim ve ne olduğunu sorarcasına yüzüne baktım.

Çiçekleri bana uzattı. "Bunlar senin için."

"Teşekkür ederim..." derken çiçekleri ortadaki sehpa üzerine bıraktım ve yüzüne aynı beklentiyle bakmaya devam ettim.

"Nasılsın?" diye sordu.

Neredeyse gözlerimi devirecektim. Bir şeyden uzaklaştıktan sonra o şeyi daha net ve objektif görebilmek çok garipti. Onun kadar duygusuz bir adamla nasıl yıllarca beraber olabildiğimi artık aklım almıyordu.

"İyiyim," dedim sabırlı bir şekilde. "Sen nasılsın?"

“Ben de iyiyim,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Bak, ben çok düşündüm. Her şeyi, tüm olanları... İnsanlar, hayatında biri olmadığını söylüyor. Yani Kaş’tan onunla dönmemişsin. Belki de ben her şeyi yanlış anladım ya da belki de kısa bir an aklın karıştı diye düşündüm. Eğer öyleyse... yani seni affederim, İrem. Doğrusu sen gitmeden önce sana evlenme teklifi etmek istemiş-tim. Ama yüzüğü hâlâ saklıyorum...”

Elini iç cebine atmasıyla dudaklarım aralandı. Gözleri-min şokla açılmasına engel olamadım. Rezil bir an yaşanacaktı. Onunla evlenemezdim!

Fakat Emir, yüzük kutusunu cebinden hiç çıkaramadı.

Çünkü Destan aynı anda büyük bir nida kopardı: “AH!”

Onun sesiyle yerimden fırlamam bir oldu. “Ne oluyor!”

Yüzü acıyla kasılmış, eli belindeydi. “DOĞURUYORUM, İMDAT!”

“Ama... AMA DAHA...”

“İREM, BEBEK BU, SENİ Mİ BEKLEYECEK! KOCAMI ÇAĞIR! BENİ HASTANEYE GÖTÜR! EMİR, BENİ HAS-TANEYE GÖTÜRÜN!”

Evden çıkmamız bir telaşe içinde gerçekleşti. Destan’ın ön-ceden hazırladığı doğum çantasını ve birkaç küçük eşyayı hız-lıca alıp Destan’ın sızlanmaları eşliğinde arabama geçtik. Telaş içinde Emir’e döndüm.

“Senin gelmene gerek yok. Ben hallederim.”

“Olur mu öyle şey, senin elin ayağın titriyor. Anahtarı bana ver.”

O kadar telaş ettiğimi ancak o böyle söyleyince fark et-tim. Söylediğini kabul ederek anahtarı ona uzattım, kaza yap-mak istemiyordum. Arka koltukta Destan’ın ağrıdan sızlanıp ağlamaları ve benim telaş içinde Can’ı aramamla geçen on beş

dakikanın sonunda Emir, arabayı hızla park etti ve Destan'ın inmesine yardımcı oldu.

Destan'ın diğer koluna geçip hastanenin girişinde güvenlikten tekerlekli sandalye istedik. Hızla sekreterliğe yürüdüm. “Destan Lal, doktoru Ayşe Hanım. Sancısı başladı.”

Sekreter Hanım girişini hızlıca yaptı ve bizi acile yönlendirdi. “Sizi odanıza çıkarırlar birazdan ama Doktor Hanım gelene dek acilde beklemenizi rica edeceğiz.”

Kadın Doğum'un acili kalabalıktı ama Destan'ı hızla bir yatağa geçirdiler. Ben bir yanında, Emir diğer yanında bekliyorduk. “Sen git artık,” dedim Emir'e, Destan'ın sık ve huysuz nefes alış verişlerinin arasında. “Bizimkiler birazdan gelir.”

“Yok, sizi bırakmayayım.”

Destan nefes alış verişlerinin arasında bile Emir'e öfkeyle bakıyordu ama Emir farkında değildi. İsrar etmek için derin bir nefes aldım ama Doktor Hanım'ın gelişiyle ısrarımdan vazgeçmek zorunda kaldım. “Beyefendi, siz dışarıda bekleyin. Tek refakatçi izni var. Destan, hoş geldin. İyi misin?”

Destan'ın yüzü ter içindeydi. “Ağrım var. Kasılıyorum.”

“Kaç dakikada bir?”

“Ayşe Hanım ben ne bileyim, kronometre miyim?”

Doktoru onun bu huysuz hâline alışmış olacak ki nazikçe güldü. “Suyun geldi mi?”

“Hayır, sorun var mı?”

“Sıkıntı yok. Seni yukarı, servise alıp hızlıca NST'ye bağlayacaklar. Bebeğin iyi olduğuna emin olduktan sonra kasılmalarının sıklığına ultrasonda bakarız.”

Doktor Hanım gittikten sonra Destan bana döndü, bir şey söyleyecek gibi dudakları aralandı ama bu kez de hemşire geldi. “Sizi yukarı çıkaralım, orada hemen NST'niz bağlanacak.”

Destan, sesini çıkarmadan Hemşire Hanım'ın dediklerini yaptı. Onu bir tekerlekli sandalyeye alıp asansörlere ilerlemeye başladık. Uzanıp elini tuttum ama az öncekinin aksine sesi çıkmıyordu. Belki de kasılmaları ara vermişti. Doktor Hanım'a kaç dakikada bir olduğunu söylemek için kolumdaki saate baktım.

Odaya girdiğimizde çantayı kenara bırakıp Destan'ın yerleşmesine yardımcı oldum. Hemşire Hanım birazdan diğer arkadaşlarının gelip bizle ilgileneneğini söyleyerek dışarı çıktı.

Aynı anda Destan bana döndü. "Can'ı arayıp doğurmadığımı söyle. Aklı çıkacak, daha iki haftamız var."

Bakakaldım. "Ne?"

"Kasılmam falan yok, Emir'i defetmek için söyledim ama başımızdan ayrılmak bilmedi. İnip şuna artık onu görmek istemediğini söyler misin? Evlenme teklifi edecekti gerçekten, farkındaysan! *Evet* dersin diye ödüm koptu!"

"Destan! Özel hayatımı düzeltmek için doğuruyormuş numarası yapamazsın! O kadar terlemeyi nasıl başarabildin?"

Bana dik dik baktı. "Ben oyuncuyum. Yaparım. Yaptım da. Zaten garip ağrılarım da vardı, kontrole gelmem iyi oldu."

Başımı duvarlara vurmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım. Aynı anda telefonum çaldı ve ekranda Can'ın ismi göründü.

"Sakin ol," diyerek açtım. "Doğurmuyor."

"Ne..."

"Karın doğurmuyor. Sakin ol."

"Ne diyorsunuz siz? Kaç numaralı odadasınız? Ben doğuracağım şimdi."

"Gel. 236. Gel ve karını elimden al yoksa ben doğurtacağım."

Can on saniye sonra kan ter içinde kalmış bir şekilde kapıyı ardına kadar açıp içeri girdi. "Ne oluyor? Hayatım, iyi misin?"

Destan'a öfkeli bir bakış attım. "Turp gibi. Sana anlatsın neler yaptığını. Ben aşağı iniyorum, Emir'i bulmaya. Evlenme teklifi edecekse Destan'a inat kabul etmeye gidiyorum."

Destan'ın, "Öyle bir şey yaparsan doğmamış çocuğumun yüzünü göremezsin!" diye arkamdan seslenişini umursamadım ve odanın kapısını hızla kapatıp onları yalnız bıraktım.

Hastane koridoru sessizdi. Sakinleşmek ve son yarım saatin iniş çıkışlı hislerini içimden atabilmek için bir köşeye geçip gözlerimi kapattım. Derin, uzun bir nefes aldım.

Destan iyiydi. Doğurmuyordu, bebek de muhtemelen iyiydi. Bir sıkıntı yoktu.

Emir'i artık hayatımdan çıkarmam gerekiyordu. Çıktığını düşünmüştüm ama belli ki o, geçen zaman boyunca ümit etmekten geri durmamıştı.

Telefonumu çıkarıp bir aydan fazladır hiç çaldırmadığım numarayı aradım. Birkaç saniye içinde açtı.

"Neredesin?" diye sordum direkt.

"Hastanenin bahçesindeyim. Büfenin hemen yanında."

Hızlı adımlarla merdivenlerden indim ve kendimi bahçeye attım. Söylediği gibi büfenin hemen yanında durmuş, telefonu uğraşıyordu. Onun bu etrafın farkında olmayan, şuradaki iki dakikasında bile işe güce boğulmuş hâli sinirlerimi iyice gerdi ve kararlı adımlarla yanına geçtim.

"Emir," dedim onun konuşmasına izin vermeden. Şaşkınlık içinde başını kaldırıp yüzüme baktı.

"Destan iyi mi?"

"İyi. Ama bizim konuşmamız gerek. Biz ayrıldık. Böyle aniden hayatıma tekrar girmeye çalışamazsın."

"Ben..."

"Emir, beni dinle," diyerek lafını böldüm. "Kaş'ta söylediklerimde ciddiydim. Hatalıyım, seni öylece İstanbul'da bırakıp

gitmemeliydim ama hissettiğim şeyleri çözemiyordum. Daha doğrusu hissettiklerimden korkuyordum. Üzgünüm. Ama seninle mutlu değildim. Başlarda evet... Ama son dönemde, hayır. Bu şekilde... Yani böyle olmaz.”

Bana ciddi gözlerle bakıyordu. “Nasıl olur peki?”

Kaşlarım çatıldı. Sorunun ne olduğunu o anda fark ettim. Günlerdir, aylardır adını koyamadığım sorunun ne olduğunu tam o an anladım. “Aslında Emir... hiçbir türlü olmaz artık. Bunca zamandır sana sürekli ne yapman gerektiğini söylemekten çok sıkıldım. İnsan gerçekten sevince, birbiri için doğru olunca ne yapması gerektiğini az çok biliyor. Seni sürekli ittirmekten, aramızdaki bu ilişkiyi taşımaktan, öldürmeye çalışmaktan ve oluyormuş gibi davranmaktan... sıkıldım. Sen, doğru ve dürüst bir insansın ama biz birbirimiz için doğru insanlar değiliz. Buna eminim artık.”

Gözlerinden kırgın bir ifade geçti. “Başaramadım yani,” diye mırıldandı.

Gözlerimi kapatıp küçük bir nefes aldım. “Sorun da o ya. Ben, biz... Gerçekten istediğin bir şey değiliz. Sen yalnızca bunu da bir başarı olarak gördün. Ama insan ilişkileri öyle değildir. Seni rahatlatır, evine gelmişsin gibi hissettirir. Evet, emek ister ama böyle kendini hırpaladığın bir çaba gerektirmez... Ben seninleyken evden çok uzaktaymışım gibi hissediyorum. Senin de evinde gibi hissettiğini zannetmiyorum.”

Bir kabullenişle başını ağır ağır salladı. Onda günlerce yasımı tutacağı kadar bile iz bırakmadığımın farkında olmak üzücüydü. Yıllarca birbirimizin yoldaşı olmuştuk ama bir hastane bahçesinde, kısa bir konuşmayla ayrılabiliriz kadardık.

Bu kadardık.

Bunu neden bu kadar geç fark etmişim?

Evimin neresi olduğunu en başından beri bilmiyor muydum?

“Bir şeye ihtiyacın olursa beni her zaman arayabilirsin,” dedi. Gülümsedim. “Aynı şekilde,” dedim.

Arkasını dönüp arabasına doğru uzaklaştı ve arkasına bir kere bile bakmadı.

Destan'ın tüm testleri normaldi. Can dâhil hiç kimseye, kasılmasıyla ilgili yalan söylediğini itiraf etmemişti. Yalnızca, “Birden durdu,” demişti. “Ben de anlamadım.”

Doktora göre bunlar, Brixton-Hacks kasılmalarıydı. Çoğu hamile kadın, doğuma yakın küçük kasılmalar hissediyordu ama bazıları için daha ağırlı oluyor, bazıları doğurduğunu bile zannediyordu. Acı eşiğiyle ilgili bir şey olmalıydı. Endişelenecek bir şey yoktu, bebek iyiydi, Destan iyiydi.

Tabii bir tek ben, Destan'ın acı eşiğinin Everest ile yarıştığını, kasılmaların uzun zamandır hafif hafif olduğunu ve Destan'ın ortalığı ben evlenme teklifine evet demeyeyim diye velveleye verdiğini biliyordum. Bu hikâyeyi şimdi değil ama seneler sonra Can'a anlatacak, arkama yaslanıp keyifle kavga etmelerini izleyecektim. Bunu hak etmişti.

Ama şimdi hamileydi. Hamile Destan'a bulaşamazdım.

Birkaç saat sonra eşyalarımızı toplamış, hastaneden çıkıyorduk. Ömür ve Güneş, eve önden geçmişti ve Destan'ın rahat edeceği bir ortam hazırlamakla meşgullerdi. Biz de Can'la birlikte Destan'ın her iki koluna girmiş, arabaya yürüyorduk.

Otoparka geldiğimizde Can kolundaki çantaları bagaja yerleştirirken, ben de ön kapıyı açtım. Bir yandan da Destan'ın bir kolundan tutarak ona destek olmaya çalışıyordum. Ama o nedense arabaya binmemekte ısrar ediyor, garip bir yüzle bana bakıyordu.

“Yine ne oldu?” diye sordum bıkkın bir ifadeyle.

Destan, başını ağır ağır aşağı çevirdi ve biraz korkmuş bir sesle, “Galiba suyum geldi az önce,” dedi.

“Destan,” dedim sert bir sesle. “Eğer beni yine kandırıyor-san...”

“Can! Suyum geldi!”

Bu kez şaka yapmadığını ve kendisinin de korktuğunu fark edince sakın kalmak için derin bir nefes aldım ve arabayı kapatıp geldiğimiz yolu geri dönmek için hastaneye döndüm. “Can, sakın ol. Çantaları al. Herkes sakın olsun.”

“Asıl sen sakın ol!”

“Şu hâlde bile bana bulaşıyorsun ya... Can, karını tut. Ben abimleri arayacağım.”

Sonrası tam bir hengâmeydi. Destan’ı az önce izlediğimiz adımlarla aynı odaya çıkardık, ben sırasıyla abimleri, Destan’ın annesini ve sonra kendi annemi aradım. Birkaç saat sonra Destan odasıındaydı, aralıklarla kasılması oluyordu ve dünyanın en hırçın kadınına dönüşmüştü. Ama herkes hastanedeydi ve Destan’ın yanındaydı.

Herkes buradaydı.

Biri hariç.

Telefonumu çıkardım ve ihtiyaç duyduğum tek insanı aradım. Yıllardır aramadığım o numarayı, bir aydır mesaj bile atmaya çekindiğim o numarayı hiç çekinmeden aradım. Hayatımda güzel ya da kötü bir şey olduğunda bunu paylaşmak istediğim tek bir insan vardı. Tek biri.

“Miraç,” dedim açar açmaz, o *alo* bile demeden. “Destan doğuruyor! Gelmen gerek!”

Bu garip aramama, mesaj bile atmıyorken onu İstanbul’a çağdırmama, konuşmasına izin bile vermememe yorum yapmadı. Yalnızca üç saniye duraksadı ve hemen ardından, kesin bir tonda cevap verdi: “Bir saate yola çıkıyorum.”

Telefonu kapattığımda yüzümde aptal bir gülüş olduğunu ancak kolumda bir el hissettiğimde fark ettim. “Demek Miraç’ı çağırdın?”

İrkilerek sağıma baktım. Dünya, yeni gelmişti, ceketini bile henüz çıkarmamıştı ama konuşmamıza kulak misafiri olmuş olmalıydı.

“Evet, o... Onunla Kaş’ta...” Açıklama yapmak üzereyken gözlerim hayretle açıldı ve derin bir iç çekerek elimle ağzımı kapattım. Bana bilmiş gözlerle bakıyordu. “Her şeyi... En başından beri biliyordun!”

Bir adım geri çekildim ama yüz ifademi düzeltemiyordum. “Nasıl?”

“Ben hepinizin abisiydim, İrem. Seninle nasıl yakınsam, Miraç’la ve Ekin’le de öyleydik. Sana ulaşmaya cesaret edemedi ama o zamanlar... babası vefat ettiğinde ben yanıdaydım. Söz vermemi istedi. Zaten taşınıyorlardı ve ben sana söylesem de seninle görüşmeyecekti. Müdahale etmem doğru olmazdı ama elimden geldiği kadar yanlarında olmaya çalıştım.”

İçimdeki öfke dalgasını durduramıyordum. Elimdeki çantayı hırsla koluna vurdum. “Bana nasıl söylemezsin!”

“İrem, bu sizin hayatınız. Ben ikinizi de ayrı ayrı çok seviyorum. Ama seneler boyunca ne sen ona ulaşmaya çalıştın ne de o sana ulaşmaya çalıştı. Ulaşmak isteseydin sende telefonu senelerdir vardı. Ulaşırdın.”

“Ama yalan söylediğini bilmiyordum!”

Dünya’nın kaşları çatıldı. “Ne konuda yalan söyledi, bilmiyorum. Ben yalnızca ayrıldığınızı ve sonrasında kaza yaptıklarını biliyorum. Sonra da Antalya’ya taşındılar. Bazen arayıp kontrol ederim. Sen, Kaş’tayım dediğinde şoke oldum. Karşılaşacağınıza dair bir his vardı içimde.”

Dünya, onun beni kandırdığını bilseydi bana doğruları söyler miydi? Senelerimizi böyle kaybetmekten kurtulur muyduk?

Artık her şey için çok geçti. Bu hayatı bir şekilde yaşamıştık ve geri kalanını istediğimiz gibi yaşamaya bakmak zorundaydık.

Az önce ne söylediğini bir kez daha fark ettiğimde boğazımda bir yumru hissederek ona yaklaştım. “Yani cenazede yanlarında mıydın?”

Dünya’nın tebessümü buruktu. “Tabii ki. Taşınana dek ikisinin de yanlarındaydım.”

Boynuna atladım. İçimden taştan minnettarlıkla ona sıkı sıkı sarıldım. “Hayatımıza girdiğin güne şükürler olsun. Sen bizim koruyucu meleğimizsin.”

Dünya’nın tebessümü geniş, kucaklayışı içtendi.

Doğum, neredeyse on iki saat sürdü. Hiçbir fikrim yoktu ama doktorun söylediğine göre bu, gayet normaldi. Başta oldukça hafif olan kasılmalar, zaman geçtikçe sıklaştı ve Destan, normalde oldukça nazlı ve buyurgan olan Destan Lal, oldukça acı verdiği yüzünden okunan sancıya karşı gıkını bile çıkarmadı. Ağladığı oldu ama bir kez bile bağırmadı.

“Bağırmamanı öneririm,” diye en başından söylemişti doktor. “Nefesini doğum esnasında ıkmaya saklamalısın. Bağırma seni yalnızca yorar.”

Bu uyarıyı herkese yaptığına emindim ama doğum salonu, acıdan bağırarak kadınlarla doluydu. Destan ise yalnızca dişini sıkıyordu.

“Dayanıklı olduğunu, yalnızca nazlanmayı sevdiğini en başından beri biliyordum,” dedim tekerlekli sandalyesini doğum salonuna sürerken.

“İrem,” dedi titreyen sesiyle. Gözleri dolu doluydu. “Kızım geliyor.”

Kapının hemen önünde diz çöküp elini tuttum. “Buradan sonrasına biz gelemiyoruz. Ama seni ve kızını bekliyor olacağız.”

Ömür arkamdaydı. “Dayı oluyorum. Şaka gibi.”

“Hiç kimse ağlamasın!” Güneş’in ağladığını görmek için arkamı dönmeme gerek yoktu.

Tüm ekibin arkamda olduğunu bilmek için bakmama gerek yoktu. Ama *onun* sesini duymayı beklemiyordum. Çağırma rağmen beklemiyordum.

“Merhaba, Destan.”

Destan, mavi gözlerini benden çekip arkamda bir yere odakladı. Ben, ayağa kalkıp ona bakmaya hâlâ korkuyordum.

“Demek sonunda geldin,” dedi Destan. “O zaman artık içim rahat doğurabilirim. Kızımla döndüğümde bazı şeylerin halloldüğünü görmek istiyorum. Can, gidelim. Hemşire Hanım, beklediğiniz için teşekkürler.”

Doğururken bile kontrolü elinde tutma şekline gülerken, dizlerimin üstünde durmaya devam ettim ve onun gidişini, kapının ardında kayboluşunu izledim. Kapı kapandı, hemen ardından biri hemen arkama dek yürüdü ve durdu. Bir şey söylemedi.

Ayağa kalkarken ona döndüm ve kendimi kollarına attım.

Bir an durup yüzüne ya da gözlerine bakmadan yalnızca boynuna atladım. Kolları belimi sardı, ferah kokusu burnuma doldu.

“Geldin,” diye mırıldandım rahatlamış bir şekilde.

“Elbette geldim.”

Sesini duymak, içimde bir şeylerin kopmasına neden oldu. En son Kaş’tan ayrılırken ağlamıştım ama şimdi kollarındayken onu ne kadar özlediğimi fark ediyordum. Gözyaşları beni hazırlıksız yakalayıp yanaklarımdan süzölmeye başladı. Ne olduğunu anlamadan çocuk gibi hıçkırarak ağlamaya başladım.

“Ben, herkesi buradan acilen uzaklaştırıyorum,” diyen Dünya’nın sesi, hıçkırıklarımın arasına bir gülüş karışmasına neden oldu. Etrafımızda kimin olduğunu ya da olmadığını önemseyecek durumda değildim.

Yalnızca onu istiyordum; *onu, onun sesini, onun kokusunu ve onun kollarını.*

Hıçkırıklarım arttı, dindirmeye çalışsam da içimdeki fırtına dinmek bilmedi ve onun kollarında, ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre boyunca bir çocuk gibi ağladım. Beni tuttu, sırtımı sıvazladı, saçlarımı okşadı. Hıçkırıklarım ve gözyaşlarım dinene kadar tek bir kelime dahi etmedi.

Ancak ben sakinleştiğimde hafifçe geri çekildi. Bir eliyle beni sırtımdan tutmaya devam ederken, diğer elini çekti ve yanağımdaki gözyaşlarını sildi.

“Ağlama artık. Geldim, buradayım.”

Çocuk gibi burnumu çektim. “Evimden uzakta olmak çok yorucu. Dizlerimde derman kalmadı.”

Hafifçe gülümsedi. “Ben de seni özledim.”

“Sen yokken bir şey hep eksik gibi. Doldurmaya çalışıyorum ama olmuyor.”

“Artık eksik değil. Ben buradayım. Tamam mı?”

“Tamam,” diye kabullendim çatlamış sesimle. Başımı boyunun altına, göğsüne yerleştirdim ve kollarıyla beni tekrar sarmasına izin verdim.

Uzun, çok uzun zaman sonra tamamen rahatlamış hissederek titrek bir nefes verdim.

Kalbinin atışı kulağımın altındaydı. “Benim yuvam da senin serseri yüreğin,” dedim.

Gülümsediğini hissettim. O da duygulanmış olmalıydı, çatlamış sesiyle, “Yuvana hoş geldin,” dedi.

Evimden uzakta, uzun bir yolculuk olmuştu. Artık dinlenebilirdim. Evimdeydim.

Destan Lal, kucağında bana hâlâ oldukça küçük görünen bir bebek tutuyordu. Bebek Demir dünyaya geleli henüz bir gün bile olmamıştı ve minyatür boyutlarıyla bana hâlâ oyuncak gibi görünüyordu.

Oda çok kalabalıktı. Bu kalabalığa hastanede izin verildiğine pek emin değildim ama ekip, beş dakika için bile olsa hep birlikte odada olmak istemişti. Mert de ikna becerileri ve otoriter duruşuyla hemşireleri ikna etmişti. Nasıl yaptığını hiçbirimiz bilmiyorduk.

Kapının hemen yanında, Mert ve Defne el ele, yan yana duruyordu. İkisi de duvara yaslanmış, sevgi dolu gözlerle Destan'a bakıyordu. İlk uçağa atlayıp gelmişlerdi. Hemen yanlarında, sandalyede Güneş oturuyordu. Sandalyenin yanına doğru Ömür yaslanmış, Güneş'in omzuna kolunu dolamıştı. Koruyucu bir melek gibi, gözlerini Destan'ın kucağındaki bebekten bir an bile ayırmıyordu. Hemen yanlarında Yağmur ve İpek, internetten bebek kıyafetleri bakmakla meşgullerdi. Anıl, tepelerinde durmuş, buldukları her kıyafete kötü bir yorum yapıyor ve ters bakışlarla karşılaşıyordu. Dünya, onların yanında kollarını göğsünde bağlamış, Destan'a ve kucağındaki bebeğe gururlu ve babacan gözlerle bakıyordu.

Can, Destan'ın yatağının hemen yanına oturmuş, kolunu Destan'a dolamış ve elini bebekten bir an bile çekmiyordu. *Aile. Tüm aile buradaydı.*

Ama senelerdir eksik olanlar da bu odadaydı.

Pencerenin hemen önünde duruyordum, pervaza doğru hafifçe yaslanmıştım. Miraç, sol yanımdaydı ve odadaki insanlara çaktırmadan sürekli benimle temas hâlinde olmaya çalışıyordu. Eli sırtıma, elime ya da saçlarıma mutlaka dokunuyordu. Diğer yanımda, Ekin duruyordu. Miraç gelirken onu da getirmişti ve bu hareketinin, Ekin'in içindeki kırgınlığı biraz da olsa telafi edeceğine adım gibi emindim.

Destan başını bebekten kaldırıp bize baktı. “Üçünüzün yeniden bir arada olduğuna inanamıyorum.”

Miraç, Destan’a döndü. “Bana hâlâ rüya gibi geliyor.”

Güldüm. “Bana da. Olanlar gerçek değil gibi.”

“Peki nasıl olacak? Miraç ne zaman dönüyor?”

Kendi kendime güldüm. “Yani,” dedim düşündüklerimizi nasıl toparlayacağımı bilemeden. “Miraç oteli bırakamaz. Restoranını da. Kaş’ta kalmak zorunda... Ben arada bir gidebilirim ama burada bir düzenim var, üstelik şimdi Çimen çıkacağı için sık sık imzalara gitmem gerekecek.”

Destan ağzı açık, bize bakakaldı. “Yani uzak mesafe sizi zorladığı için ayrıldınız ve şimdi de... uzak mesafeyi tekrar mı deneyeceksiniz? Siz deli misiniz?”

Güldüm. “Bir süre için. Kısa bir zaman sonra ortak bir nokta bulacağımıza eminim.”

Miraç, kendine güvenen bir sesle araya girdi: “Bu kez aynı şeyler yaşanmayacak. Çünkü artık beraber olmadığımız sürece hiçbir şeyin tat vermediğini öğrendik.”

Ekin başını uzattı. “Abi,” dedi gözlerini devirirken. “Yine beraber olmayacaksınız. Destan da onu söylüyor. Uzak olacaksınız ya?”

Yeniden karşılaştığımızdan beri onun abi dediğini ilk kez duyduğum için gülümsedim. “Hayır, Ekin,” dedim. “Beraber olacağız. Mesafeler önemli değil. Hepsini beraber atlatacağız bu kez.”

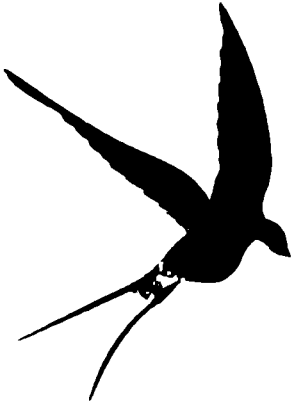
Ekin, ne dediğimi hâlâ anlamamış gibi kafası karışmış bir şekilde bana bakıyordu ama omuz silktim. Anlatması güçtü ama önemli olan kalben beraber olmaktı. Bunu ancak kalbin, evinden ayrı kaldığında anlayabilirdin.

Sabahtan beri sesi çıkmadan bizi dolu gözlerle izleyen Dünya, boğazını temizleyerek bebeği işaret etti. “Peki, adı ne olacak?”

Destan, yıllardır bu ânı beklemiş gibi genişçe gülümsedi.

“Gökçe’ye hoş geldin, deyin.”

Can, dolu gözlerle kızına baktı ve ona doğru fısıldadı: “Hoş geldin, Gökçe.”

SON SÖZ

“Miraç,” dedim. “Bunu yapamam.”

O falezin başında duruyorduk. Miraç, korkularımı yenmem konusunda ısrarcıydı. Deniz, her zamanki gibi dalgalı ve parıl parıldı. Güneş tepedeydi ve tenimiz yanıktı. Mükemmel bir yaz geçiriyorduk. İmzalardan bulabildiğim ilk boşlukta iki haftalık bir tatil ayarlamıştım ve bugün son günüydü.

“Yaparsın,” dedi. “Bir kere tadını aldıktan sonra vazgeçemeyeceksin zaten.”

Yan yana duran kollarımıza bakarak cesaretimi toplamaya çalıştım. Miraç, kolundaki kırlangıcın yanına yeni bir kırlangıç yaptırmamıştı çünkü ona yaptırmamasını ben söylemiştim. Onun yerine, ben sol koluma küçük bir kırlangıç dövmesi yaptırmıştım. Böylece yan yana geldiğimizde kırlangıçlar da yan yana geliyordu. *Evde oluyorduk.*

“Pekâlâ,” dedim. “Atlayacağım. Elimi tut.”

Bir zafer kazanmış gibi gülümsedi. “Tanıdığım en cesur kadın sensin.”

“Biliyorum. Bir şeyleri yapamıyor olmaktan da nefret ederim. Bu, derinliğini bilmediğim bir suya atlamak olsa dahi.”

Birkaç adım geri gitti. Ona ayak uydurdum.

“Üçe kadar sayacağız ve koşup atlayacağız,” dedim. “Ben sayacağım.”

“Tamam,” dedi elimi daha sıkı tutarken.

“Bir...”

“Bir şey soracağım.”

“Duramam. Cesaretimi topladım. İki...”

“Yüzük, gömleğimin cebinde kaldı ama benimle evlenir misin?”

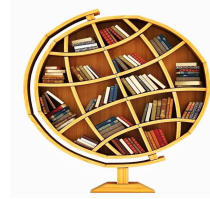
Şaşkınlık içinde donup kalmama izin vermedi, birkaç saniye bekledikten sonra benim yerime, “Üç,” dedi ve onunla birlikte ilerlememi sağlayarak uçuruma doğru koştu.

Atladık.

Rüzgâr tenimi kesti, güneş ışıkları tenimi yaktı, suyun serinliği nefesimi sardı.

Atladığım uçurumdan bir gün bile pişman olmadım ve suyun yüzüne çıktığımızda ona *evet* dedim.

Son

İREM'İN
KURGU DEFTERİNDEN

* Kitap Genez'in Cimen'e ilk başlamalı?

Tolstoy'un da dediği gibi
'Tüm muhteşem hikayeler iki
ya bir insan bir yokluğa
ya da şehre bir yabancı

Azra sukkunat
diyecek!

Cimen

"Bazı öyküler ölmez
Bazılar da"

⇒ Eubim ilk üyeleri nasıl u
tanırtı?

⇒ Cimen nasıl kuruldu

⇒ ~~İki~~ nekte Cimen?

⇒ GÖKGE ★! **

⊛

GÜNEŞ AYAY

⇒ Bazılangıç noktası?

→ Yağut ile nasıl ayrıldılar?

* Yen

→ Cimen'i neden istedi?

* Gü

→ Umutsuz, yıkılmayan biri

* Hke

→ 'Hayata yerden tutunmak'

Destan - Can

* Birbirlerini neden unuttu

* Can neden gitti?

* Mektupları iste!

* Can gittiğinde neredeydi?

* Nasıl öldü?

irem - ~~Atilla~~

* Ruh atklar

* Ekin ile tanışmamız

* Dünya ile kâfere yaptıkları

~~* Dünya gıcak~~

* tiyatro gecesi

* "Aynı yıldırım altında"

* Mutlu son mu?

TEŞEKKÜR

Sıradan bir teşekkür yazısı yerine, bu teşekkürümde sizlere bu köca romandan sonra (yetmemiş gibi) iki küçük hikâye daha anlatmak istiyorum. İlki, falezlerin öyküsü.

Bu kurgu aklıma, Kaş'ta bir tabelada büyük harflerle *EVERY SUMMER HAS A STORY** yazısını görmemle düştü. Belki İrem'in hikâyesini Çimen basıldıktan sonra, *Ya ben kurguyu özledim, bir yan kitap çıkarayım*, diye düşünüp kurguladığım zannedilebilir ama hayır, öyle değil. Lise yıllarımda Çimen'i yazarken, İrem ve Miraç'ın o kitabın içindekinden çok daha büyük, çok daha farklı bir öyküsü olduğunu hep biliyordum. Bana göre Çimen'in geçtiği dönemden yıllar sonra ayrılıyorlardı ve mutlu bir sonları olup olmadığını da bilmiyordum. O kısmı bir türlü hayal edemiyordum.

Sevgili eşimle, bu tabelayı görmemden tam elli gün sonra tanıştık. Ben uzak mesafe yüzünden ayrılan ve yıllar sonra karşılaşan bir çifti yazarken onunla tanışmak, yola çıkıp gitmeyi çoktan kafasına koymuş birine âşık olmak, kaderin bir cilvesi gibiydi. Ona karşı ciddi anlamda bir şeyler hissetmeye başladığım anda, elim Falez ve Kırlangıç'tan tamamen kesildi. Her gün deliler gibi yazdığım kurguyu, aniden rafa kaldırmak zorunda kaldım çünkü ödüm kopuyordu. Sanki kötü şeyler yazarsam başımıza kötü şeyler gelecekmiş gibi hissediyordum ve siz de hak verirsiniz ki evet... Miraç ve İrem'e oldukça kötü şeyler yazmayı planlıyordum. Yazdım da. Ayrılmaları, senelerce kavuşamamaları... Bunları yazmaktan ödüm koptuğu için dosyaya aylarca bakmadım ve uzun bir süre boyunca sevgili Caner'i, ilhamlarımı kaçırmakla suçladım.

Ama sonra... Caner gitti. Biz gerçekten de uzak mesafeye düştük. Kötü günlerimiz de oldu. Özlem gerçekten çok zordu. Ben her şeyin berbat olacağına oldukça eminken Caner; hep pozitif, hep mutluydu. En kötü günümüzde dahi yalnızca kalben bile olsa onun yanında oluşumun tadını çıkarıyordu. Ve sonra mucizevi bir şey gerçekleşti, ılık bir rüzgârın

* Every summer has a story: Her yazın bir hikâyesi vardır.

yavaşça esişi gibi her şey kendini hissettirerek ama ağır ağır yoluna girmeye başladı. Ben, İrem ve Miraç'ın sonunu hayal edebilmeye başladım.

Bu yüzden ilk teşekkürüm ona, sevgili eşim Caner Hatipoğlu'na... Bana mutlu sonların varlığını ve gerçek aşkı, koşulsuz sevgiyi öğrettiğin için teşekkür ederim. Bana, işler yolunda gitmediğinde bile tutunacak bir dal bulmanın, mutlu sonlara giden yolları mutlu kıldığını öğrettiğin için teşekkür ederim. Atladığım falezden hiç pişman değilim, suyun serinliği hâlâ nefesimde. İthafı sen giderken yazmıştım ama artık döndün. Eve döndüğün, kırlangıçları seyretmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum, beni sevdiğin için teşekkür ederim.

İkinci hikâyemiz, gelinciklerin öyküsü.

Kaş, sevgili Rukiye İdeli ile çıktığımız ilk tatil değildi, son olmadığını ise ancak ümit edebiliyorum. Bu hayatta birbirimizi biraz geç bulduğumuzu düşünüyorum ama hayat, sanırım biraz erken ayrı düşeceğimiz için, bize beraber birçok yola çıkma fırsatı verdi. Beraber çıktığımız her tatilde kalbimin başka bir köşesi iyileşti. Beraber her ağladığımızda başka bir yaram sarıldı. Kaş tatilini birisi uzaktan videoya çekmiş olsaydı ve biz yeniden izleyebiliyor olsaydık, eminim oldukça trajikomik günler olduğunu düşünürdük ama sanırım en çok *o güne* gülerdik. *Gelincik tarlasına*.

Sanırım okurlarımız, gelincik tarlası görünce benim alelacele arabayı yol kenarına çekip park ettiğimi ve senin benim bir sürü fotoğrafımı çektiğini; sonra gerçekten yüzüklerini düşürdüğünü, gerçekten otelden geri dönüp yüzüklerini aradığımızı ve o küçücük çakıl taşları arasında yüzüklerini bulduğumuzu duyunca şaşıracaktır. Yüzüklerin tamamını bulduğumuzda salya sümük birbirimize sarıldığımız an sonsuza dek kalbimde yankılanacak. O yüzükleri ben düşürmüş olsaydım, kendimi suçlayıp geri dönmezdim ama sen kaybettiğinde içim şefkatle dolmuştu; o gün senden bunu öğrendim. Kendime de aynı şefkati hissedebilmeyi diledim. Sen kendini suçlarken bana, ben bir şeyler kaybettiğimde ya da görece yanlış bir şey yaptığımda söylediğim sözlerin aynısını dinliyordum gibi geldi ve yüzüklerle beraber otele dönerken... İçimde büyümlü bir an yaşandı. Kendine karşı şefkatli olmaya ve kaybettiğin şeyleri bulabileceğine inanmaya dair büyümlü bir an.

Teşekkür ederim, hocam. Seni çok seviyorum. Benimle çıktığın tüm yollar ve sağ koltuk prensesliğin için minnettarım. DJ'im tekrar sen olana, şoför yeniden ben olana dek; *yeni yollara ve devalara*...

Canım anneme, babama her yolda olduğu gibi bu yolda da yanımda oldukları için teşekkür ederim. Unutmayın, uzaktayken bile yanı başınızdayım çünkü bu kadını siz yetiştirdiniz ve kitaplığınızda, yetiştirdiğiniz bu kadının birçok kitabı duruyor. Yani hiçbir zaman çok da uzakta olamam... Ve sevgili kardeşime, sonsuz desteğin için teşekkür ederim. İyi ki varsınız!

Canım dostlarım Dilara Ülker ve Feray Cömertpay'a, artık tam olarak bir dekattan fazladır beni asla yalnız bırakmadığınız, yalnız hissetmeme izin vermediğiniz ve gerçekten her zaman orada olduğunuz için teşekkür ederim.

Sevgili Kübra Kiraz Berk'e... Seninle son bir yılımız bambaşka açılardan OLDUKÇA (evet, büyük harflerle) kaotik geçerken ve etrafımızdaki her şey ve herkes değişirken her zaman orada olduğun için teşekkür ederim. Bu günleri beraber atlattığımız için, kafayı yiyen Ayça'yı gören ve hatırlayacak olan sen olduğun için çok şanslıyım. (Sonsuza dek beyninin içinde kalacak olması harika!) Kafeler değişir ve fettucini alfredolar... Ama biliyoruz ki, bu double-terazi uyumluluğu asla değişmez!

Sevgili Büşra Tunalı Özcan'a... Bulduğun her fırsatta ve her yerde kitaplarımı tanıttığın ve yazarlığıma kitaplarım çıkmadan önce bile inandığın, yapabileceğimi her fırsatta söylediğin ve mükemmel desteğin için teşekkür ederim. İyi ki varsın!

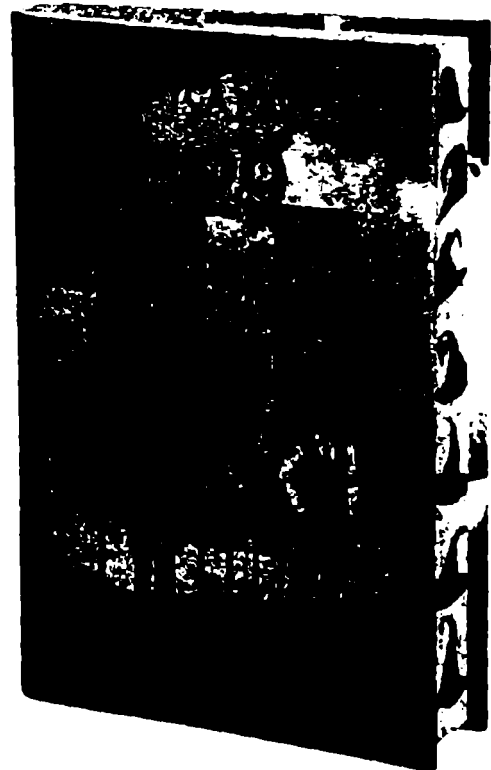
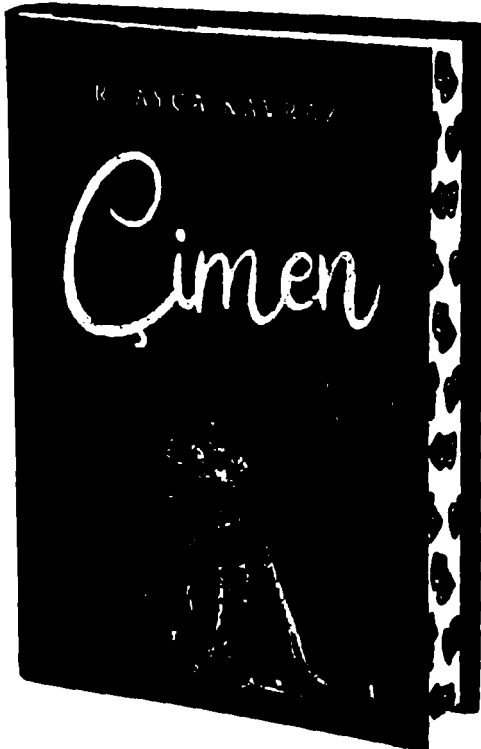
Sevgili beta okurlarım... Sizinle ilk kez Falez ve Kırlangıç'ta çalıştık ama öyle dikkatle okuyup, öyle emek verdiniz ki hepinize kocaman sevgimi ve teşekkürlerimi gönderiyorum. Nice eserlere...

Editörüm Sevgili Mihriban Onur'a, yıllardır inanılmaz bir okur olduğunu ben zaten biliyorum ama dosyaya bu gözle baktığın, onu benim kadar sahiplendiğin için teşekkür ederim. Seninle çalışmak harikaydı. Son okumama gösterdiği özen için Nurdan Başalan'a, dizgide emeği geçen Adem Şenel'e, hayallerimdeki kapağı resmeden Sena Tulgar'a ve kapak tasarımıyla sihirli parmaklarını ustalıklarla kullanan Dilan Kaya'ya çok teşekkür ederim.

Sevgili Melisa Bayrak, T.Y. Mazer, Sevgi Ülker ve tüm Alfa Yayın Grubu'na; her eserimde yanımda oldukları ve desteklerini hiçbir zaman esirgemedikleri için teşekkür ederim.

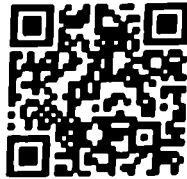
Son olarak canım okurlarıma... Sizlerle sarmalanmak bana kendimi çok güçlü hissettiriyor. Unutmayın ki öyküler, okurlarıyla bütündür. Sizi çok seviyorum, beraber nice öykülerde buluşmak dileğiyle.

YAZARIN DİĞER KİTAPLARI

Şarkı listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

artemismilenyum

